

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ILONA ANDREWS

New York Times Bestselling Author of *Magic Slays*

MAGIC DREAMS

A COMPANION NOVELLA TO *GUNMETAL MAGIC*

Magic Dreams originally appeared in the anthology *Hexed*.

a penguin group

eSpecial

from ACE

Ilona Andrews Yazarından Ace Kitapları

Kate Daniels Romanları

Sihir Isırır

Sihir Yakar

Sihir Vurur

Sihir Kanatır

Sihir Öldürür

The Edge Romanları

Uçurumun

Kıyısında

Bayou Moon

Kaderin

Kıyısında

eSpecials

Sihir Sihirli

Rüyaların

Yasını Tutar

Sihirli Düşler

Ilona Andrews

BERKLEY YAYIN GRUBU

Penguin Group Penguin Group

(USA) Inc. tarafından

yayınlanmıştır.

375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD

Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario M4P 2Y3, Kanada (Pearson Penguin Canada Inc.'in bir bölümü) *Penguin Books Ltd, 80 Strand, London WC2R 0RL, İngiltere* *Penguin Group Ireland, 25 St. Stephen's Green, Dublin 2, İrlanda* (Penguin Books Ltd.'nin bir bölümü) *Penguin Group (Avustralya), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124, Avustralya* (Pearson Australia Group Pty. Ltd.'nin bir bölümü) *Penguin Books India Pvt. Ltd, 11 Community Centre, Panchsheel Park, New Delhi-110 017, India* *Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, Auckland 0632, New Zealand (a division of Pearson New Zealand Ltd.)* *Penguin Books (South Africa) (Pty.) Ltd., 24 Sturdee Avenue, Rosebank, Johannesburg 2196, South Africa*

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

"Sihirli Rüyalar" daha önce Berkley Books tarafından yayımlanan *Hexed'de yer aldı.*

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yayıncı, yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

SİHİRLİ RÜYALAR

An Ace eSpecial / Ilona Andrews, Inc. ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır. YAYIN TARİHİ

Ace eSpecial baskısı / Temmuz 2012

Telif hakkı (c) 2011 Andrew Gordon ve Ilona Gordon'a aittir.

Ilona Andrews'un *Gunmetal Magic kitabından* alıntıdır, telif hakkı (c) 2012 Andrew Gordon ve Ilona Gordon'a aittir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

Bilgi için, adres: Berkley Yayın Grubu, Penguin Group

(USA) Inc. şirketinin bir bölümüdür,

375 Hudson Street, New York, New York 10014.

ISBN: 978-1-101-59255-7

ACE

Ace Books, Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümü olan The Berkley Publishing Group tarafından yayımlanmaktadır,

375 Hudson Street, New York, New York 10014.

ACE ve "A" tasarımı Penguin Group (USA) Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

İçindekiler

[Kapak](#)

[Ilona Andrews'un Ace Kitapları](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Kopyalama hakkı](#)

[*Sihirli Düşler*](#)

[Yazarların Notu](#)

[*Gunmetal Magic*'ten Özel Alıntı](#)

[Yazarlar Hakkında](#)

'93 Mustang'imin ön camından dışarı baktım. Buzzard Otoyolu önümde uzanıyordu, ufalanan kaldırımlardan oluşan dar bir hat alacakaranlıkta kayboluyordu. Altında, otuz yıl önce dünyamız sona ermeye başladığında sihirle yerden oyulmuş dar vadilerden oluşan kıvrımlı bir labirent olan Scratches uzanıyordu. Eski yol vadilerin tepesini sıyırarak gün batımının altın, kırmızı ve nihayet turkuaz renginde parladığı uzaklara doğru ilerliyordu. Bu resimde belli belirsiz bir yanlıklık vardı ama ne olduğunu anlayamıyordum.

Buzzard Otoyolu hiç esir almıyordu. Gaza çok sert basın, direksiyonu yarım inç fazla çevirin ve *Boom! Pow! Fiery crash!* Vadinin dibine doğru gidersiniz. Burada sadece Atlanta'nın en iyileri ve en çılgınları yarışırđı.

İşte bu yüzden sevdim. Bir kız sıırıslıkla 100 kilo ağırlığında, gözlükleri Sherlock Holmes'un büyütecinden daha kalınsa ve vejetaryen olduğu ve kan kusturduğu için herkes onunla dalga geçiyorsa, pısıırık olmadığını kanıtlamak için bir *şeyler* yapmalıdır. Cuma gecesi yapılan Akbaba yarışının vahşı, sağıır edici kaosu kesinlikle pısıırıklara izin verilmeyen türden bir eğlenceydi.

Artık Çok huzurluydu. Çok sessizdi. Sadece ben ve Mustang. Ona Rambo adını vermiştım. Güzel bir arabaydı, sıfırdan tek bir amaç için yapılmıştı: hızlı gitmek. Rambo ve ben birbirimizi anlıyorduk. Rambo kık tekmelemeyi severdi ve ben de onun kendini gösterme şansı olduğundan emin olurdum.

Bedenim Çok hafifti. Garip bir duyguydu, sanki yüzüyordum ya da tüylü bir bulutun içinde süzölüyordum.

Ön camda tanıdık bir yüz belirdi: soluk tenli, koyu renk gözlü, boynuna dolanmış uzun bir ejderha dövmesi mavi atletinin altından aşağıya doğru kıvrılıyordu. Kasen. Kurtadamlara göre yeterince iyi bir adamdı. Bir çekici kamyonu işletiyordu ve Buzzard Highway'de takılıp yarışları izlemeyi seviyordu. İşi için iyiydi.

Kasen'in dudakları kıpırdadı ama hiç ses çıkmadı. Sessizce dudaklarını kıpırdatırken komik görünüyordu. Ne istiyorsun, aptal insan?

Kasen *yana* yatmıştı.

Arkasındaki gün batımı da yan yatmıştı, otoyol gökyüzünün soluna doğru uzanıyordu.

Oh, kahretsın.

Saçmalık, saçmalık, saçmalık.

Kulaklarımı tıkayan hayalet pamuk kayboldu ve dünya bir ses patlamasıyla üzerime hücum etti: araba motorlarının uzaktan gelen gürültüsü, metal iniltileri ve Kasen'in sesi.

"Dali? İyi misin, bebeğim?"

Konuşmaya çalıştım ve ağzım işe yaradı. "Salatalık gibi serin."

Sırıttı. "Nasıl yapılacağını biliyorsun. Bekle, seni dik tutacağım."

Koltuğumun kenarlarını sıkıca tuttum.

Kasen görüş alanımdan çıktı ve tamponu tutup kaldırırken ve döndürürken çıkardığı homurtuyu duyabiliyordum. Rambo çılgılık attı. Metal şangırdadı. İrkildim. Rambo, seni zavallı bebek.

Gün batımı döndü ve bir sarsıntıyla hak ettiği yere düştü. Rambo'nun tekerlekleri kaldırıma çarptı ve bir kez zıpladı. Sol lensim

Gözlük çerçeveden fırladı ve kucağıma düştü. Kot pantolonumdan sildim, sol gözümü sıkarak kapattım ve arabadan çıktım.

"Çıldırıldım!"

"Çıldırıldın."

Vay anasını! Rambo'nun ön tarafı ezilmiş bir kola kutusuna benziyordu. Kaputtan sızan su asfaltı ıslatmıştı; arabanın sihirli dalgalar sırasında çalışmasını sağlayan büyülu su deposu patlamıştı. Dönüşü çok hızlı almış olmalıyım.

Ilık rüzgar beni serinletti. Teknik olarak Ocak ayının ortasındaydık ama iki buçuk ay süren şiddetli don ve kar yağışının ardından havalar karışmıştı. Geçtiğimiz hafta boyunca sıcaklıklar seksenlerde seyretti, tüm karlar eridi ve kalın kışlık montlarımı kot pantolon ve tişörtle değiştirdim. Sanırsınız ki Mayıs ayındayız. Sihir iklime garip şeyler yapıyor. Bugün hava sıcaktı. Yarın yerde bir metre karla uyanabilirdik.

Kasen bana baktı. "Gözün neden kapalı? Bir yerini mi incittin?"

"Hayır, kapalı çünkü gözlüklerim kırıldı ve bir mercek başımı döndürüyor."

"Durum normal, her şey berbat." Kasen başının arkasını ovuşturdu.

Teşekkürler, Kaptan Apaçık. "O kadar da kötü değil!"

"Rambo'nun her zamanki yere çekilmesini mi istiyorsun?"

"Evet." Yarışlarım bir aylığına iptal olacaktı. Yazık.

Kasen Mustang'e başıyla onay verdi. "Bu üç hafta içindeki ikinci kazan."

"Aha."

"Jim sana yarışmayı yasaklamadı mı?"

Jim benim alfamdı. Şekil değiştiren Sürü, hayvanların familyalarına göre yedi klana ayrılmıştı ve Jim, müthiş pençelerini saklayan büyük Jaguar pençesiyle Felidae'nin başındaydı. Zeki, güçlü ve inanılmaz derecede seksiydi ve Jim'in varlığını fark ettiği tek zaman, kendimi baş belası haline getirdiğim ya da eski Uzak Doğu konusunda bir uzmana ihtiyaç duyduğu zamanlardı. Aksi takdirde, görünmez de olabilirdim.

Kasen'e ciddi olduğumu göstermek için başımı kaldırdım. "Jim benim patronum değil."

"Aslında evet, evet öyle."

İyi ki kirpi değilmişim, yoksa ağız tüylerle dolu olurdu. "Beni ispiyonlayacak mısın?"

"Duruma göre değişir. Sen öldüğünde, arabanı alabilir miyim?" "Hayır."

Kasen iç çekti. "Burada bir noktaya değinmeye çalışıyorum. Altı yıldır bu yarış izliyorum ve senin kadar kaza yapan birini görmedim. Sen benim bir numaralı müşterimsin. Zar zor görebiliyorsun Dali ve aptalca riskler alıyorsun. Alınma ama."

Alınma, tamam. "Alınma", "Sana hakaret edeceğim ama bana kızamazsın" anlamına geliyordu. Ona dişlerimi gösterdim. İşin özü, o bir sıçandı ve ben de bir kaplan.

Kasen ellerini havaya kaldırdı. "Tamam. Söylediklerimi unut."

Dünya göz kırptı. Renkler biraz daha parlaklaştı, kokular keskinleşti, sanki biri resmin çözünürlüğünü bir çentik yukarı çevirmiş gibi. Vücuduma hoş bir sıcaklık yayıldı; sihirli bir dalga dünyayı kaplamıştı. Benzinli motorların uzaktan gelen gürültüsü boğuldu ve kesildi. Bu

büyüdü motorları çalıştırmak için on beş dakika ilahi söylemek gerekecekti. Yarış ölmüştü.

"Seni yemeğe götürmeme ne dersin?" Kasen söyledi. "Manticore'da gerçekten güzel bir yer biliyorum..."

Wereratlar yemek için her zaman bu güzel yeri bilirlerdi. Sürekli bir şeyler atıştırlar ya da seğirmeye başlarlar, yani hipoglisemi atakları geçirirlerdi: soğuk ter, baş ağrısı ve kasılmalar, bunlara eşlik eden sinirlilik ve saldırganlık nöbetleri. Hiç eğlenceli değil.

Açık olan gözlerimi kısarak Kasen'e baktım. Bana yemek teklif etmesi için hiçbir neden yoktu. Büyük olasılıkla, ölümünden sonra Rambo'yu vurabilmek için bana yağ çekmek istemişti. Onun için çok kötüydü, en güçlü kurt kaplanı ya da en kana susamış olmayabilirdim ama soyum oldukça eskiydi. Lyc-V, şekil değiştiren virüsü ve ailem iyi arkadaşlardı ve vücudumdaki virüs seviyeleri çoğu şekil değiştirende olduğundan daha yüksekti. Virüs konsantrasyonu ne kadar yüksekse, rejenerasyon da o kadar hızlı oluyordu. Normalde daha yüksek Lyc-V seviyeleri aynı zamanda aklınızı kaybetme ve çılgın bir loup katiline dönüşme riskinin de daha yüksek olduğu anlamına geliyordu, ancak şimdiye kadar bu konuda endişelenmem gerekmedi.

Öldürülmesi zor biriydim. Sonunda dev bir patlamayla tamamlanan ateşli bir kazadan başka hiçbir şey beni öbür dünyaya gönderemezdi, bu yüzden Kasen arabamı miras almayı umuyorsa, sorunu için dumanlı bir enkaz alacaktı.

Kasen'e burnumu kırıştırdım. "Sağ ol ama almayayım. Eve gitmem gerek." Ve Pooki'nin torpido gözünden yedek gözlüklerimi almalıyım.

İçini çekti. "Belki bir dahaki sefere."

"Tabii. Belki bir dahaki sefere."

Atlanta'nın karışık sokaklarında camları indirerek ilerledim. Rüzgâr kokularla dönüyordu: odun ateşi, bölgesini işaretleyen bir köpek, atlar, bir, iki, üç, dört, ekşi ve baharatlı bir şey... Sokaklar ıssızdı. Çoğu insan geceleri saklanırdı. Karanlık, canavarların oynamak için ortaya çıktığı zamandı. Benim gibi iyi canavarlar bile. Rawr.

Sihir tam güçle akıyordu ve Plymouth Prowler'ım Pooki, göksel saraylarındaki tanrıları sarsacak kadar gürültü çıkarıyordu. Onu, teknoloji açıkken benzinle, sihir gösteriyi yönetirken de büyülü suyla çalışacak şekilde modifiye etmiştim. Pooki büyü dalgaları sırasında çok hızlı gitmiyordu ve o kadar gürültülüydü ki kulak tıkaçlarıyla bile irkilmeme neden oluyordu, ama elimden gelenin en iyisi buydu.

Yaklaşık otuz yıl önce Atlanta, Güney'in en hareketli yeriydi: gökdelenler, son moda restoranlar ve modern kolaylıklar. Tonlarca para ve insan şehre akın ediyordu. Ve sonra ilk sihirli dalga vurdu. Büyü dünyayı kasıp kavurdu. Üç gün boyunca, karmaşık teknolojik mucizelerin başarısız olmasına neden oldu. Uçaklar gökyüzünden düştü. Uydular yere çakıldı. Silahlar tutukluk yaptı ya da yanlış ateşlendi. Elektrik yok oldu ve şehirler karanlığa gömüldü. Üç gün sonra teknoloji geri döndü ama dünya asla eskisi gibi olmadı.

İnsanlar büyüünün birdenbire ortaya çıktığını söylüyordu ama büyüükannem yıllarca büyü yapıldığını hissettiğini söylemişti. Antik çağda kaybolan İlk Vardiya'nın tarihsel seyri düşünüldüğünde bu çok anlamlıydı.

Yaklaşık altı bin yıl önce, *Homo sapiens* sadece büyüye dayalı büyük bir medeniyet inşa etmişti. O kadar çok büyü üretti ki, teknoloji ve büyü arasındaki denge kalıcı olarak bozuldu. Dünya bunu telafi etmek için tahterevalliyle teknoloji tarafına geçti. Kadim uygarlık bir kıyamete uğradı ve insan ırkı bu kez teknolojiyi temel alarak yeniden inşa etmeye başladı. Tabii ki teknolojik olarak o kadar gelişmiş bir medeniyet yarattılar ki tahterevalli bir kez daha kaydı. Büyü geri gelmek zorunda kaldı ve partiyi bozdu. Şimdi dünyaya dalgalar halinde akın ediyor, bir an burada yüksek binaları yiyor, büyüleri besliyor, tezahürlere izin veriyor ve sonra yok oluyordu. Ağır çekimde kıyamet.

Bu da gösteriyor ki, insanlığa ne kadar büyük bir çivi verirsiniz verin, onu yere eğri çakmayı başaracağız. Berbatız. Türümüzün doğası bu.

Evim geniş, ağaçlık bir arazide tek başına oturuyordu. Sol taraftaki sokak, artık bir moloz yığınının biraz daha fazlası olan yıkık bir apartmana açılıyordu ve arkamdaki komşular uzun zaman önce şehri terk etmişlerdi. Onlar gitmeden önce arazilerini bin dolara satın aldım, evi yıktım, bana ekstra yüksek bir mahremiyet çiti inşa etmeleri için müteahhitler tuttum ve şimdi harika bir arka bahçem vardı. Ağaçlar ve çit sayesinde doğal halimle bile dışarı çıkabiliyor, çimlerde yuvarlanabiliyor ve kimse beni işaret edip "Hey, bakın, beyaz bir kaplan!" diye bağırmandan güneşte uyuyabiliyordum.

Pooki'yi manevra yaparak garaj yoluma soktum, dışarı çıktım, garaj kapısını kaldırdım ve aracı dikkatlice içeri soktum. Sahip olduğum tüm arabalar arasında Prowler en sevdiğim arabaydı. Indy tarzı tekerleklerle bayılırdım. Bu yüzden hiç yarışmadım. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de Kasen haklıydı, kaza yapmıştım. Hem de çok.

Garaj kapısını indirdim ve mutfığıma adım attım. Cereyanda yanımdan bir koku süzüldü. İçime çektim ve donakaldım. Sandal ağacı ve amber kokuyordu, biraz keskin ter ve erkek miskiyle baharatlanmıştı. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı ve tüm sinirlerim alarma geçti.

Jim.

Erkeksi koku evime doldu ve bana öyle yüksek sesle "Mate!" diye bağırdı ki kendimi toparlamak için bir an nefesimi tuttum.

Jim buradaydı, beni bekliyordu. En çılgın rüyalarımdayken, odaya girdiğimde beni öpecekti. Kafamdaki resim o kadar canlıydı ki, ürperdim. Bu asla olmayacaktı. *Hadi, çirkin kör kız, kendine gel. Daha az acınası olmaya çalışalım.* Jim buradaydı çünkü Kasen beni ispiyonlamıştı ya da ne olduğu belirsiz bir parşömene ihtiyacı vardı. Benim küçük üzücü hayallerimi gerçekleştirmek için burada değildi.

Oturma odama doğru yürüdüm.

"Jim?" Cevap yok.

Koku sıcak ve canlıydı. Hâlâ buradaydı ya da bir saniye önce buradaydı.

"Jim? Bu hiç komik değil." Hiç komik değil.

Güzel. Ayak parmaklarımda üzerinde yavaşça hareket ederek kokuyu takip ettim. Oturma odası, koridor, banyo, yatak odası. Koku burada kıvılcımlandı. Yatak odamdaydı.

Aman Tanrım. Ya içeri girdiğimde yatağında çıplak olsaydı?

Onu kaybederdim. Onu tam orada kaybederdim ve "o" her neyse bir daha asla geri alamazdım.

Kendine gel, kendine gel, kendine gel. Yatak odasına girdim.

Jim duvara yaslanıp yere yığıldı. Gözleri kapalıydı. Siyah bir kot pantolon ve teninden birkaç ton daha koyu siyah bir balıkçı yaka giymişti. Siyah saçları kısa kesilmişti. Deri ceketini yerde bir yığın halinde duruyordu. Uyuyordu.

Parmak uçlarımda odaya girdim ve yanına çömeldim.

Burada çok huzurlu görünüyordu. Jim genellikle kaşlarını çatardı, insanlara ciddi ve önemli biri olduğunu ve gerekirse kışınıza tekme basacağını hatırlatmak için. Ama şu anda, başı arkaya eğik ve yüzü rahatlamışken çok güzeldi. Onun yanında yere oturmak ve kolunun kıvrımına sokulmak istedim. Benim için mükemmel bir yer gibi görünüyordu. Bunun yerine içimi çektim ve parmağımla alnına dokundum. "Hey, sen. Uyan artık."

Hareket etmedi.

Tuhaf. Jim genellikle yarım mil öteden bir toplu iğne düşse uyanırdı. Çoğu şekil değiştiren uyanırdı ama Jim özellikle uyanırdı. Sürünün güvenliğinden sorumluydu ve paranoyak eğilimler sergiliyordu. Bu şekilde bayıldığı tek zaman yaralandığı ya da çok fazla şekil değiştirdiği için bitkin düştüğü ve Lyc-V'nin kaynakları korumak ve onarım yapmak için beynini kapattığı zamanlardı. Kan kokusu almadım ve Jim'in kıyafetleri hâlâ üzerindeydi. Ama şekil değiştirdikten sonra bayılmış olsaydı, benim katımda çıplak olurdu. Gözlerimi kapattım ve kendimi zihinsel bir sarsıntıdan geçirdim.

Bir sorun vardı.

Omzunu tuttum ve onu sarstım. "Jim! Uyan. Uyan. Uyan."

Gözleri birden açıldı. Koyu renk eli bileğimi kavradı. "Uyuyor muydum?"

"Evet."

"Siktir."

Yerden kalktı, kara gözleri öfkeyle parlıyordu. "Sen gitmiştin. Dali Harimau, neredeydin?"

Ayağa kalktım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Çok büyük bir göğüs değildi, bu yüzden kollarımı çaprazlamak kolaydı. "Dışarıdaydım. Sen benim babam değilsin Jim. Evimden çıkmadan önce seni kontrol etmek zorunda değilim."

Jim'in gözlerinde yeşil bir parıltı belirdi. "Dali, neredeydin?"

Alfa kartını çekmişti. Gözleri parladığında itiraz etmediniz. "Buzzard'da yarışıyordum. İşte. Şimdi mutlu musun?"

Nefes verdi. "Güzel."

İyi mi? Ne zamandan beri yarışlarım iyi oldu? "Hiç mantıklı konuşmuyorsun."

"Mesajlarını kontrol etmedin mi?"

"Hayır, eve yeni geldim."

"Yani eve gitmedin mi?"

"Ne evi? Sana eve yeni geldiğimi söylemiştim."

Jim'in gözleri karardı. Sanki bir şeyi silmeye çalışıyormuş gibi eliyle yüzünü ovuşturdu. "Yardıma ihtiyacım var."

*

JIM mutfağında oturmuş, sanki içinde bir şeytan saklanıyormuş gibi bir fincan sıcak ginseng Çayına bakıyordu.

"İç bunu. Senin için iyi."

Jim yutarcasına içti. "Tadı berbat."

Eğer bir misafir olsaydım ve ev sahibemin bana ikram ettiği çaya böyle burun kıvırsaydım, annem bana aileyi utandırdığımı söylerdi. "Sanki hiç terbiyen yokmuş gibi. Sana bir çay hediye ediyorum ve sen ona komik suratlar yapıyorsun."

"Sana yalan söylememi ve tadının harika olduğunu söylememi ister misin?"

"Hayır, 'teşekkür ederim' demeni ve bana neler olduğunu anlatmanı istiyorum."

"Emin değilim." Jim'in yüzü asıktı. "Dunwoody Yolu'ndaki kuzeydoğu ofisi Salı günü rapor vermedi. Ben başka işlerle uğraşıyordum, Johanna da yirmi dört saat bekledi ve onları kontrol etmesi için bir gözcü gönderdi. Rahatsız bir şekilde geri geldi. Bu sabah onunla konuştum. Binada 'kötü bir şey' olduğunu ve oraya yaklaşmayacağını söyledi."

"Kimdi o?"

"Garrett."

Garrett tembeldi ama korkak değildi. Belki de evde kötü bir şey vardı. "Oraya kendin gittin, değil mi?"

Jim omuz silkti. "Zaten bir iş için o tarafa gitmem gerekiyordu." Gözlerimi devirdim. "Yanına kimseyi almadın mı?"

Bana sanki ona hakaret etmişim gibi baktı. Bay Belalı'nın onunla gidecek birine ihtiyacı yoktu, hayır.

"Ne oldu?"

"Ofise gittim. Burası boş görünüyordu. Pencerele klerle kaplıydı, sanki yıllardır kimse oraya gitmemiş gibiydi."

Jim ve ben birbirimize baktık. Pack'in Atlanta ve çevresinde yedi ofisi vardı ve bunların her biri temizdi.

Pencereler. Normal insanlar bize pis hayvanlarmışız gibi bakıyordu. Hayvan kısmı doğrudu ama çoğumuz pis kısmı konusunda hassastık. Eğer bir şekil değiştireni aşağılamak istiyorsanız, ona pis koktuğunu söylerdiniz. Kendimizi ve ofislerimizi temiz tutardık. Ayrıca, kirli bir pencereden size doğru gelen yabalı ve meşaleli kızgın çeteleri göremezsınız.

"Kapıya çıktım." Jim fincanına baktı. "Burası kötü kokuyordu. Garip bir koku, tozlu, keskin ve acı, daha önce hiç karşılaşmadığım bir koku."

"Bitki tozu gibi mi?"

"Hayır, o değildi. Tanıdığım bir şey değildi. Ve çok sessizdi. Ofiste dört kişi olmalıydı. Ne bir fısıltı, ne bir iç çekiş, ne bir ses, hiçbir şey yoktu."

Roger o ofiste çalışıyordu. Ve Michelle. Michelle'i severdim; o Güzel.

"Kapıyı açtım ve kan kokusu aldım. Her yer boştu. Orada yerde sihirli kalemle yazılmış bir sembol

vardı." "Ne tür bir sembol?"

Başını salladı. Gözleri uzaklara daldı. Bilmesem kafası karıştı derdim ama Jim'in kafası karışmazdı.

"Bir Çin sembolü," dedi yavaşça.

"Sinograf gibi mi? Hanzi?"

Jim bana boş bir bakış attı.

"Çince yazıya benziyor muydu, Jim?"

"Evet."

Ayağa kalktım ve ona bir parça kağıt ve kalem getirdim. "Benim için çiz."

Kalemi aldı ve ona baktı. "Jim?"

Nefesinin altında homurdandı. "Hatırlayamıyorum."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Jim mükemmel bir hafızaya sahip değildi ama çok yakındı. Pratik yapardı, çünkü ayrıntıları hatırlamak güvenlik şefi için yararlı bir beceriydi. Bir keresinde iki saniyeliğine gördüğü karmaşık bir kabile dövmesini tamamen hafızasından çizmesini izlemiştim. Neredeyse mükemmel çizmişti. Kan kokan bir ofisin ortasında yerde duran bir hanzi karakterini hatırlaması gerekirdi. Semboller o kadar da karmaşık değildi. Bir şey hafızasını kızartmıştı.

"Sonra ne oldu?"

"Seni aradım."

İkimiz de telesekreterime baktık. Ekran kapalıydı, sihir elektriği kesmişti. Jim'in beni arayıp aramadığını anlamamanın hiçbir yolu yoktu.

Gözbebeklerinde yeşil bir parıltı belirdi ve kayboldu. Hayal kırıklığı Jim'in üzerinden sıcak bir dalga halinde yuvarlandı. Beyin sarsıntısı geçirmiş biri gibi davranıyordu ama Lyc-V beyin sarsıntılarını fındık gibi kırıyordu. Bilmem gerekirdi, ben de yeterince sarsıntı geçirmiştim. Otuz saniye sonra beynin yeni gibi oluyordu. Yine de...

"Birinin kafanın arkasına vurmuş olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Jim uzun bir süre bana baktı.

"Bazen kafa travması kısa süreli hafıza kaybına neden olur." "Kimse kafamı travmatize etmedi. Kimse gizlice yaklaşacak kadar sessiz değildi.

beni bayıltacak kadar güçlü olacağını düşündüm. Bayılmadım, kendimden geçtim."

Huh. "Bayıldın mı?"

"Evet."

"Bayılmadan önce ne hatırlıyorsun?" "Sihirli dalga vurdu. Bir kadın gördüm."

"Bir kadın mı?" Harika, şimdi herkesin söylediği her şeyi tekrarlayan bir manga karakterine dönüştüm.

"Onu evde gördüm."

"Neye benziyordu?" "Çok güzeldi." Tokat gibi acıttı.

"Jim!" "Ne?"

Evet, ne, Dali? Tam olarak ne? "Onu ne zaman gördün? Ne giyiyordu? Konsantre ol."

Başını iki yana salladı. "Kapı aralığındaydım. Kafamı kaldırdım ve odanın arka tarafında duruyordu. Üzerinde uzun bir bornoz ya da cüppe vardı. Kumaşı neredeyse şeffaftı, gecelik gibi."

Ve muhtemelen göğüslerine bakmak için bir saniyesini ayırmıştır. Harika.

"Uzun siyah saçları vardı. Ona dışarı gelmesini söyledim. 'Bana yardım et' dedi."

"İngilizce mi?"

Başını salladı. "Eve doğru geri geri gitmeye başladı ve ben de peşinden gittim. onu."

"Dört şekil değiştiren kayıp, ofis kan kokuyor, görüyorsunuz Binada olmaması gereken şeffaf elbiseli tuhaf bir kadın var ve sen onun peşinden mi koşuyorsun?"

"Onun peşinden koşmak benim işim." "Destek olmadan mı?"

"Ben yedeğim."

Kollarımı salladım. "Peki, sonra ne oldu?"

"Bacaklarımın ağırlaştığını ve bir şeylerin ters gittiğini düşündüğümü hatırlıyorum. Sonra yerin ortasında uyandım."

"Ne kadar uyudun?"

"On sekiz dakika. Cehennem kadar yorgun uyandım. Gitmezsem tekrar bayılacağımı biliyordum, bu yüzden kalktım, kapıyı kilitledim ve oradan çıktım. Seni aradığımı biliyordum ve eve gidebileceğini düşündüm. Büyü bozulmuştu, ben de buraya koştum, anahtarım ile içeri girdim ama sen gitmiştin. Hat takımının hala burada olup olmadığına bakmak için yatak odasına gittim, çünkü onu alacağını biliyordum ve sonra hatırlamıyorum."

Sonra da yatak odamın zemininde uyuyakaldı. "Farklı hissediyor musun?"

"Yorgun hissediyorum."

"Şu anda mı? Uyuduktan sonra bile mi?" Başını salladı.

Jim kırk sekiz saat uykusuz kalabilir ve yine de pençeleri kadar keskin olabilirdi. Bu Lyc-V'nin eğlenceli armağanlarından biriydi: gelişmiş dayanıklılık, hastalıklara karşı bağışıklık -ve sadece işleri renklendirmek için çılgınca bir cinayet öfkesi. Bir şeyler cidden yanlıştı. Sıradan bir lanet olsaydı, büyüm şimdiye kadar onu temizlemiş olurdu. Doktora gitmesi gerekiyordu. "Doolittle'ı görmemiz gerek."

"Hayır. Doolittle yok."

"Jim, uyuyup duruyorsun."

"Doolittle bir cerrah." Jim dişlerinin kenarlarını gösterdi. "Kesip çıkaramıyor ya da dikemiyorsa ne yapacağını bilmiyor demektir. Bende hiçbir belirti yok. Nabız normal, ateş normal. Sadece uykuya dalıyorum. Sen Doolittle'sın. Sana bu hikayeyle geldim. İlk hamlen ne olacak?"

"Seni gözlem için kilitleyin." "Aynen öyle. Kilit altında tutulmama gerek yok."

"Bir şeyin rejenerasyonunuza müdahale etmediğini nereden biliyorsunuz?"

Jim belindeki kılıftan o kadar hızlı bir bıçak çıkardı ki zar zor görebildim. Mavimsi metal parladı ve Ön kolunu kesti. Kan kabardı. Koku burun deliklerime çarptı, kollarımın tüyleri diken diken oldu. Ben izlerken kesik kendini tekrar ördü, deri ve kaslar hasarı onarmak için akmaya başladı. Jim derisindeki kanı sildi ve bana Ön kolunu gösterdi. Yara izinin ince çizgisi çoktan solmaya başlamıştı.

"Hasta değilim ve virüsüm işe yarıyor. Bu her neyse, sihir. Dört insanımız kayıp ve elimdeki tek sihir kullanıcısı sensin. Onları orada öylece bırakamam."

"Ölmüş olabilirler."

"Eğer öldülerse, bilmemiz gerek." Öne doğru eğildi, kahverengi gözleri doğrudan benimkilere bakıyordu. "Bana yardım et, Dali."

Hiçbir fikri yoktu ama bana öyle baktığında onun için her şeyi yapardım. Her şeyi.

Ayağa kalktım. "Eşyalarımı alayım. Gidip o evi görmemiz gerek."

*

Sürünün KUZEYDOĞU OFİSİ Chamblee Dunwoody Yolu üzerinde, özenle kesilmiş bir çimenliğin arkasında yoldan oldukça geride duruyordu. Üç tarafı uzun çam ağaçlarıyla çevriliydi ve dört pitoresk ağaç da park yerini gölgeliyordu. Sağ tarafta, meraya dönüştürülmüş geniş bir açık araziye çevreleyen başka bir çam ağacı kümesi vardı. Solda, yeşillik tamponunun ve jiletli tel kangallarıyla kaplı zincir bağlantı çitinin ardında, kısa güdük apartmanlar yükseliyordu. Biz gürleyerek geçerken kapıdaki bekçi bize kötü kötü baktı ve her ihtimale karşı yayına sarıldı. Aptal adam.

Prowler'ı ofisin otoparkına giden kıvrımlı yola yönlendirdim, park ettim ve aracı kapattım. Büyülü su motorunun ısınması en az on beş dakika sürüyordu ama onu çalışır durumda bırakmanın hiçbir anlamı yoktu. Motor o kadar çok ses çıkarıyordu ki düşünmekte zorlanıyordum. Ayrıca, Pooki'nin büyü sırasındaki en yüksek hızı saatte elli mili ancak buluyordu ve eğer kaçmak zorunda kalırsak, Jim de ben de bundan çok daha hızlı koşabilirdik.

Gecenin içine adım attık. Çirkin bir zeytin rengine boyanmış olan ofis, iki ayrı bina birbirine sıkıştırılmış gibi görünüyordu: Sol taraf bir çiftlik evini andırırken, sağ taraf yeşil panjurlu iki katlı bir Queen Anne'di.

Rüzgâr beraberinde dilimi yakan tuzlu metalik bir koku getirdi. Kan. Jim binaya doğru dişlerini gösterdi.

Gözlerimi kapattım ve büyüyü hissetmeye çalışarak konsantre oldum. Kafamın içinde ev karanlığa büründü. Büyünün uzun, yarı saydam dokunaçları içeriden sıyrılarak duvarlarda, pencerelerde, çatıda ileri geri kayıyor, dış cephe kaplamasını ve kiremitleri kavırıyordu.

Küçük bir adım daha ilerledim. En yakın dokunaç yükseldi, uzun bir süre çatının üzerinde asılı kaldı ve bize doğru yılan gibi kıvrıldı. Büyü buz gibi bir dalgayla üzerime saldırdı, kokuşmuş, korkunç bir büyü. Ne olduğunu bilmiyordum ama vücudumdaki her hücre ondan ürktü. Gözlerim birden açıldı ve geri sıçradım.

Jim beni arkamdan yakaladı. "Ne oldu?"

Ev yine sıradan görünüyordu, sadece sıkıcı bir zeytin binası. Yutkundum. "Korunmaya ihtiyacımız olacak. Çok fazla korumaya."

Tahta kutumu Pooki'nin kaputunun üzerine koydum ve çevirerek açtım. Jim içindeki kaligrafi setine baktı. Şekil değiştirenlerin çoğu büyü yapmazdı, çünkü zaten yeterince büyülüydük ve çoğu büyüye güvenmezdi. Nedenini çok iyi anlıyordum. Büyü şüpheliydi ama pençeler ve dişler her seferinde aynı sonucu veriyordu. Ancak, ben uzun bir büyü kullanıcıları soyundan geldim, geleneğe o kadar önem veriyorlardı ki, teknolojinin en güçlü olduğu ve büyüye dair neredeyse hiçbir kanıtın kalmadığı zamanlarda bile bilgilerini ve ritüellerini aktardılar. Ailem eğitimimi çok ciddiye aldı.

Çoğu zaman sihrim işe yaramıyordu bile, ama Jim bir ya da iki kez bunu başardığımı görmüştü. Etkilendiğinden değil -bunun için fazla havalıydı- ama Jim yeteneğime saygıyla yaklaştı. Başı dertteydi ve onu bu dertten kurtarmam için bana güveniyordu. Bir adım öne çıkmalıyım.

Jim eve doğru başını salladı. Üst kat pencerelerinden birinde, sanki biri cama bir mum tutmuş gibi soluk sarı bir ışık belirdi.

"Ne kadar şirin, değil mi?" diye mırıldandım. "Merhaba diyor."

Jim ışığa gülümsedi. Bir jaguarın dişlerini size gösterdiği tek an, onları size batırmak üzere olduğu andı.

İki ince *hanshi* kağıdı şeridi çıkardım, fırçamı mürekkebe batırdım ve her bir parçanın üzerine genel koruma için karakter dizisi yazdım.

Mürekkep ay ışığında biraz parıltıydı. Nefesimi tuttum.

Lütfen çalış. Lütfen, lütfen, lütfen çalış.

Sihir kırıldı, kâğıtta kıvılcımlar çıktı. Nefes verdim ve bir şeridi Jim'e fırlattım. Kâğıt havada bıçak gibi sert bir şekilde kesildi ve göğsüne yapıştı. Ona baktı.

"Onunla uğraşma. Bu bir savunma büyüsü." Diğer kâğıt parçasını havaya fırlattım, ona doğru adım attım ve sol göğsümün üzerinden bana yapıştı. "Hadi gidelim."

Jim küçük kâğıt parçasını düşündü. "Sihirli bir yapışkan notla korunan o eve geri dönmemi mi istiyorsun?"

"Başlama bile," dedim ona. "İşe yarıyor. Eğer işe yaramasaydı, beni o yere sürükleyemezdin."

"Buraya ne yazdın? 'Ölme' mi?"

"Hayır, 'Pislik olma!' yazdım." Eve doğru yöneldim.

"Seninkine mi, benimkine mi?"

"Seninkinde."

"Bu durumda, sihrin işe yaramıyor. Ben hala bir pisliğim." Grr, grr, grr.

Eve yirmi adım kalmıştı. Bir ürperti beni sarstı ve dişlerimi sıktım. Yapabilirsin, Beyaz Kaplan. Korkak olma.

On beş fit. Şimdi görebiliyordum, kayan dalların yarı saydam karmaşası, saldırmak üzere olan devasa bir kara yılan yuvası gibi bizi yakalamaya hazırды. Kötü büyü her an bizi vurabilirdi.

On ayak. Dokunaçlar bir bütün olarak yükseldi.

Siktir et. Uzandım ve Jim'in elini tuttum. Parmakları benimkilere yapıştı, sıcak ve güçlüydü.

Sihir bize doğru fırladı. Jim'in elini sıktım. Göğsümdeki kâğıt soluk maviyle kıvılcımlandı ve dokunaçlar sanki ateşle yanmış gibi düştü.

Aman Tanrım. Oh phew. Kalbim göğsümde dakikada yaklaşık bir milyon kez çarpıyordu. Pheewww. Tamam, yaşıyorum. Yaşamak iyidir.

Jim'in elini hâlâ bir aptal gibi tuttuğumu fark ettim ve bıraktım. Bana bakıyordu. "Her şey yolunda mı?"

"Mhm." Başımı salladım, sesim biraz fazla yüksek çıkmıştı. "Her şey harika.

Hadi gidelim."

Büyünün dalları arasından kapıya doğru yürüdük. Koyu yeşil boyanın üzerinde uzun bir çizik vardı ve altındaki çelik açığa çıkmıştı. Jim'in yüzünden bunu hatırlamadığını anlayabiliyordum. İkimiz de yaklaşıp kokladık.

Boya gibi kokuyordu.

Jim kolu denedi. Başparmağının baskısı altında tıkırdadı. Kapı yavaşça açıldı ve kasvetli, geniş bir oda ortaya çıktı, sanki ev esnemişti ve biz de doğrudan onun ağzının içine bakıyorduk.

Kapıyı kilitli bıraktığını söyledi ve ben de öyle yapacağını biliyordum. Jim kapıdan içeri girdi, ben de onu takip ettim.

Evin içi kötü kokuyordu: güneşte pişmeye bırakılmış paslı demir hurdaları gibi sıcak ve keskin bir toz tabakası vardı. İçeride yanmış kahve kokusu ve çürüme kokusuyla kirlenmiş hafif bir kan kokusu dolaşıyordu. Kan eskiydi, en az on iki saat, muhtemelen daha fazla.

Odanın ön tarafı boştu. İleride, büyük bir tezgah odayı neredeyse ikiye bölüyordu. Sağ tarafta küçük bir ocak, bir çaydanlık ve bir cezveyi destekliyordu. Köşelerde kasvet birikmişti ve eğer gözlerimi iyice kısırsam, büyüünün zayıf dokunaçlarının duvarlara girip çıktığını görebiliyordum.

Jim sessiz bir hırıltıyla yüzünü buruşturdu, tezgâha doğru yürüdü ve üzerine atlayıp kolay bir zarafetle yere indi. Bunu mutlak bir sessizlik içinde yaptı.

Vay canına.

Onunla boy ölçüşebilmek, esnek bir hayalet gibi şık ve zarif olabilmek için her şeyimi verirdim. Ama hayır, hayvan formumda bile sakarın tekiydim. Değişim beni sersemletti ve nerede olduğumu ya da neden olduğumu anlamam yaklaşık iki dakika sürdü. Jim'in bir şeyi öldürmesi de iki saniye sürdü. Eğer ikimiz de ninjalarla dolu bir odanın ortasında yer değiştirseydik, ben doğru dürüst görebildiğimde hepsi ölmüş, Jim de elindeki kanı silmiş olurdu.

Hayatım boyunca bana özel olduğum söylendi, mistik beyaz kaplan. Batının Koruyucusu, Canavarların Kralı, Dağların Efendisi, Şeytanların Katili. Görkemli bir duruş ve savaşta vahşi. İroni, içinde yüzmek için yeterince kalındı.

Jim yeri işaret etti. Aşağıya baktım. Tahtada çizikler vardı, döşeme tahtalarının derinliklerine iniyordu. Bir şey zemini tırmalamıştı, büyük ve güçlü bir şey. Çiziklerin altından küçük siyah kalem çizgileri görünüyordu ama yeryüzündeki hiçbir güç orada ne yazdığını çözemezdi.

Jim'e baktım ve başımı salladım. Aşağı atladı ve ben de onu evin derinliklerine kadar takip ettim. Sağ tarafta küçük bir dosya odasının

Önünden geçtik,

Bir bölme ile tezgahtan ayrılmış. İnsanlar burada öldüyse, bir şey cesetlerini almış olmalı.

Merdivenlere açılan kapı, karanlık duvarda daha koyu bir dikdörtgen olarak bekliyordu. İleri doğru bir adım attım. Büyü üzerime çöktü, kötü, korkunç bir büyü, ölüm, kan ve ceset kokuyordu, sanki biri bir buz parçasını alıp boynumun dibinden omurgama kadar sürüklemişti. Göğsümdeki kâğıt titredi. Donup kaldım, her küçük sesi, her hareket ipucunu yakalamaya çalıştım.

Jim bana bakıyordu.

"Kötü," diye mırıldandım, dudaklarımı okumasına izin vererek. "Kötü büyü." Üstümüzde tavan gıcırdadı. Ona baktık.

Bir gıcırta daha. Ağır bir şey başımızın üstündeki zeminde hareket etti.

Jim önümden itti ve ahşap merdivenlerden yukarı çıktık.

*

Merdiven dardı ve Jim'in kaslı sırtı merdivenin çoğunu kaplıyordu. Hoş olmayan bir şeyle karşılaşarsak vurabileceği bir yer olduğundan emin olmak için ona birkaç adım verdim.

Büyü merdiveni doyurdu. Raylardan uzun, yapışkan damlacıklar halinde damlıyor, basamakları inceltiyor, duvar boyunca uzun sarmallar halinde kaynıyordu, o kadar kalın ve güçlüydü ki keşke yanımda bir yağmurluk getirseydim diye düşündüm. Bu tamamen mantıksız bir düşünceydi. Jim'in bunu görememesi delice görünüyordu ama göremeyeceğini biliyordum.

Sahanlığa ulaştıık. Bir koridor merdivene dik olarak uzanıyordu ve tam karşısında, soluk sarımsı bir parıltıyla aydınlatılmış bir kapı vardı. Lamba yağı kokusu aldım.

Jim üst katın sahanlığında uzun bir an durakladı ve koridordan geçerek odaya doğru ilerledi. Peşinden yürüdüüm.

Uzak duvarın dibinde yerde yanan tek bir lamba, kirli tahtaların üzerinde bağdaş kurmuş oturan çıplak bir kadını aydınlatıyordu. Koyu bal rengi saçları dağınık teller halinde sırtından aşağı sarkıyordu. Kokusunu içime çektim. Michelle. Ama koku yanlıştı. Yaşayan bir koku sıcak ve canlıdır. Bu soğuk bir kokuydu, zehirli kokularla doluydu: dışkı, biraz idrar ve çok uzun süre dışarıda bırakılmış bir et suyu gibi iğrenç bir çürüme patinası. Bozulan amino asitler. Bu mide bulandırıcı kokteyli daha önce de koklamıştım: kadaverin, putresin ve iyi bir önlem için bir doz indol. Gözlerim Michelle'in yaşadığını ve önümde oturduğunu söylüyordu. Burnum ise ölü olduğunu ve en az iki gündür öyle olduğunu söylüyordu. Burnuma güvenirdim. Asla yalan söylemezdi.

Jim kılıfından bir bıçak çıkardı. Bu onun devasa G.I. Joe bıağıydı, koyu gri renkteydi, ucu kıvrıktı ve sapının yanında tırtıklı bir kenarı vardı.

Michelle döndü ve bize baktı. Gözleri boştu. Ölü gözler, kafasında iki kara delik gibi. Ve ben de ondan gerçekten hoşlanmıştım.

Michelle'in arkasında, köşede yan yatmış bir ceset daha vardı, uzun siyah saçları kirli zemine siyah bir tül gibi yayılmıştı. Roger, bir werelynx. O da ölmüş.

Michelle'in sol kolu yukarı ve öne doğru sarsıldı, yere dayandı. Sağ kolu da onu takip etti, sanki ipe bağlı bir kuklaydı.

"Ne istiyorsun?" Jim'in sesi alçak bir hırıltıydı. Jim bu yüzden yetkiliydi. Ölüleri kontrol eden bir şey olduğunu açıklamama gerek yoktu. Her şeyi kendi başına anladı ve bu durumdan tuhaflaşmak için hiç vakit kaybetmedi.

Michelle'in vücudu dönerek onu çömelmiş bir hale getirdi.

Birçok şey ölüleri kontrol ediyordu. Laneti denemeden önce ipleri kimin elinde tuttuğunu bulmalıydım. Düşün, Dali, düşün.

"Herhangi bir tavsiyen var mı?" Jim sordu, sesi rahattı. "Onu meşgul et ki ben de bu işi çözebileyim."

Michelle'in ağzı açık kaldı ve koyu renkli, iğrenç dişleri göründü. "Ve ısırılmamaya çalış."

Michelle çömeldiği yerden fırladı, ellerini uzattı, parmakları pençe gibiydi. Jim ona doğru hamle yaptı. Onun kolunu yakaladı, bıçak öfkeli bir kavisle kesildi ve Jim Michelle'i odanın öbür ucuna, duvara fırlattı.

Kaligrafi fırçamı sıktım. Bu şey, kapıdan içeri adımımızı attığımız anda Michelle'i üzerimize gönderebilirdi. Ama hayır, pencereden gelen ışıkla bizimle alay etti. Üzerimizdeki tavanı bilerek gıcırdattı.

Michelle duvardan sekti, havada takla atarak Jim'e tekme attı. Jim kaçtı ama Michelle hızlıydı. Tırnakları doğal olmayan bir güçle Jim'in göğsüne saplandı, giysilerini yırttı. Gözyaşları arasında kan kabardı. Jim onun kolunu yakaladı ve büktü, bıçağı Michelle'in omzuna saplandı. Bir şey çatırdadı ve Michelle'in kolu Jim'in elinden kurtuldu; eklemi yuvasından ayırmıştı. Bir tavuğun kanadını kesmek gibi.

Michelle etrafında döndü. Kesikten kan akıyordu. Dişlerini gösterdi ve Jim'e tekrar saldırdı, kalan eliyle Jim'e vurdu.

Michelle bir çakaldı. Pençe atmadılar, ısırıldılar.

Durması için onu küçük parçalara ayırması gerekecekti.

Büyünün karanlık bir çalılığa dönüştüğü köşede bir şey kıkırdadı.

Bize gülüyordu. Bir oyun oynuyordu, acımasız bir oyun.

Michelle Jim'i tırmaladı.

Tıpkı bir kedi gibi.

Kanjilerimi çizmeye başladım. "Onu şimdi öldürün, lütfen."

Jim Michelle'i sarsarak yere düşürdü. Şiddetli bir darbe indirdi ve Michelle'in kafası yere düştü.

Düğümlemiş büyüden karanlık bir şekil göz açıp kapayıncaya kadar birleşti ve Roger'ın cesedinin üzerine sıçradı. Ona lanetimi savurdum. Sert beyaz şerit gözlerinin arasına isabet etti. Büyü titreşti ve yuvarlak kürklü bir surattan bana doğru iki ay gibi parlayan sarı kedi gözleri gördüm.

Roger Jim'e çarptı.

Canavar kedi bir anda üzerime atladı. Devasa gövdesi ayaklarımı yerden kesti. Uçtum ve başımın arkası tahtalara çarptı.

Kedi beni sıkıştırdı, ağırlığı göğsümü eziyordu. Kara bir kedi ağız bana doğru açılmış, yüzüme kötü kokulu bir nefes üflüyordu. Acı, omuzlarımı kızgın iğneler gibi deldi. Hırlamaya çalıştım ama hiç havam yoktu ve sadece küçük bir gıcırta çıkıyordu.

Siyah ağız ısırdı. Beyaz kâğıt parçasının üzerindeki *kanji* yeşil renkte parladı.

Kâğıt bir düzine şerit halinde patladı. Dışarı doğru fırladılar ve kediye üzerimden çektiler.

Gözlerimi kırıştırdım, nefes almaya çalışıyordum. Jim eğildi ve elini bana doğru uzattı. Tuttum ve beni yukarı çekti. Roger'ın cesedi kırılmış ve bükülmüş bir halde yere yığılmıştı. Onun üzerinde, uzun kâğıt şeritlerine sarılmış uzun bir kedi bedeni yerden yaklaşık iki metre yükseklikte asılı duruyordu. Bir buçuk metre uzunluğunda, turuncu ve beyaz tüylü, bir şekilde leopar boyutuna ulaşmış bir ev kedisiydi. Şeritler duvarlara ve tavana yapışmış, kediyi bir mumyanın sargıları gibi kavramıştı.

Canavar hareket etmiyordu. İki kâğıt şerit, derme çatma bir ilmikle boğazını sıkıyordu. Başı gevşek, ağzı açık, uzun dili ağzının köşesinden dışarı sarkıyordu. Bir zamanlar kana susamışlıkla parlayan sarı gözler şimdi donuktu.

Yutkundum. Ağzımın tadı acıydı. Kedi canavarı ölmüştü. Ellerim adrenalinden titriyordu. Her şeyi berbat etmiştim.

*

"Bu da ne böyle?" Jim sordu. Sesi sakindi. Elleri titremiyordu. Buz gibi soğuktu. Neden ben de böyle olamıyorum?

Titrediğimi gizlemeye çalışarak burnumu çektim. "İki kuyruklu mu yoksa tek kuyruklu mu?" Jim kediye doğru bir adım attı ve iki uzun tüylü kuyruğunu kaldırdı. "Bu bir *nekomata*," dedim. "Bir *yokai*."

Jim bana boş bir bakış attı.

"*Yokai* Japon iblisleridir." Yüzümü ovaladım. "Efsanelere göre, bir kedinin kuyruğu kesilmezse ve diğer bazı koşullar yerine getirilirse, bir *bakeneko*, bir iblis hayalet kedi olma şansı vardır. *Bakeneko* kedileri bir

devasa boyutlara ve doğaüstü güçlere sahip olurlar. Bazen kuyrukları çatallanır ve *nekomata*, yani şeytani canavar kediler haline gelirler. Ölülerini kontrol etme güçleri vardır, insan şekline bürünürler ve bazı kötü şeyler yapabilirler."

"İnsanları uyutma güçleri var mı?"

Er ya da geç bu konuya geleceğini biliyordum. "Hayır. Gördüğün kadının kılık değiştirmiş bir *nekomata* olması mümkün ama bu pek olası değil. Seni ele geçirdi ve gitmene izin verdi. *Nekomata* bir kedir Jim. Zalim ve acımasızdır, oyun oynamayı sever ama sen de bilirsin, av asla kaçmaz. Bu" -kollarımı salladım- "karmaşık. Bir iblis kedi için fazla karmaşık. Çoğunlukla yangın çıkarırlar, ceset çalarlar ve insan kıyafetleriyle dolaşırlar, yaşlı anneniz gibi davranırlar, böylece bedava yemek alabilirler. Burada büyü var, gerçekten kötü bir büyü. Beni biraz korkutuyor. *Nekomata* öldü ama büyü hâlâ burada. Başka bir şeyler dönüyor. Bu iş daha bitmedi."

Jim bıçağıyla kâğıt şeritlerden birine vurdu. Şerit vermedi. "Peki ya bu?"

"Bu yirmi yedi bağlayıcı parşömenin laneti."

Jim kâğıt şeridi kesti. Kağıt tuttu. Jim kaşlarını çattı. "Nasıl olur da..."

Arkadaşımdan biri olan Kate her zaman en iyi savunmanın iyi bir saldırı olduğunu söylerdi. "Bir şey söylemeden önce, evet, lanetin beklendiği gibi işlemediğini biliyorum ve *nekomata*'yı sorgulayabilmemiz için zapt etmenin daha iyi olacağını biliyorum ve bunu yapmaya çalışıyordum, ama bu kesin bir bilim gibi değil ve bağlayıcı parşömenlerin aptal iblisi boğarak öldüreceğini nereden bilebilirdim? Yani senin

Biliyorum! Garip bir yaratığın kimliğini tahmin etmeye ve burnunu ısırmaya çalışırken kaligrafi yazmaya çalış ve sonra bana ağlayarak gelme."

Ve bu en ufak bir anlam bile ifade etmiyordu. Ben son derece zeki bir kadındım. Jim neden beni hep aptal bir sürtük gibi görüyordu?

"Ben de bunu nasıl başardın diyecektim," dedi Jim. "Hiç yoktan çeliğin gerilme mukavemetine sahip bir kâğıt yaptın. Bunun fiziği beynimi acıtıyor."

"Oh."

"Ve bunu ve başka güzel şeyler de söyleyecektim, ama sen suratıma atladın ve küçük yumruklarını sallayıp, hecelelemeye başladın."

"Küçük yumruklar mı?"

"İşte senin sorununun kaynağı da bu. Her zaman kavga aramak için olaylara atılıyorsun. Şu İlk Müdahale sihirli polislerinden biri gibisin: İçeri dal, her şeyi öldür, sonra da cesetleri suçlular ve siviller olarak ikiye ayır."

Yüzüm ateş gibi oldu. Vücudum her türlü kızgın, üzgün hormonu pompalıyordu. Beni bir çocukmuşum gibi azarlıyordu. Kürklü olmaya bu kadar yaklaşmıştım, ama bunun bana bir faydası olmayacaktı.

"Saniyenin onda birini ayırıp içine girdiğiniz kavganın orada olup olmadığını kontrol ederseniz, sizi büyük bir dertten kurtarmış olursunuz."

Anlamamıştı ve asla da anlamayacaktı. "Bitirdin mi?" "Evet."

"Güzel." Ondan uzaklaştım ve Roger'ın bedeninin yanına çömeldim. Roger'ın başı garip bir açıyla sarkıyordu ve her iki kolu da eklem olmayan yerlerinden bükülmüştü. Jim onu bir dal gibi kırmıştı.

"Ne oldu?"

Sen çok özelsin, neden bana söylemiyorsun, Bay Daima Sıçramadan Önce Bak. Parmağımı Roger'ın teninde gezdirdim. Toz halinde gri bir kalıntı çıktı. Parmağımı Jim'e gösterdim. "Normal cesetlerin bunu yapmadığına eminim."

"Bunu gördüm," dedi Jim. "Michelle de kaygandı."

Ayağa kalktım. "Evi aramamız gerek."

Evi taradık. Diğer iki şekil değiştirenden hiçbir iz bulamadık: Ne Mina ne de August en az otuz altı saattir evde değildi. Kokuları eskiydi. Ön bürodan kayıtları aldım ve kaçtık.

Dışarıda soğuk gece havası tenimi yalayıp geçerek kötü büyüyü silip süpürüyordu. Doğruca Pooki'ye yöneldim ve kaputun üzerindeki kütüğü açtım. Sayfaları dört farklı türde el yazısı dolduruyordu. Son kayıt üç gün öncesine aitti. Bir ay geriye gittim ve kayıtları taradım.

"Bunu gerçekten okuyor musun yoksa sadece sayfalarını mı çeviriyorsun?"

"Jim? Sus. Konsantre olmam lazım." Vardiya değişimleri, şu ya da bu nedenle şehirde yakalanan ve eve gelen şekil değiştirenlerle ilgili notlar, rutin, rutin, rutin... Mina'nın kayıtları, vardiyası sırasında içtiği farklı bitki çaylarını tanımlıyordu. Roger, üç mahalle kedisinin devriye rotalarını, bölge savaşları ve işaretlemeyi seçtikleri yerlerle birlikte belgeledi.

Sayfaları çevirmeye devam ettim ve sonunda gördüğümde neredeyse fark etmedim. Geçen Perşembe, August vardiya değişimi için gelmemiştir. Kayıtlara göre on dört saat sonra imza atmış. Ps, g ve y'leri normalden daha uzun dikey vuruşlar gösteriyordu. Parmaklarımı sayfanın diğer tarafında gezdirdim ve harflerin dış hatlarını hissettim. August kağıda çok sert bastırmıştı. İmza atarken heyecanlıydı, kendinden emin, kızgın, belki de kararlıydı. Gelmem gerekeceği olarak "uyuyakalmışım" demiştir ki bu, sayfaya uyguladığı baskı düşünüldüğünde hiç mantıklı değildi. Yazma biçiminde acımasız bir şeyler vardı, sanki her harfi kağıda kazırmıştı.

Düşünerek sayfaya dokundum. *Nekomata* bir Japon canavarıydı. August doğuştan yarı Japon, yarı beyazdı ama kültürel olarak Amerikalıydı. *Kanji* okuyamıyordu ve Japoncası berbattı. Atlanta'da büyük bir Japon nüfusu vardı, kendi okulları ve mağazaları vardı, Amerikan geleneklerinin geçerli olmadığı bir yerdi. August ailesini orada ziyaret etti, ancak Biz ve Onlar zihniyetini hiçbir zaman tam olarak kavrayamadı ve bir yarifer olduğu için hor görüldü. Birkaç ay önce bana kuzenlerinden birinin eşcinsel olduğunu söyledi. August on üç yaşındaki çocuğu bir aile toplantısına götürmek için Japon okulundan almaya gitmiş ve çocuğun teneffüsten sonra arkadaşının kucağına oturduğunu görmüş. Bunun kültürel bir şey olduğunu ve kuzeninin cinselliği hakkında hiçbir şey ifade etmediğini açıklamak zorunda kaldım, ancak bu onun Güneyli erkek bakış açısına uymuyordu. O da bana tam olarak inanmadı ve eğer biri kuzenine sataşırса bacıklarını kıracağını söyledi.

Büyü milliyete ve bölgeye bağlı kalma eğilimindeydi. İnsanlar büyü üretir, batıl inançları ve inançları da büyüü yönlendirirdi. Eğer yeterince insan belli bir yaratığın varlığına inanır ve daha da kötüsü ona karşı önlemler alırsa, sonunda büyü onu doğururdu. İrlandalıların yoğun olarak yaşadığı bir bölgeniz varsa, banshee'lere sahip olursunuz. Vietnamlı yerleşimcileriniz varsa, er ya da geç aç ruhlar olan *ma doi* sokaklarda dolaşmaya başlardı. Ve eğer bir Japon topluluğunuz varsa, şeytani yaratıklar olan *yokai'lere* sahip olursunuz.

Roger'ın derisindeki kalıntılar beni gerçekten rahatsız etti. Ya derisinin üst tabakası toza dönüşmüştü ya da üzerine bolca bir şey pudralanmıştı. Aklıma gelen hiçbir yaratık bir bedene bunu yapamazdı.

Ofisteki dört kişi arasında bir Japon efsanesiyle karşılaşma ihtimali en yüksek olan August'tu. Adımlarını takip etmek zorunda kaldık.

Sayfaları çevirdim. Girişler kısalıyor, daha düzensiz hale geliyordu. Cumartesi günü bazıları bitmemiş gibi görünüyordu, sanki yazar bir cümlemin ortasında durmuş gibiydi. Pazar günü hiç giriş yoktu. Olması gerekirdi. Pazartesi günü, Michelle'in düzgün el yazısıyla yazılmış tek bir girişte şöyle yazıyordu: *Uyanık kalamıyorum. Yardım edin.*

Lanet olsun. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

"August'un evine gitmeliyiz. Perşembe günü neden dışarıda olduğunu öğrenmeliyiz." Başımı kaldırdım.

Jim arabaya yaslanmış uyuyordu.

"Jim!"

Cevap vermedi. Onu tuttum ve omzunu salladım. "Uyan! Uyan!" Yere kaydı, hâlâ uyuyordu. Yüzüne tokat attım. Hareket etmedi.

Pooki'nin kapısını çektim, bagajı açtım, bir galonluk büyülu su kutusunu çıkardım ve yüzüne döktüm.

Su döküldü. Hadi, hadi... Jim öksürdü ve kendini salladı.

Kutuyu bıraktım ve omuzlarından tuttum. "Uyan!" Koyu renk gözleri bana baktı. "Uyandım."

"Sakın uyuma! Sakın uyuma, duydun mu?"

Homurdandı ve yerden kalktı. "Ben iyiyim."

Hayır, o iyi değildi. Başımız beladaydı. Başımız gerçekten ama gerçekten beladaydı. Bir ileri bir geri volta attım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki patlayacakmış gibi hissediyordum. Jim'imde bir sorun vardı ve bunu şimdi düzeltmezsem, sonu Roger gibi olacaktı, kötü büyülerle dolu kuru bir kadavra.

"Sakin ol," dedi Jim.

"Ben sakınım! Arabaya bin." Acil durumlar umutsuz önlemler gerektirir.

Arabaya bindi. Sürücü koltuğuna geçip motoru çalıştırdım ve onu bir şahin gibi izledim. Uyanık kaldı. El frenini indirdim ve gaza basarak otoparktan çıktım. "Camı indir," diye bağırdım motorun gürültüsü arasında. "Yüzüne rüzgar gelsin."

"Nereye gidiyoruz?" diye kükredi.

"Annemi görmek için!"

*

ANNEM Riverdale'de küçük bir apartman kümesinde yaşıyordu. Yıkık dökük şehrin içinden geçerek oraya gitmem bir saatten fazla sürdü ve tüm bu süre boyunca göz ucuyla Jim'i izledim. Uyanık kalmasını sağlamak için koluna birkaç kez yumruk attım. İlk sekiz seferden sonra bana bırakmamı söyledi.

Küçük yoldan aşağı doğru manevra yaparak iki katlı alçak evlerin oluşturduğu at nalının içine girdim ve annemin evinin önüne park ettim. Fenerinin soluk mavi ışığı pencereden süzülüyordu. Dışarı tırmandım. Jim çoktan kapının yanında beklemiş, evleri inceliyordu.

"Şu üç bina neden sola bakıyor?"

"Çünkü burası Endonezyalı bir topluluk, çoğunlukla büyü yapan yaşlı insanlar. Normalden daha batıl inançlılar. Kuzeye bakan bir ev inşa etmek kötü şans getirir. Bazı insanlar bunun sizi fakirleştireceğine inanıyor. İnsanlar taşındığında alt bölümdeki cadde zaten düzenlenmişti, bu yüzden bu üç aile evlerini doğuya bakacak şekilde inşa etmeyi seçti."

"Aha."

"Tarlaya bakan bir ev inşa etmek kötü şanstır, mutfağın ön kapıya bakması kötü şanstır ve altı fitten daha uzun bir çit inşa etmek kötü şanstır. İşler böyle yürüyor Jim. Sen de buna uy."

"Çitin bir metreden daha uzun."

Yürürken ona döndüm. "Onların benim batıl inançlarım olduğunu söylemedim.

Ama annem için önemliler."

Kapıya doğru yöneldik. Tanıdık kokular üzerime sinmişti: pirinç, soğan, acı biber, kimyon, kişniş. Annem *nasi goreng*, kızarmış pilav pişiriyordu. Evimdeydim.

Bana yardım et.

Jim rüzgârı örnekledi. "Saat biri geçti. Annen genellikle gece yarısından sonra mı yemek pişirir?"

"Hayır, bu benim için özel. Geldiğimizi hissetti."

Kapıyı çalmak için elimi kaldırdım. Parmak eklemlerim tahtaya değmeden kapı açıldı ve annem beni kucakladı. Ona baktığınızda otuz yıl sonra nasıl görüneceğimi tam olarak söyleyebilirdiniz: küçük, sıska, esmer, hızlı hareket eden.

"Neden bu kadar kirlisin?" Annem saçımdaki örümcek ağını çekti. "Ne oldu? İçeri gelsene. Kim bu adam?"

İşte başlıyoruz. Derin bir nefes aldım ve içeri girdim. "Bu Jim." Jim içeri girdi.

Annem kapıyı kapattı ve ona baktı. "O karanlık. Çok, çok karanlık."

Jim sırtıttı ve dişlerinin küçük bir kısmını gösterdi. Kendimi tokatlamak istedim.

"Anne!"

"Ne iş yapıyorsun?" Jim'e doğru eğildi. Aksanı gittikçe kalınlaşıyordu. "Paran var mı?"

"O benim alfam. Tüm Kedi klanından o sorumlu. Çok önemli."

Annemin gözleri parladı. Olamaz.

Eğildi ve Jim'in elini okşadı. "Bu çok güzel. Kızım çok akıllıdır. Her zaman saygılı ve terbiyeli. Hiç sorun çıkarmaz ve kendisine söyleneni yapar."

"Söylemiyorsun," diye mırıldandı Jim.

"Çok para harcamaz. İki doktor diploması var. Gözlerinde küçük bir sorun var ama bu baba tarafından geliyor. Çok nadir bir büyü, beyaz bir kaplan. Yedi nesilde bir. Çok özel. Bir dokunuşla nazarı tedavi edebilir. Ve eğer eviniz lanetliyse, onu sizin için arındırabilir. Herkes kızıma saygı duyar. Tüm halkımız onu tanır."

Jim ciddi bir ifadeyle başıyla onu onayladı. Midem bulandı. Kusacak gibi hissettim. "Anne..."

Sanki büyük bir sırrı paylaşıyormuş gibi Jim'e başıyla işaret etti. "İyi de bir aşçıdır."

Jim ona doğru biraz eğildi, yüzü son derece ciddiydi. "Eminim o öyle."

Annem sanki ona bir elmas vermiş gibi gülümsedi. "En iyi eşleşme. Bütün en iyi eşleşme benimki."

Aaaaa! "Anne! Onda bir sorun var. O büyü hastası."

Annem parmak uçlarında ayağa kalktı ve Jim'in gözlerine baktı. Uzun bir süre göz göze geldiler, kısa boylu annem ve uzun boylu, kaslı Jim, sonra Endonezyaca'ya geçti.

"Bırak gitsin."

"Hayır." Başımı salladım.

"O güçlü. Vücudu çok iyi. Ama başka bir tane bulmalısın." "Başka bir tane istemiyorum! Ben onu istiyorum."

"O ölüyor."

"Onu kurtarmak zorundayım. Lütfen bana yardım edin. Lütfen."

Annem dudağını ısırdı ve sandalyeyi işaret etti. "Otur."

Jim oturdu. Eğildi ve parmaklarıyla Jim'in sağ gözünü açarak irisi inceledi. *"Bir şey onun ruhunu yiyor."*

"Bunu anladım. Ama göremiyorum."

Annem iç çekti. *"Ben de göremiyorum. Görene kadar, bu konuda hiçbir şey yapamayız. Keong Emas'a ihtiyacımız var."*

Altın Salyangoz. Kalbim durdu. Bacaklarım tutmadı ve kanepeye düştüm. Altın salyangoz bulabileceğimiz tek yer Atlanta Yeraltı'ydı. Eskiden Five Points'te bir alışveriş bölgesiydi, Shift'ten önce tüm büyük binalar oradaydı. Yeraltı, 1800'lerin ortalarında dükkanlar, bankalar ve hatta salonların bulunduğu büyük bir tren garı olarak başladı, ancak sonunda şehir araba trafiği için demiryolu raylarının üzerine viyadükler inşa etmek zorunda kaldı. Viyadükler, tren raylarının, dükkanların ve deponun büyük bir kısmı yer altında kalana kadar birlikte uzanıyordu. Vardiyadan önce burası küçük barlar ve dükkanlarla doluydu. Büyü etkisini gösterdiğinde, dükkan sahipleri kaçmış ve karaborsa buraya taşınmıştı. Mafya destekli tüccarlar, dükkanlarından harabeye dönmüş Five Points ve Unicorn Lane'e uzanan tüneller açarak derinlere inmişlerdi; burada sihir çılgınca işliyordu ve akli başında hiçbir polis onları takip etmiyordu. Artık Yeraltı, yeterince çaresizseniz her şeyi satın alabileceğiniz bir yerdi.

"Başka bir yolu var mı?"

Annem başını salladı. *"Bunu aklından bile geçirme. Yeraltı'na gidemezsin."*

Gözlerimi kırpıştırarak nefes verdim. *"Başka seçeneğimiz yok."*

Annem eliyle kısa bir kesme hareketi yaptı. *"Hayır!" "Evet."*

"Salyangoz almamız gerekiyor."

Annem kendini tam boyuna çekti. Ayağa kalktım ve ben de aynısını yaptım.

"Hayır ve bu son sözüm."

*"Beni bunu yapmaktan
alıkoyamazsın." "Ben senin
annenim!"*

Jim ağzını açtı. *"Mengapa?"*

Aman Tanrım.

Endonezce konuşuyordu.

Annemin gözleri büyüdü ve bir an için öfkeli bir kediye benzedi.

"Endonezce konuşuyor!"

"Biliyorum!"

*"Neden bana onun Endonezce konuştuğunu söylemedin? Bu bilmem
gereken bir şey!"*

Kollarımı salladım. *"Bilmiyordum!"*

"Bilmiyordum da ne demek? Az önce bildiğini söyledin."

*"Yaptığını bilmiyordum demek istedim ama sonra yaptı ve ben de
'Biliyorum!' dedim çünkü şaşırmıştım."*

"Hanımlar!" Jim ayağa kalkarak

havladı. İkimiz de ona baktık.

"O kadar hızlı konuşuyorsun ki anlayamıyorum," dedi. "Dali'nin neden
Yeraltı'na gitmesi gerekiyor?"

"Sen ona açıkla," dedi annem. "Ben çay yapacağım." Mutfığa gitti.

Sandalyeyi işaret ettim. "Otur."

Oturdu ve sesini alçalttı. "Annenin aksanına ne oldu?"

"Artık bunu aştık," diye fısıldadım ona. "Onun küçük Asyalı kadın rolü sadece göstermelik. Princeton'da kimya alanında yüksek lisans yaptı."

Jim gözlerini kırptırdı.

"Peki, beynimi nereden aldığımı sanıyordun?"

Jim başını salladı. "Yeraltı olayını açıkla."

İçimi çektim. "Ne kadarını anladın? Ve ne zamandan beri Endonezce konuşuyorsun?"

"Bir şeylerin ciddiye berbat olduğu fikrine kapıldım ve bu ilginç bir dil gibi geldi."

"İlginç bir dil mi? Gerçekten mi? Ne yani, bir gün kalkıp 'Hmm, sanırım bugün Bahasa Endonezya'yı öğreneceğim' mi dedin?" Bir şeylerin peşindeydi.

Jim'in gözlerinde yeşil bir parıltı belirdi. "Dali, Yeraltı mı?" Bunu söylemenin kolay bir yolu yoktu. "Bir şey senin ruhundan besleniyor." "Açıkla."

Daha yakına eğildim. "Tüm insanlar büyü üretir. Bazıları bunu kullanabilir, bazıları kullanamaz; bazıları diğerlerinden daha fazla üretir, ama hepimiz büyü motorlarıyız: Onu çevremizden emer ve tekrar dışarı yayarız. Bu yüzden teknoloji sırasında yer değiştirebiliyoruz: Bedenlerimizde şekil değiştirmemizi sağlayacak kadar büyü depolarız. Kate'i ele alalım."

Jim'in sesi sessiz bir uyarıyı ele veriyordu. "Kate ne olacak?"

Kate, Jim'le birlikte Paralı Askerler Birliği'nde çalışıyordu. Kate muhteşemdi, komikti ve her şeyi öldürebilirdi. Ondan nefret ederdim. Jim'e her şeyi söyleyebilirdi ve Jim de ona iğneyle karşılık verirdi. Onu o kadar kıskanırdım ki odadan çıkmak zorunda kalırdım, ta ki Kate'in Curran'a aşık olduğunu fark edene kadar.

Artık onunla çiftleşmişti ve o Canavar Lordu olduğu için, bu onu Canavar Leydi yapıyordu ve Jim'le ilgilenmiyordu. Kate ve Curran kasabaya gelen eski bir tanrıçayla çok zor zamanlar geçirmişlerdi ve şimdi Kate bastonla yürüyor, Curran ise komadan çıkalı ancak üç hafta olmuştu.

"Kate strese girdiğinde telefonların nasıl çalışmadığını hiç fark ettiniz mi?"

Jim, "Telefonlara genelde güvenilmez," dedi.

Başımı salladım. "Hayır, sorun Kate. O kadar çok büyü üretiyor ki, dikkatli olmazsa teknolojiye kısa devre yaptırıyor. Ben de aynı şeyi yapıyorum ama benimkini daha iyi kontrol ediyorum. O da silah kullanamıyor. Onu pratik yaparken izledim, ya çok uzağa gidiyor ya da hiç ateş etmiyor. Ve hiçbir fikri yok. Bir ara onu izle: İçeri girer, telefonu alır, o hırıltılı sesi çıkarır ve çekip gider. On dakika sonra aynı telefondan yemek siparişi verebilirsiniz. Bu çok komik bir şey."

"Bunun ruhumun boşaltılmasıyla ne ilgisi var?"

"Sen sihirsin Jim. Büyüyü emiyor ve tüketiyorsun, çevreye yayıyorsun. Bunu yaparak çevreyi varlığınıza daha uygun hale getirirsiniz. Evrimsel döngü gibi: Bir tür çevresi tarafından şekillendirilir, çünkü çevreye en uygun mutasyonlara sahip olanlar hayatta kalır ve çoğalır, ancak bir tür aynı zamanda çevresini hayatta kalmasına daha uygun hale getirmek için değiştirir."

Jim iç çekti. "Bana kısa versiyonunu anlat."

"Bir şey büyü yayma yeteneğinize müdahale ediyor. Büyüyü özümüyor ve dönüştürüyorsun, ama sonra bir şey ya da biri onu hortumluyor. Bu yüzden yorgun ve uykulu hissediyorsun."

"Yani benden mi besleniyor?"

Annem elinde bir çaydanlık ve üç fincanla bir tabak taşıyarak içeri girdi. "Evet."

Jim kaşlarını çattı. "Mantıklı. Bu yüzden beni öldürmedi - ne kadar çok büyü yaparsam o kadar çok yiyor."

"Öleceğinin farkında mısınız?" Annem başını salladı. "Evet, ölme kısmını anladım."

"İ n s a n yerine bir çeşit zombi bulmuşsun." Annem Jim'i işaret etti. "Bak, o endişelenmiyor bile."

Çayı doldurdum. "O endişeli anne. Sadece panik yapmıyor, çünkü yetki onda ve o panik yaparsa herkes panik yapar."

Jim, "İstersen çılgık atıyormuş gibi yaparak odanın içinde koşabilirim," diye teklif etti.

Annem kaşlarını kaldırdı. "Kendi mezarını kazmak için o kadar çok çalışıyorsun ki, kendini öldüresiye çalıştırabilirsin. Sakin ol."

Jim, sanki kadın eline cetvelle vurmuş gibi geri çekildi.

Onlar birbirlerini tokatlamaya başlamadan önce, "Bunu her kim yapıyorsa aranızdaki bağı koparmak zorundayız," dedim. "Ama onu göremiyoruz. Onu görünür kılmak için Keong Emas'a ihtiyacımız var. Bu sihirli bir salyangoz. Endonezya'da lanetlenip salyangoza dönüşen güzel bir prensesten bahseden bir efsane var. Efsane mecazidir ve salyangoz gerçek bir prensese dönüşmez, ancak doğru sihirle gizli şeyleri ortaya çıkaracaktır. Salyangozu elde etmenin tek yolu onu Yeraltı'ndan satın almaktır. Nadir ve pahalıdır."

Jim, "Para bir sorun değil," dedi.

"Mesele para değil, seni aptal çocuk." Annem ay fincanını yere koydu. "*Yisheng* yüzünden oraya gidemez."

Jim bana baktı.

"*Yisheng* incece şıfacı anlamına geliyor," dedim. "Underground'daki satıcılar kendilerine böyle diyorlar ama onlar şıfacı değiller. Onlar hayvan parçaları satıcıları. Üç yıl önce Asheville'deki o büyük şekil değiştiren vakasını hatırlıyor musun?"

Jim kaşlarını çattı. "Hayal meyal. Florida'daydım, Kaja'nın loup sürüsüyle uğraşıyordum. On beş yaşında bir çocuk olduğunu hatırlıyorum, Jarod'du sanırım. Siyah bir ayıydı. Ormanda yürüdüğünü, bir grup avcıyla karşılaştığını, şekil değiştiren olduğunu belirtmek için el salladığını ve arkasını döndüğünde avcıların onu sırtından vurduğunu ve kendini savunmak zorunda kaldığını söyledi. Av koruma görevlileri geldiğinde Jarod avcıyı kıstırmış ve diğer herkes kaçmıştı. Sağlık görevlisi çocuktan on altı kurşun çıkardı. Avcı provokasyon olmadan saldırıya uğradığını iddia etti. Jarod'un hikayesini kanıtlamakta zorlandılar çünkü yaraları kapanmıştı, bu yüzden nasıl vurulduğunu belirlemenin bir yolu yoktu. Savcılık Jarod'un canavar formunda o kadar büyük olduğunu ve bir avcıdan uzaklaşırken aklı başında hiçbir insanın onu vurmayacağını, dolayısıyla avcıların nefsi müdafaa için ateş etmiş olmaları gerektiğini savundu. Curran tüm hukuk birimini oraya gönderdi."

Belli ki Jim bu kelimenin ne anlama geldiğinden emin değildi.

"Amcam Aditya o davada tanıklık yaptı," dedim ona. "Kendisi Smoky Mountains Ulusal Parkı'nda federal park bekçisi. Avcının adı Williams'tı. Chad Williams, MD. Aditya Amca, Williams'ın satmak amacıyla kaçak avlandığı şüphesiyle birkaç kez gözaltına alındığını ifade etti."

hayvan parçaları. Doğru yerlerde arkadaşları vardı ve her seferinde serbest bırakıldı."

"Aptal insanlar ayının her şeyi iyileştirdiğine inanıyor," diye araya girdi annem. "Diyabet, mide ağrısı, zayıf kalp, topal penis..."

"Bir siyah ayı safra kesesi karaborsada yaklaşık kırk beş bin dolara satılıyor," dedim.

Jim tekrarladı, "Kırk beş bin mi?"

Başımı salladım. "Aileniz hastalandığında ya da aletleriniz çalışmadığında insanlar çaresiz kalıyor. Özellikle de cahil beyazlar - mistik 'Doğu' tıbbının tüm hastalıklarını iyileştireceğini düşünüyorlar."

Bardaklarımı yeniden doldurdum. "Siyah bir ayının safra kesesi pahalıdır. Şekil değiştiren bir ayının safra kesesi daha da değerlidir. Williams Jarod'u bilerek vurdu. Organlarını istiyordu. Kamp alanında saklanmış gümüş kurşunlar buldular."

"Kaçak avcılar, ayı acı içinde ölürse safra kesesinin büyüyeceğini düşünüyorlar." Annem yüzünü buruşturdu.

Jim'in gözleri yeşil renkle parladı. "Çocuğu öldürmeden önce ona işkence etmek için normal mermilerle vurdular."

"Evet. Tüm bunlar kürsüde ortaya çıkınca herkes olaya dahil oldu." Kollarımı salladım. "Polisler, FBI, GBI. Williams'ın başı postaneyle bile derde girdi çünkü salak herif Atlanta'ya hayvan parçaları göndermek için postayı kullandı. Alevler içinde kaldı."

"Ve ailemiz sonsuza dek kaçak avcılarla birlikte kara listeye alındı," dedi annem. "Bu yüzden Dali Yeraltı'na giremiyor. Siyah ayı değerli bir hayvan ama daha iyisi ne biliyor musun?"

Annem ayağa kalktı, dolaba gitti ve katlanmış bir kâğıt çıkardı.

Olamaz. Yine mi?

"Bir kaplan!" Annem Jim'in önündeki kâğıdı tokatladı. Üzerinde stilize edilmiş bir kaplan, parlak bir suluboya ile sırtını kıvrırmıştı. Oklar kaplanın vücudunun farklı bölgelerini işaret ediyordu ve her birinin üzerinde bir etiket vardı: tembelliği ve sivilceleri iyileştirmek için beyin, zayıf bünyeyi iyileştirmek ve güç kazanmak için kan, nefes alma sorunları ve zührevi hastalıklar için dişler, diş ağrısına yardımcı olmak için bıyıklar...

Jim ona baktı. Gözleri tamamen yeşile dönmüş, zorlukla dizginlenen bir şiddetle parlıyordu.

"Onu öldürecekler," diye hırladı.

"Eğer şanslıysa, onu öldürecekler." Anne kollarını kavuşturdu. Jim ona baktı.

"Beyaz kaplan, güçlü büyü. Çok hızlı iyileşir. Onu bir kafese koyacaklar ve parçalarını tekrar tekrar toplayacaklar. Onların organ fabrikası olacak. Böyle şeyler olduğunu duymuştuk. O gidemez."

Jim'in yüzü korkunçtu. Curran sinirlendiğinde kükrerdi. Jim asla kükremezdi. Jim bunu yapardı... yüzündeki tek yaşam belirtisinin gözleri olduğu o korkunç taş suratlı şeyi. Sert, öfkeli ve buz gibi bir hesaplamayla doluydular. Böyle görüldüğünde beni korkuturdu. Boğazım düğümlendi ve sadece bir köşede oturup küçölmek istedim.

Bugün böyle bir lüksüm yoktu. Endişe göğsüme oturdu. Yutkundum. Hadi, kör kız. Yapabilirsin. "Salyangoza ihtiyacımız var anne. Onsuz ölecek."

"Başka bir yolu olmalı," dedi Jim.

Başımı salladım.

"O zaman ben kendim alırım," dedi Jim.

"Ha! Keong Emas siyah bir ayı değil. Çok nadir bulunur. Onu size satmazlar," dedi annem.

Jim'in gözleriyle karşılaştım. "Ne düşündüğünü biliyorum. Oraya bir grup şekil değiştirenle gelip sana salyangoz satmaları için onları zorlayamazsın. Salyangozu kendin de satın alamazsın, çünkü sana satmazlar."

Jim ağzını açtı.

"Hayır, onu almak için başka bir şekil değiştiren bulamazsın, çünkü salyangoz sıradan görünür, ta ki yeterince büyüğü olan biri ona dokunana kadar ve Kate dışında o kadar büyüğü olan aklıma gelen tek kişi benim ve Kate de şu anda bastonla dolaşıyor, bu yüzden o da gidemez. Ve hayır, başka seçeneğin yok Jim, çünkü başka yolu yok."

Jim'in gözleri parladı.

"Bu da işe yaramayacak. Beni koruma altına alsanız bile yine de dışarı çıkarım," dedim ona. "Bana kaç kişi bağladığınızın bir önemi yok, gerekirse dışarı çıkmanın yolunu lanetleyeceğim. Burada oturup senin ölmeni izlemeyeceğim."

Hırladı. Ona dişlerimi gösterdim.

Kıvrılmış bir gazete önce benim, sonra da Jim'in kafasına düştü. "Benim evimde böyle şeyler olmaz!"

Aman Tanrım. Kedi Klanı'nın alfası az önce rulo yapılmış bir gazeteyle tokatlandı. "Anne!"

Elindeki gazeteyle beni işaret etti. "Beni utandırma."

Ağzımı kapattım. Utanç kartını çıkardığımda her şey bitmişti.

Annem Jim'e baktı. "Yarın pazar açıldığında onunla gideceksin. Kızımı bana sağ salim geri getireceksin, duydun mu? Ve buna değsen iyi olur."

Jim onun bakışlarını tuttu.

Anneme saldırırsa, ben de ona saldırırdım. Jim ağzını açtı.

Canım yanana kadar gerildim. "Evet, hanımefendi."

Oh phew. Kurşundan kurtuldum. Anneme *gerçekten* saldıracağını düşündüğümünden değil, ama asla bilemezsiniz.

"Onu dışarıya, ağacın yanına götür," dedi annem. "Ve sabaha kadar onu uyanık tut. Uykuya dalarsa ölür."

*

AĞAÇ, bir tarafta iki evin arkası, diğer tarafta da sağlam bir taş duvarın oluşturduğu iç avluda yeşeriyordu. Uzun, kıvrımlı bir gölet bahçenin yarısını kaplıyordu. Pembe nilüfer çiçekleri ve sarı zambaklar, yuvarlak yapraklarla çevrili karanlık sudan fışkırıyordu. Havuzun ortasında, turuncu sırlı saksılar içinde küçülen menekşelerle çevrili ve koyu renkli basamak taşlarıyla kıyıya bağlanan bir Lakshmi heykeli yükseliyordu. Filodendronlar göleti çevreliyor, bambu ve eğrelti otlarıyla yer kapma mücadelesi veriyordu. Altın cennet kuşu bitkileri orada burada çiçek açmıştı. Sol tarafta bir bunut ağacı yükseliyor ve yanında küçük bir tik bank bulunuyordu. Gövdesinin yanında bir kova ve kepçe bekliyordu.

Jim'i banka götürdüm. "Buraya otur."

Oturdu.

Kovayı gölete daldırdım, aramıza koydum ve bir çiçek tarhının alçak taş duvarına oturdum.

Etrafına bakındı. "Güzel bir bahçe."

Başımı salladım. "Hoşuma gitti. Sessiz ve güzel bir yer. Endonezyalıların çoğu Müslüman ama biz Hinduyuz. Meditasyon için bir yer bizim için önemlidir. Altında oturduğunuz ağaç Bali'deki çok özel bir kutsal ağacın, Bunut Bolog ağacının tohumundan geldi. Bir tür incir. Bunut Bolog ağacı o kadar büyük ve o kadar güçlüdür ki kendi başına bir orman gibidir. Tabanında bir delik vardır ve bu delik o kadar geniştir ki içinden iki şeritli bir yol geçer."

"Neden kutsal ağacın içinden bir yol inşa ettiler?" Jim sordu.

"Kayalıklar yüzünden etraftan dolaşmak çok tehlikeliydi. Ağacı kesmeyi düşündüler ama ağacın koruyucularının ruhları buna izin vermedi, bu yüzden ellerinden gelenin en iyisini yapmak zorunda kaldılar. Ağacın koruyucularını kızdırmak akıllıca değil. Onlar vahşidir."

"Ne tür muhafızlar?"

Ona küçük bir gülümseme verdim.

"Kaplanlar." Jim sırttı.

"Kaplanlar, ha." "Mhm."

Öne doğru eğildi. Yüzü sakindi ve onu öpmek istedim. Elimde değildi.

"Gazete olayından sonra endişeli görünüyordun," dedi. "Bunun için özür dilerim. Seni üzmemiştim-"

Eğer "korkuyorum" derse, bu lanet kovayı kafasına geçirirdim.

Vejetaryen ve yarı kör olsam da hâlâ bir şekil değiştiriciydim, bir yırtıcıydım. Ben de

Gururum.

"-upset."

Hmm, üzgünüm muhtemelen bununla yaşayabilirim. Bunu bilmesine gerek yoktu. "Üzgün değildim."

"Demek istediğim, sana ya da ailene asla zarar vermem."

Çenemi ona doğru kaldırdım. "Eğer annemi incitmeye kalkarsan, kışına tekme yi basarım."

"Aha."

"Evet. Sen yerde yatıyor, 'Daha fazla yok, daha fazla yok' diye ağlıyor olacaktın ve ben de karnına tekme atıyor olacaktım, güm, güm, güm!"

Hafifçe güldü. Korkunç derecede yakışıklıydı. Burada birbirimizden bir metre uzakta oturuyorduk ve Pasifik Okyanusu'nun iki yakasında da olabilirdik.

"Bunu yapmanı istemiyorum," dedi Jim. "Oraya gitmeni istemiyorum, bana yardım etmeye çalışırken yaralanmanı istemiyorum. Beni kurtarmak senin işin değil."

"Evet, öyle."

"Kim diyor?"

"Bana diyor."

"Bakın, yarın oraya kendim gideceğim ve eğer birini yeterince uzun süre boğarsam, salyangozu getirecekler."

"Aha. Peki bahçe salyangozu mu yoksa altın bir salyangoz mu getirdiklerini nasıl anlamayı planlıyorsunuz?"

"Salyangoz aydınlanana kadar birinin sihirli kanını etrafa püskürteceğim." "İyi plan." Kepçemi kovaya daldırdım ve suyu salyangoza doğru fırlattım.

Onu.

Geri çekildi. "Ne oluyor be?"

"Uykusuzluktan sayıklıyorsun."

"Dali!"

"Kaçak avcılar zeki ve çoğunda büyü var. Bazıları sadece yüz metreden sana bakarak ne tür bir şekil değiştiren olduğunu anlayabilir. Yarın Yeraltı'na gidersen, orada yalnız ve çaresiz bir şekilde uyuyakalırsın ve sonra kaçak avcılar seni öldürür ve küçük parçalara ayırır ve sonra değerli wasjaguar kemiklerin ince gofretler halinde dilimlenir ve şaraba konur, böylece bir hasta yatakta sihirli güçlere sahip olabilir."

Sinirli bir hırıltı çıkardı.

"Tıpkı çayda olduğu gibi - birisi size bir hediye sunuyor ve siz buna burun kıvırıyorsunuz."

"Yine risk alıyorsun. Bunu yapmana izin vermeyeceğim."

"Beni durdurabileceğini düşünmen çok hoş Jim. Genelde bana emir verirsin ve ben de dediğini yaparım. Şikayet edebilirim, yaygara koparabilirim ama yaparım çünkü sen benim alfamsın ve sana saygı duyuyorum. Bu konuda hiç saygı görmüyorsun. Bu dünya hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Senin kuralların burada geçerli değil ama benimkiler geçerli. Beni takip edeceksin ve seni kurtarmama izin vereceksin Jim." *Çünkü senin öleceğini düşünmek beni incitiyor.*

Ağzını açtı.

"Eğer tam tersi olsaydı, bu konuşmayı yapıyor olmazdık," dedim ona.

"Ben sizin alfanızım. Seni güvende tutmak benim görevim." "Bu her iki taraf için de geçerli," dedim.

Ellerini gözlerine sürdü. Bir kepçe dolusu su daha attım.

Onu

"Kesin şunu!"

"Uykulu görünüyordun."

"Uykum yok, bu aptal hokus pokusla sabrımın sonuna geldim-pokus boku."

"Her neyse."

İyi. İsteddiği kadar kalın kafalı ve sinirli olabilirdi, fark etmezdi.

Sessizce oturduk. Yan tarafta gece böcekleri cıvıldıyor ve hüzünlü küçük şarkılar söylüyorlardı. Yarın berbat olacaktı. Hem de çok kötü olacaktı ve biz onun nesi olduğunu bile bilmiyorduk. Keşke marketler çoktan açılmış olsaydı da o tekrar uykuya dalmadan bu işi halledebilseydik.

"En azından bir planın var mı?" Jim sordu.

"Evet. Büyük ihtimalle Yeraltı'ndaki Kenny's Alley'e gitmemiz gerekecek. En pahalı hayvan parçaları orada satılıyor. Ben dükkâna gireceğim. Sen dışarıda bekleyeceksin. Salyangoz için onlara çok para teklif edeceğim. Eğer başım belaya girerse, çılgılık atacağım ve sen beni dışarı çıkaracaksın."

"Harika bir plan."

Ona karşı burnumu kırıştırdım.

"Ve eğer seni sağ salim geri getiremezsem, annen canlı canlı derimi yüzecek."

"Seni ters yüz edebilir."

Jim'in yüzünde uzun süredir acı çeken komik bir ifade vardı ve sonra gözleri parladı. "Yani eve getirdiğin her erkeği ızgara mı yapıyor?"

Ben eve erkek getirmem, seni aptal, aptal adam. "Aldırma. Sadece endişeleniyor. Neredeyse otuz yaşımdayım ve hâlâ evlenmedim. Benim kültürümde bu büyük bir mesele." Anlayacağından değil.

"Zenginliğin siyaha üstün gelmesi hoşuma gitti." "Jim, aldırma, tamam mı?"

"Tamam." Ellerini yukarı kaldırdı.

Gah. "O çaresiz, tamam mı? Sadece mutlu olmamı istiyor ve asla iyi bir eş olamayacağımdan korkuyor."

"Neden?"

Aman Tanrım. "Ne demek neden? Jim, bana bak." Baktı.

"Evet?"

Ne, şimdi de heceleme zorunda mıyım? Aşağılamaktan bahsediyorum. "Annem beni parlak bir ışıkla tanımlamaya çalıştı: Tüm erdemlerimi saydı."

"Bunu anladım," dedi. "Özellikle de itaatkar ve saygılı olmakla ilgili kısmı..."

"Boş verin onu. Bütün listeyi gözden geçirdi. Origami yapabilseydim, bundan da bahsedirdi."

"Tamam, ve?"

"Sana güzel olduğumu söyledi mi?" Bana boş bir bakış attı.

"Ağzından *güzel* kelimesi çıktı mı? Hiç mi?" "Hayır," dedi Jim.

"Al bakalım." Şimdi mutlu musun?

"Yani bu mu? En büyük takıntın bu mu? Annen seni güzel bulmadığı için mi kırgınsın? Bunun seni rahatsız etmesine izin verme. Rahatsız etmiyor."

önemli."

Oh, seni aptal. Endişelendiğim annem değil. Senin için endişeleniyorum. Kollarımı salladım. "Jim, senden yabancı kadını tarif etmeni istediğimde bana söylediğin ilk şey neydi? Hatırlamana yardım edeyim: Güzel olduğunu söylemiştin."

"Ve?"

"Bahse girerim ayağına ne giydiğini fark etmediniz ama ne kadar seksi olduğunu fark ettiniz."

"Yalınayaktı ve ayakları kirliydi."

O ve onun aptal hafızası. "Bu işler böyledir: Erkeklerin güçlü, kadınların güzel olması gerekir. Ben güzel değilim. Beni benim yaşımda yüz kadının olduğu bir odaya koysanız, çoğunun toplamından daha zeki olurum, ama bu hiçbir şeyi değiştirmez, çünkü aynı odaya bir erkek koyup seçmesine izin verseniz, en son ben kalırdım. Normal bir kadın olsaydım, para kazanmak için beynimi kullanırdım ve sonra estetik ameliyat olurdum. Burnumu düzelttirirdim ve sonra çenemi düzelttirecek parayı bulana kadar biraz daha çalışırdım ve bu böyle devam ederdi, ta ki güzel olana kadar. Ama ben normal bir kadın değilim. Lyc-V gözlerimi düzeltmez ama her ameliyatı geri alır. Biliyorum, denedim. Bu şekilde sıkışıp kaldım ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Bir de 'Seni rahatsız etmesine izin verme' diyorsun, sanki bu her şeyi ortadan kaldıracakmış gibi!"

"Peki ameliyat işe yarasaydı, ne zaman bırakacaktınız?" diye sordu.

"Odaya girdiğimde erkekler bana bakmak için başlarını çeviriyordu. Güzel olmak istiyorum. Nakavt olmak istiyorum. Her şeyimi takas ederdim.

zekamı ve tüm mistik kaplan sihrimi bunun için kullandım."

Yeşil parıltı gözbebeklerini aydınlattı. "Ve ne olacağım? Güzel bir aptal mı?" "Evet!"

"Bu hayatımda duyduğum en aptalca şey."

Ona ters ters baktım.

"Nadene çok güzel," diye homurdandı. "Güzel kadın. Bir tahta kadar aptal. Bir erkeği birkaç aydan fazla elinde tutamaz. Phillip onu terk etti ve benim araya girmemi istedi, ben de onunla konuşmaya gittim. Bana kadının bir süre için eğlenceli olduğunu ama onunla birlikte olmanın kendisini aptallaşıyormuş gibi hissettirdiğini söyledi. Normal bir konuşma yapamıyorlardı. Bunu kaldıramıyordu. Ve sen de öyle mi olmak istiyorsun? Deli misin sen?"

"Kadın olduğum gerçeğini fark etmiyorsun bile Jim! Ben sadece biraz eğlenmeye çalışırken zarar görmesin diye ara sıra koruma altına almak zorunda kaldığın gözlüklü bir beynim. Kendine hiç neden yarıştığımı sordun mu?"

"Neden yarıştığımı biliyorum," diye

hırladı. "Söyle bana!"

"Yarışıyorsunuz çünkü omzunuzda ikiye dört büyüklüğünde bir çip var. Vites değiştirdiğinizde kendinize gelmeniz iki dakika sürdüğü ve elimizdeki en iyi dövüşçü olmadığınız için kanıtlamanız gereken bir şey olduğunu düşünüyorsunuz. Ve bunu da dört tekerlekli metal kafeslerin hiçbir anlamı olmadan çok hızlı gitmesini sağlayarak yapıyorsunuz. Hiçbir şey kazanmıyorsunuz, hiçbir şey başaramıyorsunuz ve her zaman kendinizi incitiyorsunuz. Haklısınız - bu herkese ne kadar sert olduğunuzu gösterecek."

"Aargh!"

"Kanıtladığın tek şey, tanıdığım en zeki kadının hiç sağduyusu olmadığı. Güçlü bir büyüün var, zekisin, yetkinsin ama bunların hiçbirinin önemi yok. Benim bir düzine Nadene'im var, seninse sadece bir tane. Şu anda Nadene'in bana ne faydası olur ki? Dişi olduğunu da biliyorum. Fark ettim. Şu anda yaptığın histerik şey, kadın işi. Erkek olsaydın, uzun zaman önce kışını Keep için taş taşımaya koyardım."

Kovayı havaya
kaldırdım. "Sakın
yapma," diye uyardı.

Suyu ve her şeyi ona fırlattım. Su sıçradı ve sonra tamamen sırlıslıklam olmuş, sinirli Jim kovayı kaptı, havuzdan su aldı ve bana fırlattı. Su bana soğuk bir şekilde çarptı.

Arkamı döndüm ve tepinerek
uzaklaştım. "Nereye gidiyorsun?" diye
seslendi.

"Senden uzağa!" Göletin uzak ucundaki banka oturdum. "Beni uyanık
tutman gerekiyordu."

"Seni buradan uyanık tutabilirim. Eğer uyuduğunu görürsem, seni
gerçekten acı verici bir şeyle lanetlerim."

"Bunu yaparsın. Yine de yanıliyorsun."

"Her neyse."

*

Sabah çok yavaş geldi. Jim neredeyse dört kez uyuyakalmıştı ve ben de kovamla birlikte onun yanına geçtim. Bir noktada o

Bana kız gibi duygusal patlamalarımın sona erip ermediğini sordu ve ben de ona bir süre Endonezce küfür ettim. Sonra bana bazı kelimelerin ne anlama geldiğini sorarak her şeyi mahvetti ve tabii ki ona nasıl doğru telaffuz edileceğini öğretmek zorunda kaldım.

Annemin içeride kalması iyi oldu, yoksa nasıl düzgün bir kız çocuğu gibi davranmam gerektiği konusunda bir ders daha alacaktım.

Saat yediydi ve Pryor Sokağı'nda, Kenny's Alley'in girişini gösteren kirli beyaz bir kemerin önünde duruyorduk. Ana metrodan ayrı bir yerde bulunan Kenny's Alley'nin çatısı yoktu ve Pryor Sokağı'ndaki dar rampadan girmek oraya ulaşmanın en hızlı yoluydu. Aynı zamanda en tehlikelisiydi - aşağı inmek için iki tuğla bina arasına sıkışmış dar rampayı çıkmam, eski tren deposuna girmem ve ardından balkon boyunca yürüyüp iki kat aşağı inmem gerekiyordu, hepsi de bir dolar için beni öldürebilecek insanlarla doluydu. Bazen Pryor Sokağı'ndan metroya giren insanlar dışarı çıkmazdı.

Rüzgâr dönerek binalar arasındaki dar aralıktan aşağıya doğru hızla iniyor ve Yeraltı'nın kokularını yüzüme savuruyordu: bayat idrarın acı kokusuyla karışmış bir düzine hayvan türünün kokuları, insan ve diğer türler, eski gübre, dev bir balıkçı tankından çıkan balıklar, keskin tütsü ve tuzlu kan. Bu iğrenç karışım üzerime çöktü ve öğürmemek için mücadele etmek zorunda kaldım.

En azından büyü gece boyunca yok olmuştu. Genellikle Yeraltı'ndan yükselen miasma başımı ağrıttırdı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin,"

dedi Jim. "Evet, zorundayım."

Uzandı ve kolunu bana doladı. Donup kaldım. O kaslı kolda o kadar büyük bir güç vardı ki, birden kendimi güvende hissettim. Onun kokusu, rahatlatıcı, güçlü Jim kokusu, diğer kokuları engelleyerek bana dokundu. Bu kokuyu her yerde tanıyabilirdim. İşte bana sarılıyordu. Bunu dilemiştim ve şimdi sadece ağlamak istiyordum, çünkü ne yaparsam yapayım, ne kadar yarıştırsam yarışayım ya da ne kadar kavgacı olursam olayım, beni asla istemeyecekti. Bu şekilde değil.

Kendimi kaybetmeden önce ondan uzaklaştım. "Ben içeri giriyorum. Eğer bir dükkana girersem, bana beş dakika ver. Eğer dışarı çıkmazsam..."

"İçeri geleceğim," diye söz verdi.

"Sakın uyuma."

"Yapmayacağım."

Kahverengi gözlerine baktım ve ona inandım.

"Tamam," diye mırıldandım. "Şimdi gidiyorum."

Döndüm ve dar sokaktan aşağı, Yeraltı'nın karanlık karnına doğru ilerledim. Dilenciler ve sokak insanları rampaya ve balkona dizilmiş, kirli giysilere bürünmüş, şapkaları ve önlerinde tenekeleri vardı. Sabahın bu erken saatinde dilenme zahmetine bile girmiyorlardı. Yanlarından geçerken bana bakıyorlardı, sadece yaşlı bir siyah adam hariç, o da üstü kapalı bir geçitte sallana sallana yürüyor, sadece kendisinin duyabildiği bir melodinin ritmiyle dönüyordu. Gözleri sonuna kadar açıktı; doğrudan bana baktı ama beni görmedi.

Rampa beni en üst kata, geniş bir balkona çıkardı. Kenny's Alley aşağıda uzanıyordu: ahırlar ve hırçın bakışlı insanlarla dolu, tuğla zemini kafesler ve çöplerin altında zar zor görülebilen nemli ve dar bir alan. Yürümeye devam ettim. Balkon bitti ve alt kata inen merdivenleri

kullandım,

Satıcıların mallarını sattığı yerler. Eski Noel ışıklarının arasına dizilmiş donuk elektrik lambaları küçük dükkânları işaretliyordu. Saatin ilerlemesine rağmen, her renkten ve ırktan erkek, kadın ve çocuk, sorunlarına sihirli bir çare arayan müşteriler pazarı doldurmuştu bile. Kaçak avcılarının var olmasını sağlayan şey onlardı. İnsanlar satın almayı bırakırsa kaçak avcılığı da bırakacaklardı.

İhtiyacım olan şey burada satılmıyordu. Kenny's Alley'e gitmeliydim.

Elektrik lambaları yanıp söndü ve söndü. Karanlık

Yeraltını ağızına aldı ve büyüünün tıslaması ve çatırtısıyla tükürdü. Fey fenerleri soluk mavi bir parıltıyla tutuştu, ince cam tüpleri *kanji* ve tanıdık şekillere dönüştü: anka kuşu, kaplan, ejderha. Büyü etrafımda akıyor ve bükülüyordu. Orada burada, vitrinleri koruyan koğuşlar vardı, güçlü ve sağlam. Solda, kapalı bir kapının arkasından kötü ve yanlış bir şeyin dalgalı bir miazması sızıyordu. Tam ileride, küçük madeni para tılsımlarından oluşan bir tezgâh hoş, neredeyse sıcak bir şey yaylıyordu.

Başka bir sihirli dalga. Böyle bir şey olmamalıydı. Kimse büyüünün ne zaman gelip ne zaman gideceğini tahmin edemezdi ama şehri yirmi dört saat içinde iki kez sular altında bıraktığı nadiren görülürdü. Sadece benim şansım.

Tezgâhların arasında dolambaçlı yollardan ilerlemeye devam ettim. Jim beni takip ediyorsa bile onu göremiyordum. Uyanık kalmasını umuyordum. Bütün gücümle öyle olmasını umuyordum, çünkü uyuyakalırsa ikimiz için de umut yoktu.

Kenny's Alley'in girişi, gün doğumunun zayıf ışığıyla bir dikdörtgen şeklinde önümde beliriyordu. Önce koku çarptı yüzüme, birbirine çok yakın tutulan çok sayıda hayvanın o unutulmaz kokusu. Sonra gürültü geldi: anırmalar

miyavlamalar, hırıltılar. Açık alana çıktım. Üç katlı evler iki yanımda yükseliyor, dar bir sokakta birleşiyordu. Dükkânların önünde sıralanmış tezgâh ve masalarda kurutulmuş öküz penisleri, geoduck yumuşakçaları içeren tanklar, geyik boynuzları, kurutulmuş ot demetleri satılıyordu. Sol tarafta bir adam çelik maşasını bir kutuya daldırıp siyah, zehirli bir kırkayak çıkardı. Böcek kıvranıyor, kurtulmaya çalışıyordu. Adam gazyağı ocağının üzerindeki tencerenin kapağını açtı ve çıyanı içine attı.

Küçük zaman. Yürümeye devam ettim. Bir nadir eşya satıcısına ihtiyacım vardı.

İnsanlar bana bakıyordu. Sağ taraftaki dükkânın önünden kamuflaj giymiş orta yaşlı beyaz bir kadın beni vurmak istercesine önce bacaklarıma, sonra başıma baktı. Büyü beni yokladı, alay etti, test etti. Muhtemelen Çinli olan birkaç genç adam birbirlerine eğilmiş fısıldaşıyorlardı. Parça parça yakaladım. Bir kelime göze çarpıyordu: *hu*. Kaplan. İnsan formumu görmeleri uzun sürmedi.

Kendimi bir sıra kasap dükkânının önünden geçirilen bir inek gibi hissediyordum. Çenemi kaldırdım. Korkma, yoksa akbabalar gibi saldırırlar.

Sol taraftaki tezgâh diğerlerinden daha zengin görünüyordu: Masa sağlamdı ve üzerindeki kumaş kırmızı ipekti, ucuz bir taklit değil, gerçek bir şeydi. Elbisesine bakılırsa Koreli olan yaşlı bir kadın, sıkılmış bir ifadeyle mallara göz kulak oluyordu. Durdum ve ipeğin üzerinde sergilenen kurumuş parçalara baktım.

Eğildim. "*An-nyung-ha-se-yo*." Merhaba.

Kadın başını geriye doğru eğdi.

"Merhaba." İngilizce. Harika. Korecem paslanmıştı.

Yarı açık duran küçük beyaz bir çuvalın yanında durdum. İçinde kıyılmış deri şeritler vardı.

"Ayı safra kesesi," dedi kadın.

Küçük bir dilim aldım ve kokladım. "Domuz." Eğer gerçek bir ayı safra kesesi olsaydı, onu almama izin vermezdi. "Ayı var mı?"

Kadın masanın altına uzandı, küçük ahşap bir kutu çıkardı ve açtı. Kurumuş derimsi şeritler. Ayı safra kesesi olabilir.

Kadın kutuyu kapattı. "Ne zaman doğdun? Burcunuz nedir? Güzel, soluk bir tenin var ama gözlerin pek iyi değil, değil mi? Gözler için yılan bezlerimiz var. Kurutulmuş ağustos böceklerini çorba yap, gözlerini güçlendirir. Yoksa erkeğinizin yatakta yardıma mı ihtiyacı var? Bunun için çok özel bir şeyim var. Şuradaki kurumuş köpek parçaları gibi değil." Sokağın karşısındaki tezgâha bakıp yüzünü buruşturdu. "Bende kesin bir şey var. Görmek ister misiniz?"

Başımı salladım.

Sanki sihirli bir değnek deymiş gibi başka bir kutu belirdi. İçine baktım. Gergedan boynuzu. Hem de hakikisi.

"Nadir bulunan bir şey arıyorum."

Kadın beni düşündü. "Ne kadar nadir?"

"Çok nadir. Keong Emas."

"Altın Salyangoz."

"İyi ödeyeceğim." Kapüşonuma uzandım ve ona parayı gösterdim, sadece bir ipucu, ama yeterliydi.

"Keong Emas güçlü bir büyüdür." Yaşlı kadın bana baktı. Gözleri iki kömür parçası gibi soğuktu.

"Sahte olduğunu anlamayı kolaylaştırıyor," dedim ona.

Kısa bir homurtu çıkardı ve takip edilemeyecek kadar hızlı bir şekilde Korece bir şeyler söyledi. "Şimdi içeri giriyorsun."

Korkmuş bir çift tavşanın bulunduğu küçük bir sandığın üzerinden geçip içeri girdim. Duvarlarda kafesler sıralanmıştı. Maymunlar, köpekler, kuşlar. Kocaman korkmuş gözler. Yaklaştığımda çığlık attılar ve parmaklıklardan kaçtılar. Dişlerimi sıktım. Sadece salyangozu almalıydım. Sadece salyangozu almalıydım.

Ergen bir çocuk perdeli kapıdan içeri girdi ve bana el salladı. "Bu taraftan gel."

O yoldan gitmek istemedim.

Çocuk bana el salladı. "Gel! Gel!"

Lanet olsun. Perdenin arkasından onu takip ettim. Kan kokan uzun ve karanlık bir oda. Harika. Yolumuza devam ettik, sokaktan uzaklaştık, evin derinliklerine indik. Muhtemelen bir tuzağa doğru yürüyordum ama salyangozu yakalamalıydım. Tek yolu buydu. Jim uyanık kaldığı sürece beni dışarı çıkaracaktı. Çıkaracaktı. Tabii ki çıkaracaktı.

Bir perde daha açtım ve sanki bir düzine sokak satıcısı arabası içindekileri odaya kusmuş gibi, bir şifacının smorgasbord'unu destekleyen masalarla kaplı büyük bir odaya adım attım. Kutular, hasır, ahşap ve plastik. Şişirilmiş cam şişeler, ince cam şişeler, toz ve sıvı içeren kavanozlar. Demetler ve paketler halinde kurutulmuş otlar. Ve kemikler. Çok fazla kemik: ayı kemikleri, kurt kemikleri, kaplan kemikleri. Piçler.

Asyalı bir adam masada oturuyordu, yaşlanmıştı ve koyu renk giysiler giymişti. Arkasında beyaz bir adam duvara yaslanmıştı. Uzun boylu ve iri yapılıydı, üzerindeki yorgunluk ceketi onu dikdörtgen gibi gösteriyordu.

tuğlalardan. Kısa, kırmızımsı bir sakal Çenesini sarıyordu. Kırmızı bir NC State beyzbol şapkası saçlarını örtüyordu.

Sağ köşede, üzeri muşambayla örtülmüş büyük bir kafes duruyordu. Sarışın bir kadın bir beyzbol sopasına yaslanarak kafesin yanında duruyordu. Kot pantolon ve üzerinde büyük bir kan damlası ve KAN BAĞIŞI yazısının bulunduğu kocaman bir erkek tişörtü giymişti. Tişört yıpranmıştı ve birkaç yeri yamalıydı.

Kafesin içinde bir şey hareket etti. Uzun, yorucu soluklarla nefes aldığını duyabiliyordum. Dış odalarda da insanlar hareket ediyordu, sağımızda ve arkamızda, küçük sesler çıkarıyorlardı. Bir sürü insan. En az sekiz, belki daha fazla.

Sadece salyangozu almak zorundaydım. Hepsi bu. Sadece salyangozu al ve Jim'i kurtar.

Yaşlı adam bana baktı. Bu pisliğe boyun eğmezdim. Belim kırılırdı.

"Keong Emas'ı satın almak istiyorsun." "Evet."

Beni buraya getiren çocuk uzaktaki masaya doğru yürüdü ve yaşlı adama hasır bir kutu getirdi. Adam kutuyu açtı ve içinde beş salyangoz bulunan cam bir tank çıkardı. Her birinin donuk kahverengi bir kabuğu vardı.

Yaşlı adam bana tankı uzattı. "Seç birini." İşte buydu.

Akvaryuma uzandım ve elimi salyangozların üzerinden geçirdim. En küçüğü beni çekiştirdi, minik sihirli iğneler tenimi karıncalandırdı. Yavaşça yaprağından kopardım ve avucumun içinde tuttum.

Salyangozun içinden belli belirsiz bir parıltı geldi. Bir saniye kadar kaldı ve salyangozun kabuğunu parlak altın rengine boyayarak patladı.

"Keong Emas'ı yalnızca güçlü büyüler görebilir," dedi yaşlı adam.
"Beyaz kaplan büyü." "

Hay aksi. Salyangozu elime sıkıştırdım ve kabuğunun içine doğru kaydığını hissettim. "Ne kadar?"

"Al onu." Yaşlı adam kırmızı şapkalı adama başıyla işaret etti.

Kırmızı Şapka kendini duvardan sıyırdı. Arkamda bir adam ve bir kadın perdenin arkasından hareket ederek çıkışımı kestiler.

"Buraya gelmemeliydin," dedi yaşlı adam. "Jim!"

Bağırdım.

"O yardım etmeyecek," dedi yaşlı adam. "Kimse yardım etmeyecek."

Sola doğru fırladım ama Kırmızı Şapka'nın eli omzumu kavradı ve insanüstü bir güçle beni ayağımdan çekti. Ona tekme attım ama o bacaklarıma vurarak beni köşeye taşıdı ve bir kadın kafesin örtüsünü çekti. Bir adam kafesin içinde dört ayak üzerinde diz çökmüş, pis, eski kan bulaşmış paçavralar giyyordu. Plastik bağlar bileklerini birbirine bağlıyordu ve bileklerinin üzerinde mürekkeple yazılmış bir tutma büyü olan yırtık pırtık bir bez ön kollarını bağlıyordu. Deri bir ağızlık tüm yüzünü kapatmış, sadece gözlerinin etrafındaki dar alan görünür kalmıştı. Bandajlar başını gizliyordu ve tek gördüğüm tek bir gözdü; kızgın, öfkeli ve parlak turkuaz.

Yanında ikinci bir kafes vardı. Boş bir kafes.

Panik içimde kıvranıyordu. Tekmeledim ve çırpındım ama kafes gittikçe yaklaşıyordu. Eğer kaplan olursam beni taşıyamazdı, ama dövüşemeyecek kadar sersemlemiş olurdum ve salyangozu düşürürdüm. Salyangozu düşüremezdim, yoksa Jim ölürdü.

Jim benim için gelirdi. Uyuyakalmazdı. Onu öldürmelerine izin vermezdi.

Sahip olduğum tüm şekil değiştiren gücüyle tekmeledim ve sarsıldım. "Bunu kendin için daha da zorlaştırma," dedi Kırmızı Şapka bana.

Neredeyse kafese varmıştık. "Bunu nasıl yapabiliyorsun?"

"Amcan pek çok insanın ailesini geçindirmesine engel oldu." Kırmızı Şapka beni son beş metreye kadar itti. "Beslememiz gereken boğazlar var. Bunu yapmakla ilgili bir sorunum yok."

Bacaklarımı kafese doğru ittim ve kendimi destekledim. "Jim! Gel beni al!" Diğer kafesteki adam sözsüz bir çığlık attı ve

Barl

ar. Kırmızı Şapka beni aşağı çekti. "Kimse senin için gelmiyor."

Hayır! Hayır, beni lanet bir kafese koyamazsınız. Kafese tekme attım. kendimi geriye doğru attım. Kafam Kırmızı Şapka'nın yüzüne çarptı. Beni yere düşürdü. Ayaklarım yere değdi. İşte bu! Sola doğru çırpındım.

Bir şey şakağımıza çarptı. Kulaklarımla arasında acı patladı. Döndüm. Arkamdaki kadın tekrar savurdu ve sopa tam suratıma geldi. Dünya titredi ve dudaklarımda kan tadı aldım.

Kırmızı Şapka beni sıkıştırdı ve ileri doğru itti. Diğer kafesteki adam uzun ve çaresiz bir feryat kopardı.

Bitmişti. Jim uyuyakaldı. Kimse benim için gelmiyordu.

*

KIRMIZI ŞAPKA beni kafese doğru sürüklüyordu. Sarışın kadın eğildi ve kapıyı açtı.

Bir adam perdeden uçtu ve duvara çarpana kadar masaları ve bankları devirerek zeminde kaymaya başladı. Uzun siyah saçlarını bir anlığına gördüm. Ellerini boğazına doğru sıktı. Parmaklarının arasından ince kırmızı bir spre y fışkırdı. Keskin bir korkuyla irileşmiş gözleriyle hırıldadı.

Perde düştü ve Jim'in kana bulanmış hali ortaya çıktı. Gözleri yeşil yeşil parlıyordu ve yüzü korkunçtu.

Geldi! Aman Tanrım, benim için geldi. Her şey yoluna girecekti. Her şey yoluna girecekti.

Tıknaz bir adam soldan Jim'e saldırdı ve bir pala savurdu. Jim onu yakaladı. Bıçağı parladı ve adam yere yığıldı, palası kendi kanıyla kayganlaşmıştı.

Kırmızı Şapka beni kenara fırlattı. Kafese çarptım ve salyangozu kot pantolonumun cebine soktum.

Kafesin yanındaki sarışın kadın çığlık attı ve beyzbol sopasını bana doğru savurdu. Sopayı elinden aldım ve ona vurdum. Sopa keskin bir tahta çatırtısıyla kırıldı. Darbe kadını odanın öbür ucuna savurdu. Aynen öyle, siktir git!

Bir adam Jim'e yaylı tüfekle ateş etti. Jim sallanarak yoldan çekildi, sıçradı, masaları temizledi ve vurdu. Arbaletçi cansız bir bebek gibi yere düştü. Arka kapıdan daha fazla insan akın etti.

Jim bana baktı ve gülümsedi.

Kırmızı Şapka ceketini silkti. Derisinin üzerinde, ağaç damarlarının kıvrımları gibi koyu bir desen dönüyordu. Jim'e doğru yöneldi. Önüne bir masa çıktı.

ve o da masaya vurarak yoldan kaldırdı. Masa parçalandı. Lanet olsun.

Köşedeki yaşlı adam kollarını salladı. Öfkeli büyü havada süzüldü.

Jim bana doğru ilerliyordu, bıçağı sağa sola kan yayları gönderiyordu. İnsanlar çığlık attı, tahtalar kırıldı, Jim hırladı. Kan kokusu başımı döndürdü.

Mahkûm bana doğru inledi. Boş kafes kapısını kapatmıştı. İttim. Hareket etmedi. Kendimi duvarla kafesin arasına sıkıştırdım, ayaklarımı kafesin tabanına diktim ve ittim, itebildiğim kadar sert ittim. Tahta gıcırdadı ve kafes kayarak yoldan çıktı. Dizlerimin üzerine çöktüm. Uzun düğümlü bir ip kapıyı bağlıyordu, düğümler madeni paraları tutuyordu. Onu yakaladım. Büyü parmaklarımı yaktı ve irkilerek geri çekildim.

Mahkum çığlık atarak parmaklıklara vurdu.

"Sorun yok," dedim ona. "Sorun yok, sorun yok. Bunu yapabilirim. Sadece bir saniye bekle."

Red Hat Jim'e çarptı.

Sanki hepimiz suyun altındaymışız gibi her şey yavaşladı.

Jim'in bıçağı şimşek gibi hızla bir aşağı, bir yukarı, bir öbür tarafa saplandı. Bıçak Kızıl Şapka'nın yeni tahta derisinden sıyrıldı. Kızıl Şapka dişlerini gösterdi ve dev yumruğunu savurdu. Jim yolundan çekildi, zayıf ve zarıftı ve hamlesini yaptı. Bıçak Kızıl Şapka'nın sol gözüne saplandı. İri adam bir boğa gibi böğürdü.

Jim onun üzerine atladı.

Kafesteki adam inledi. Kendime zarar vermeden mührü nasıl kıracağımı bulmak için bir haftaya ihtiyacım vardı. Benim bir haftam yoktu.

Pencerenin dışında insanlar çığlık atıyordu. Daha fazla kaçak avcı geliyor.

Sihirli kordonu yakaladım ve sarsıldım. Koptu ve ellerimin üzerinde yanmış etten koyu çizgiler bıraktı. Acı beni kamçıladı ama çok meşguldüm. Kapıyı sarsarak açtım, adamı omuzlarından yakaladım ve onu oradan dışarı çektim. Yan yattı.

Bir el omzumu tuttu ve beni yukarı çekti. "Gitme zamanı," diye nefes aldı Jim.

"Hayır!" Mahkûmu işaret ettim. "Onu bırakamam. Bana yardım edin."

Kırmızı Şapka ığlık atarak bize doğru döndü, bıçağı hala yuvasında duruyordu.

Göz.

Jim bir, iki kez kesti ve mahkûmun elleri serbest kaldı. Bir kesik daha. Maskeyi kafasından çıkardı ve o güne kadar gördüğüm en çarpıcı Asyalı adamın yüzüne baktım. Çin suluboyalarından fırlamış göksel bir varlık gibiydi; kesinlikle kusursuzdu.

En saf turkuazdan gözler bana baktı ve derinliklerinde bir ateş sarmalı gördüm.

Olamaz.

Mahkûm ayağa fırladı. Büyü ondan kırmızı ve altın rengi bir örtü gibi açılarak dört sağlam kaslı bacak üzerinde duran pullu bir canavarın yarı saydam dış hatlarını oluşturdu.

Jim beni arkasına itti ve bıçağını kaldırdı.

Ellerim büyüklüğündeki şeffaf pençeler tahtaya saplandı. Devasa omuzların üzerinde bir ejderhanın başı şekillendi. Mahkûm canavarın içinde duruyordu, hâlâ açıkça görülebiliyordu. Saçları bandajlardan kurtulmuştu ve uzun, karanlık bir dalga halinde sırtından aşağı dökölüyordu.

Red Hat adımın ortasında dondu kaldı.

Yaşlı adam bir küfür savurdu ve havayı pençeledi. Parmaklarından parlak kırmızı bir yılan fırladı ve yarı saydam canavarı ısırıldı. Mahkûm kolunu salladı ve yılan kıvılcım çıkarıp eriyerek kül oldu.

Bir Suanmi.

İnsanlar kapıdan içeri daldı.

Suanmi onlara baktı. Sihirli canavarın ağzı açık kaldı. Kırmızı Şapka döndü ve koşmaya başladı.

Canavarın ağzından ateş fışkırıyor, öfkeli bir hayvan gibi kükrüyordu. Önce yaşlı adamı yakaladı, onu dikleştirdi ve kömürleşmiş bir ceset kalıntısı bırakarak süpürdü. Dumanı tüten ceset bize doğru iki adım attı ve düştü.

Jim beni korumaya çalışarak kendisine kenetledi.

Kapıdaki adamlar dışarı çıkmak için çırpındılar ama ateş tüm gücüyle alevlendi. Çığlıklar kulaklarımı doldurdu. Gözlerimi kapattım ve yüzümü Jim'in göğsüne yapıştırdım.

Çığlıklar sonsuza kadar devam etti.

Sonunda kükrete durdu. Başımı Jim'den ayırdım.

Ejderhanın içindeki adam döndü ve bize baktı. Jim hırladı ve giysileri vücudundan fırladı. Derisi yırtıldı ve altındaki kaslar serbest kaldı. Kemikler itildi, büyüdü, kaslar yeni güçlü uzuvlar oluşturdu ve yeni bir deri onu kapladı, ince bir altın postun üzerinde siyah rozetlerin sarmallarını gösterdi. Jim'in yerinde yeni bir yaratık duruyordu: yarı insan, yarı canavar. Savaşçı formunda bir wasjaguar.

Jim hırladı, siyah dudakları kocaman dişlerini çerçeveleyordu ve benimle mahkûmun arasına girdi.

Suanmi ağzını açtı. Kelimeler İngilizce akıyordu. "Benden korkmanıza gerek yok."

Ondan korkmak için her türlü neden vardı. Damarlarında ejderha kanı vardı. Yutkundum. "Sana zarar vermek istemiyoruz."

"Biliyorum." Suanmi kafese baktı. "Buraya hasta ve çaresiz bir halde gelmiştim. Ailem katledilmişti ve ben de yaralanmıştım. İlaç aramaya geldim ama bilincimi kaybettim ve burada uyandım. Dokuz ay. On sekizinci yaş günümü bu kafeste geçirdim ve onlar kendilerini daha güçlü kılmak için vücudumdan parçalar kopardılar. Hasarın iyileşmesini ve tekrar kesilmeyi bekledim. Dokuz ay. Sonsuzluk gibi geldi."

"Kötü bir rüyaydı," dedim ona. "Artık bitti."

"Benim için, evet." Adam gülümsedi. Şeffaf canavar gülümsemeyi taklit ederek ağzını gerdi ve devasa dişlerini gösterdi. "Onlar için kabus daha yeni başlıyor."

Derin bir nefes aldım. "Onların kâbuslarının bir parçası olmak istemiyoruz.

Gidebilir miyiz?"

Suanmi başını eğdi, turkuaz gözleri yüzüme sabitlenmişti. "Sana bir borcum var, Beyaz Kaplan."

Başımı eğdim. Jim'le beni bırak da ödeşmiş olalım.

"Onu almak istediğin zaman buraya gel," dedi Suanmi. "Burası artık benim yerim. Öğlene kadar onlardan alacağım ve akşama kadar yeni imparatorlarına hediyeler getiriyor olacaklar."

Arkasını döndü ve evin derinliklerine doğru yürüdü.

Jim beni kucağına aldı ve koştururken başladı. Boynuna sarıldım ve sonra avluya çıktık. Etrafımızda insanlar panik içinde koşuşturuyordu. Duman ve ateş

binalardan yayılıyordu.

"O da neydi öyle?" Jim homurdandı, sözcükleri kocaman ağzı yüzünden çarpıtılmıştı.

"Bir Suanmi. Çin efsanelerinde ejderhanın her biri kendi gücüne sahip dokuz oğlu varmış. Dokuz oğlun dokuz aileye yol açtığı ortaya çıktı. O, ateşi kullanan oğlun soyundan geliyor."

"Yarı ejderha mı?"

"Evet!"

"Yarı ejderha olması umurumda değil. Eğer sana bir daha öyle bakarsa, yüzünü keserim."

"Bana nasıl baktı?"

Jim merdivenlerden yukarı sıçradı ve neredeyse adımının ortasında durdu. "Neden durdun?"

Satıcının eski Japon pornografisinin reproduksiyonlarıyla dolu arabasını işaret etti. "Kırmızılı kadının olduğu parşömen."

Sahte parşömende kadın yerde yatıyor, kırmızı kimonosu parçalanıyor ve kocaman mutant penisi olan bir adam üzerine çömeliyordu. Bir dizi *kanji* karakteri sahneyi açıklıyordu. "Evet?"

"İkinci sütundaki ilk iki karakter, ofiste yerde gördüğüm şeydi."

"Beni yere bırak."

Beni yere indirdi. Parşömene doğru eğildim. İlk karakter, ikinci sütun: *Joro. Joro mu?* Gerçekten mi? "Emin misin?"

"Eminim."

"Jim, bu fahiŖe için kullanılan çok eski bir kelime. *Baita* daha yaygın. *Joro'yu hiçbir yerde bir tabelada bile görmedim, o kadar belirsiz."*

"Ben de öyle gördüm."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. August bunu nasıl bilebilirdi ki?

Kanji mi? Banyo kelimesini zar zor hatırlayabiliyordu.

Arkamızda biri kükredi ve tıpkı eski bir filmdeki gibi yanan bir ahŖap kiriŖ aŖaėı dŖt. Jim elimi tuttu ve merdivenlerden yukarı, Yeraltı Atlanta'sından dıŖarı koŖtuk ve annemin evinin kapısı önümde belirene kadar koŖmayı bırakmadık.

*

Kapıdan girer girmez ailem bize saldırdı. Annem acil durum çağırısı yapmıŖtı. Herkes oradaydı: amcalar, teyzeler, kuzenler, komŖular. Jim'i benden ayırıp bahçeye götürdüler. PeŖlerinden gitmeye alıŖtım ama annem beni durdurdu.

"Sende mi?"

Cebimi karıŖtırdım ve salyangozu onun eline bıraktım. Kabuğu ıŖıėa doğru tuttu. "Canlı. Güzel!" Yasemin çiçeklerinin narin beyaz yıldızlarının bulunduğu cam bir kutunun olduğu odanın kŖesine doğru ilerledi. Salyangozu nazikçe karlı yaprakların üzerine bıraktı ve kutuyu kapattı.

"Ne kadar sürececek?" Ben sordum.

"Ŗanslıysak altı saat. Değilsek on saat."

İnsanlar üzerime titreyip bana sorular sordular ve ben de kaçak avcı pazarının artık olmadığını açıklamak zorunda kaldım. Sonra da beni

mutfak ve yemek için yapılmış. O kadar çok yemek vardı ki tezgahta yer kalmamıştı. Ailemde herhangi bir acil durum çığ gibi büyüyen bir yiyecek yığınınla karşılanırdı; sorun ne kadar vahimse, yayılma da o kadar büyük olurdu.

Bir saatten fazla bir süre sonra, Keong Emas'a bir göz atmak için nihayet gizlice uzaklaştım. Salyangoz yaseminle beslenmişti. Kabuğu bir kenara atılmıştı ve böceğin şişman gövdesi zayıf bir altın ışıltısıyla parlıyordu.

"İyi gidiyor," dedi annem. "Şimdiye kadar." "Ben dışarı çıkıyorum," dedim ona. "Nereye?"

"August'un ailesini görmek için Komatsu Bakkal'a. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmek istiyorum."

Annem dudaklarını büzdü. Ne düşündüğünü biliyordum. Karşılaştığım tüm milletler arasında konuşması en zor olanlar genellikle Japonlardı. Her zaman son derece kibardılar ama polisle ve yabancılarla konuşmazlardı. Aile meseleleri özel tutulur ve sorunlar kapalı kapılar ardında çözülürdü, böylece ailenin üzerine gereksiz yere dikkat çekilmezdi.

"Zaman kaybı," dedi annem.

"Benim bir planım var."

Annem ellerini göğsünde kenetlemiş, korkmuş gibi yapıyordu. "Dali, Komatsu Bakkal'ı patlatma. Ben nereden alışveriş yapacağım?"

"Anne!"

Annem son derece acı çeken bir bakışla gözlerini gökyüzüne çevirdi. Homurdandım ve alfamı bulmaya gittim.

Akrabalarımın arasından güçlükle bahçeye ulaştığımda Jim yine insandı ve çırılçıplaktı. Ağacın yanında oturuyordu ve dört yaşlı kadın bedenini arındırmak için üzerine büyüü su döküyorlardı.

Bakışları beni buldu, karanlık gözleri yardım için yalvarıyordu. Ona doğru yürüdüm, bakmamaya çalışıyordum.

"Yardım edin," dedi.

Elini aldım ve tuttum. "Annem salyangozu yumurtadan çıkarana kadar kötülüğü dışarıda tutmaya çalışıyorlar."

"Salyangozlar yumurtadan çıkmaz," dedi.

"Bunun var. Ben dönene kadar uyanık kal."

"Nereye gidiyorsun?"

"Bir şey yapmak zorundayım. Tehlikeli bir şey değil. Yakında döneceğim, tamam mı?"

Merak etmeyin, ailem size çok iyi bakacak."

Sert alfa maskesi Jim'in yüzüne yapıştı. "Sana endişeli mi görünüyorum?"

"Hayır. Ben yokken akrabalarımın kimseyi de öldürme."

"Nereye gidiyorsun?"

Uzaklaştım.

Eğer bir kediye bilgi vermezseniz, kedi onun başının etini yer. Eğer kedi bir casusluk ustasıysa, bu onu tamamen çıldırtacaktır. Bu onu uyanık tutacaktır. Ayrıca, benim ne kadar zeki ama aptal olduğum ve omzumda bir çip olduğu konusundaki dersinden sonra, küçük bir intikam almama izin verildi.

*

Güney Asya'ya vardığımda neredeyse öğlen olmuştu. Atlanta'nın güneyinde, Asya temalı dükkanların eski bir alışveriş merkezinin oluşturduğu büyük bir plazada toplandığı küçük bir nokta için büyük bir isimdi. Ayda birkaç kez oraya uğrardım - manga satın alabileceğim en yakın yerdı. Ayrıca Komatsu Grocery bölgedeki en iyi Asya marketiydi. Geniş bir ürün yelpazesi vardı ve deniz yosunu salatası çok lezzetliydi. Ne zaman gitsem, iki kiloluk bir küvet alır ve eve gider gitmez tıknırdım.

Pooki'yi uzak bir sokağa park ettim, arabamdan indim ve kıyafetlerimi çıkardım.

August'un ailesinin yabancılarla konuşmaktan daha çok hoşlanmayacağı bir şey vardı. Dikkat çekmemek için ellerinden geleni yaparlardı. Ve ben de bir olaya sebep olmak üzereydim.

Külotumu çıkarmıştım. Çömelip arabanın anahtarıyla kaldırıma bir isim çizdim: Jim. Sonra gözlüklerimi yolcu koltuğuna koydum, arabayı kilitledim, anahtarları sol tekerleğin arkasına bıraktım ve derin bir nefes aldım.

Dünya çözüldü, gökkuşağının her rengine binlerce *bokeh*, bulanık küçük ışığa dönüştü.

Güzel renkler.

Ooooh, çok güzel.

Mmm, güzel, güzel.

Çok fazla koku var. Bunu sevdim, bunu sevdim, diğeri biraz iğrençti ve bu da beni acıktırdı.

Dudaklarımı yaladım. Mmm. Nefis bir koku, çok güzel.

Bokeh yavaşça odak noktasına geldi: Bir sokakta yatıyordum. Hmmm. Bu sokağı biliyordum. Burası Güney Asya'ydı.

Neden buradaydım?

Yere baktım. Önümdeki kaldırımda, iki patimin arasında tek bir kelime vardı: *Jim*.

Jim. Benim yakışıklı, harika, korkutucu Jim'im. Rawr. Gülümsedim ve ismi kokladım. Jim gibi kokmuyordu.

Bir sabun köpüğünün patlaması gibi kafamda bir anı belirdi: Jim, ölüm, hortumlanan ruh, Keong Emas, kaçak avcılar, August. Buraya August'un yirmi dört saattir neden ortadan kaybolduğunu öğrenmeye gelmiştim.

Ayağa kalktım ve köşeyi döndüm. Büyü hâlâ devam ediyordu ve ışık tüylerimi yakaladığında her bir tüy parıldıyordu. İnsanlar durdu ve bana baktı. Kim olduğumu biliyorlardı; Güney Asya'ya daha önce birçok kez gelmiştim. Sihrimi de biliyorlardı, çünkü her adımda üzerimden akıp gidiyordu.

Komatsu Bakkal'ın kapısına doğru yürüdüm ve sokağın ortasına uzanıp kapıya baktım.

İnsanlar bana baktı, şok olmuşlardı.

Onlara kocaman bir gülümseme verdim. Doğru, bakın ne kadar büyük dişlerim var. Vejetaryen olduğumu biliyordum ama Jim ve birkaç arkadaşım dışında kimse bilmiyordu. Ayrıca et yemiyor olmam ısırmayacağım anlamına gelmiyordu.

Mağazayı hedefleyen birkaç kişi, yapacak daha iyi yerleri olduğuna karar verdi.

ol.

On beş dakika sonra August'un ikinci kuzeni, ki kendisine Jackie, kafasını kapıdan dışarı uzattı. Pençelerimi serbest bıraktım ve gerinerek kaldırıma uzun çizikler attım. Yutkundu ve içeri eğildi.

İçerideki konuşmayı hayal edebiliyorum: "Mağazamızın önünde yatıyor!" "Mağazamızın önünde mi? Herkesin görebileceği bir yerde mi?"

"Evet!" "Oh hayır."

Dakikalar geçti. Küçük mavi bir kelebek burnuma kondu. Ona göz kırptım ve kulağıma doğru kanat çırdı. Büyük sarı bir kelebek nazikçe süzüldü ve patime kondu. Çok geçmeden bir sürü kelebek, rengarenk yapraklardan oluşan bir girdap gibi etrafımda bir aşağı bir yukarı süzölmeye başladı. Sihir yeterince güçlüyse, bu benim arka bahçemde de oluyordu. Kelebekler küçük, hafif ve büyüye çok duyarlıydı. Bazı nedenlerden dolayı onlara kendilerini güvende hissettirdim ve onlar da bir mıknaatısın demir talaşı çekmesi gibi bana çekildiler. Vahşi belalı imajımı mahvettiler, ama kelebekleri kovalamak için tam bir canavar olmanız gerekirdi.

Eğer yavru bir geyik binaların arasından çıkıp bana sokulmaya çalışsaydı, kükrerdim. Isırmazdım ama kükrerdim. Sınırlarım vardı. Kuyruğumu salladım. Hmm, yarım saat geçmişti ve kırk beş dakikaya yaklaşıyorduk. Aile durumu kurtarmaya çalışıyor ya da bir tartışma yaşıyordu ama önümüzdeki birkaç dakika içinde kimse merhaba demeye gelmezse, davranışları kabalaşmaya başlayacaktı. Bir mistik görmezden gelinemez

Beyaz kaplan kapılarına dayandı. Sadece yapılmadı.

Kapı açıldı ve August'un teyzesi eğilerek kapıyı açtı. "Lütfen, içeri gelin."

Lepidoptera maiyetimi dışarıda bırakarak koşar adım içeri girdim. August'un teyzesi beni tezgahın önünden geçirerek August'un büyükannesi, amcası ve annesinin oturduğu arka odaya götürdü. Çocuklar ve August'un beyaz babası dışında tüm Komatsu ailesi. Yüzleri kül rengi görünüyordu.

Oturdum, kuyruğumu kendime
doğru kıvırdım. Birbirimize
baktık.

"Neden burada olduğunuzu biliyoruz," dedi August'un amcası. Bay Komatsu en iyi zamanlarda bile ciddi görünen bir adamdı; şimdi ifadesi o kadar ciddiye ki, taştan oyulmuş olabilirdi.

Bekledim.

"Ağustos öldü," dedi.

İçimi çektim. August kendi kuşağının ilk erkek çocuğuydu. Her yanlış affedilecek ve her ayrıcalığa izin verilecek kişiydi, çünkü yıllar sonra babası ve amcası yaşlandığında Komatsu ailesine bakma yükünü o üstlenecekti. Bu aile için korkunç bir kayıptı.

"Cesedini gömdük. Bu bizim meselemiz," dedi Bay Komatsu.

Başımı yavaşça salladım. August bir şekil değiştirendi ve diğer şekil değiştirenler onun yüzünden ölmüştü. Bu artık bizim meselemizdi.

Bay Komatsu gözlerini dikmiş önüne bakıyordu.

Büyükanne öne doğru eğildi. "Bu o kadın. Adı Hiromi. Soyadını bilmiyoruz. Yedi yıl önce, patlamadan hemen önce oldu."

Flare her yedi yılda bir gelirdi. Normal bir büyü dalgalanması bir dalgaysa, parlama bir tsunamiydi. Patlama sırasında kötü büyü meydana gelirdi. Üç gün kadar sonra dağılırdı ama o üç gün korkunçtu. Bir önceki patlamada şehrin üzerine, tam da Asya mahallelerinin üzerine bir anka kuşu düşmüştü. Bu yıl başka bir parlama oldu ve ailemi güvende kalmaları için Keep'e gönderdim.

"Kötü büyü geliyordu," dedi August'un annesi. "İnsanlar evlerine kapandı ve erzak almak için mağazalara akın etti. Herkes acele ediyordu. Hiromi yiyecek almak için geldi. Onu daha önce birkaç kez görmüştüm. O

fakir görünüyordu. Kıyafetleri kötüydü ve zayıftı. Çok zayıftı. Yanında küçük bir kız çocuğu vardı. İki ya da üç yaşında olabilir." "Çocuk kurabiyeleri severdi," dedi Bay Komatsu. "Ona biraz ikram ettik. Her seferinde. Hiromi sadece bir tane almasına izin verirdi. Çok gururluyum."

August'un annesi derin bir nefes aldı. "Hiromi alışverişini yaptı ve küçük kızını kucağına alarak dışarı çıktı. Sokaktaki bir kişi onları kapının önünde bıçakladı. Onu daha sonra bulduk. Çıldırılmış yaşlı bir adamdı. İşaret fişeği onu delirtmişti. Yaptığını hatırlamıyordu bile. Onları bıçaklamış ve çekip gitmiş. Hiromi bebeğini kucağına alarak duvara yaslanmıştı ve insanlar yanından geçip gidiyordu. Herkes korkunç bir telaş içindeydi. Kimse olaya karışmak istemedi. Kimse onu durdurmadı ve kimse ona yardım etmedi."

Ne kadar korkunç. Çocuğunuzun kollarınızda öldüğünü bilerek orada yatmak ve yavaşça sokağa doğru kan kaybetmek. Ne kadar korkunç.

Bay Komatsu, "Mağazamızın dışında ölmekte olduğunu bilmiyorduk," dedi. "Onu bulduğumuzda nabızı atmıyordu. Ölü gibi görünüyordu. Onu ve küçük kızını içeri, buraya getirdik. İkisi de üşüyordu ve ikisinin de kalbi atmıyordu."

August'un annesi, "İşaret fişeği bir Anka kuşunu serbest bırakmıştı ve şehir yanıyordu," dedi. "Gitmek zorundaydık. Onu bıraktık. Bu arada, parlama Hiromi'nin içindeki büyüü uyandırmış ve onu ölümden döndürmüştü ama küçük kızını hayatta kalamadı. Patlamadan sonra geri döndüğümüzde, dükkânın içinde bir koza örmüştü. Gitmeden önce, herkesin bedel ödeyeceği konusunda bizi uyardı."

Midemde soğuk bir his vardı. Bu hikâyenin nasıl biteceğini çok iyi biliyordum.

Bay Komatsu, "Ölmek üzereyken yanından geçen ve yardım etmek için durmayan herkesi hatırlıyordu," dedi. "Çocuğunun ölümünün birinci yıl dönümünde, ilk ailenin kapısında bir işaret ve bir not belirdi. Hiromi bir kurban talep etti: Ailenin bir üyesinin ona gitmesi gerekiyordu, böylece ... beslenebilecekti. Eğer biri gönüllü olursa, ailenin geri kalanı yalnız kalacaktı. İlk başta görmezden geldiler. Üç gün sonra aileyi aldı."

August'un annesi, "Aileler paramızı bir araya getirdi ve Paralı Askerler Loncası'nı tuttu," diye mırıldandı. "Onları öldürdü. Ondan sonra kimse bize yardım etmedi."

Keşke konuşabilseydim. Bu canavarın onları terörize etmesine izin vermişlerdi. Yardım istemediler. Tarikat'a gidebilirlerdi, polise gidebilirlerdi. Sürü'ye gidebilirlerdi-August bir şekil değiştirendi ve ailesi tehlikedeydi. Ama yapmadılar, çünkü herkes genç bir kadın ve çocuğunun sokakta göz göre göre ölmesine izin verdiklerini kabul edemeyecek kadar utanıyordu. Sadece cezalarını çektiler, kan borçlarını ödediler ve suçluluk duygusuyla yaşadılar. Eski onurlu yol buydu ve bu onlara pek çok hayata mal oldu.

August'un annesi konuşmaya devam etti. "Gittikçe güçleniyor. Kedisini bir *nekomata*'ya dönüştürdü ve kara büyüyle ona hizmet ediyor. Kanı bile artık insan kanı değil. Bir örümcek gibi ichor akıtıyor. O da bir örümcek gibi açgözlü olmaya başladı. İnsanlar zaman geçtikçe daha fazla kayboluyor. Her yıl yeni bir kapıyı işaretliyor. Bu yıl bizimkini işaretledi."

Ben de öyle tahmin etmiştim.

"Gitmem gerektiğini söyledim." August'un büyükannesi doğruldu. "Ben yaşıyım. Yeterince uzun yaşadım."

August'un annesi "Bu konuda tartıştık," dedi. "Biz tartışırken August kimsenin gitmemesi gerektiğine karar verdi. Hiromi'yle kendisi görüşmeye gitti." Sesi kesildi ve gözlerini kapattı.

August onlar için ölmüştü. Ailesi için. Yeni neslin ilk oğlu, ailenin varisi. Geleceklerini kaybetmişlerdi ve yıkılmışlardı.

August itaatsizlik edip kavga ettiği için Hiromi onunla oynamıştı. Ona bir şekilde bulaşmış olmalıydı ve o da büyüsunü onunla birlikte şekil değiştiren ofisine getirmişti. Jim yanlış zamanda yanlış yerdeydi ve şimdi onu istiyordu. Ona sahip olamazdı. O benimdi.

Bay Komatsu ayağa kalktı ve kollarını kız kardeşine doladı. "Hiromi ve yeğenim arasında ne olduğunu bilmiyoruz. August'un cesedini kapımızın önünde bulduk. Tükenmişti. Cesesinde hiç sıvı yoktu. Onu gömdük. Kapımızdaki işaret kayboldu. Size yardım edemeyiz. Şimdi bizi rahat bırakın ki yasımızı tutabilelim."

Ayağa kalktım ve parçalanmış bir ailenin parçalarını arkamda bırakarak dışarı çıktım. Kendimi hasta hissediyordum ama sonunda düşmanımın ne olduğunu biliyordum.

*

Mutfak penceresinin yanında annemin yanına oturdum. Pencereden bahçeyi ve ağacın yanındaki Jim'i görebiliyordum. Keong Emas'ın olgunlaşması sekiz saat sürmüştü ve her saat Jim'in yüzüne yıllar eklemişti. Onun güzel

Cildi sanki külle ovulmuş gibi donuk görünüyordu. Gözlerini şiş halkalar kaplamıştı. On yılını cehennem gibi bir madende çalışarak geçirmiş bir adam gibi bitkin, tükenmiş görünüyordu. Sadece gözleri aynı kalmıştı: keskin, tehlikeli gözler, ölümcül yeşil bir parlıltıyla içeriden aydınlatılmıştı. Yaşama isteği vardı ama devam edecek gücü yoktu.

lyordu.

Zavallı Jim. Benim zavallı, zavallı Jim'im.

Annem dudaklarını büzdü. "Gitmesine izin vermek için çok geç değil." "Geç."

"Bynz onun üzerinde işe yaramaz. O bir böcek iblisi."

Araknid, aslında. "Bir planım var anne."

Annem yavaşça bana döndü. Dudağı titriyordu.

Aman Tanrım.

Bana sarıldı, beni kendine bağladı. "Benim cesur bebeğim, sahip olduğum tek kişi sensin. Bir tek sen varsın. Benim kıymetlim, tatlı kızım. Sen benim her şeyimsin. Sana yalvarıyorum, lütfen, lütfen, bırak onu."

Gözyaşlarının kokusunu aldım ve ağladığını anladım, sonra ben de ağladım. "Yapamam anne. Onu çok seviyorum. Yapamam işe."

Bana o kadar sıkı sarılmıştı ki, havaya karışıp kaybolacağımdan korkmuş olmalıydı. Uzun bir süre birbirimize sarılarak durduk ve sonra beni bıraktı. "Pekl. O zaman sana yardım edeceğim."

Cam kavanozu eline aldı. İçinde, tek bir şişman pupa cam duvarda asılı duruyordu.

Annem gözyaşlarını geri çekti. "şimdi gidiyoruz."

Bahçeye çıktık, annem Önden gidiyor, ben de elimde hat takımım ve eski *kerisimle peşlerinden gidiyordum*. Hançer asimetrik tabanından jilet gibi keskin ucuna kadar dalgalı bir şekilde kıvrılıyordu ve bıçağı oluşturan bir düzine metal, sanki silah gümüşü akan sudan dövülmüş gibi parılıyordu.

Yakından bakınca Jim daha da kötü görünüyordu. Ailem onu uyanık tutmuştu ama bu onun tüm gücünü tüketmişti. Geriye sadece bir adamın kabuğu kalmıştı.

Jim bıçağı gördü. Dudakları kıpırdadı. Kelimeler yavaşça döküldü. "İyi bir bıçağa ihtiyacın olsaydı, benimkilerden birini ödünç verirdim. O şeyle düzgün kesemiyorsun bile."

Neredeyse yine ağlayacaktım.

Annem bana baktı. Fikrimi değiştirmek için son şansımı salladım.

İçini çekti, kavanozu açtı ve parmağıyla pupanın ucuna dokundu. Sihir minik kozanın içinde kıvılcımlandı. Çatladı ve parçalanarak toza dönüştü. Pupanın yerine ışıltılı bir güve kanatlarını açtı. Sihir üzerime aktı, sıcak ve güzel bir sihirdi, o kadar güçlü ve kuvvetliydi ki kalbim küt küt atmaya başladı. Nefesimi tuttum.

Altın rengi ve görkemli, yumuşak bir ışıkla parlayan Keong Emas kavanozun ağzına doğru süründü. Kanatlarını çırpıtı, havaya küçük sihir kıvılcımları gönderdi ve altın tozu ve minik sihir parçaları yağdırarak havalandı. Jim'in üzerinde asılı kaldı, bir, iki kez daireler çizdi, bahçeye doğru kanat çırpıtı ve ağaçların arasına doğru uçup gitti.

Tüm bahçe altın bir parıltıyla yikanıyor, bitki yapraklarında değerli mücevherler gibi parıldaayan küçük sihir kıvılcımları görülüyordu. Hiç böyle bir şey görmemiştim.

Güzel.

Annemin nefesi kesildi. Jim'e doğru döndüm. Uzun örümcek ağı telleri boynunu sarmış, yukarıya doğru uzanıyor, her santimde daha da şeffaflaşıyor ve sonunda başının yaklaşık üç metre üzerinde kayboluyordu.

Anneme baktım. "Git."

Cam kavanozu yere bıraktı, döndü ve kaçtı. Ailemin geri kalanı da onu takip etti. Bir anda bahçe ve ev terk edilmişti. Sadece Jim ve ben kalmıştık.

Yanına geldim ve diz çöktüm. Bankın üzerine yığılmıştı. O kadar zayıftı ki muhtemelen hareket bile edemiyordu.

"Nasılsın?"

Kül rengi dudaklar kıpırdadı. "Harika. Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

"Ne olduğunu öğrendim," dedim ona. "Son işaret fişegi sırasında Güney Asya'da bir kadın ve kızı bıçaklanmış. Sokakta kanlar içinde kalmışlar ve kimse yardım etmemiş. Korkunç bir olaydı. Kızı öldü ama kadın hayatta kaldı. Bir canavara dönüştü ve yılda bir kez onun ölümünü görmezden gelen insanlardan bir kurban talep ediyor."

Jim'in sesi zayıftı. "Bu ne zamandır devam ediyor?" "Yedi yıldır."

"Ve kimse bir şey söylemedi mi?"

Başımı salladım. "Utanç duyduklar. Lonca'yı kiralamayı denediler ama o paralı askerleri öldürdü. Her aile kendi başının çaresine bakar oldu. August'un ailesi hedef alınan son aileydi. Canavarla savaşmaya gitti."

"Desteksiz mi?"

"Evet."

Jim iç çekti. "İnsanlar aptal."

"Bu teori olası görünüyor,
evet." Jim öksürdü. "Peki şimdi
ne olacak?"

"Boğazına yapışmış örümcek ağları var. Güzel sihirli bıçağımla onları
keseceğim. Bunu yaptığımda şoktan bayılacaksın. Sonra kadın geri gelecek
ve seni yine de yemeye çalışacak, çünkü onun türü avının kaçmasına asla
izin vermez."

"Herkes bu yüzden mi
gitti?" Başımı salladım.

"Onu lanetleyecek misin?" "Onun gibi
bir şey."

Jim bana baktı. "Dali mi?"

Bir şey sakladığımı her zaman nasıl anlıyordu? "Bununla ilgili küçük
bir sorun var. Lanetlerim sadece hayvanlar ve insanlar üzerinde işe yarıyor.
Kanlı bir şey. Hiromi'nin kanı yok. Böcek sümüğü var. Yerde gördüğün
kanji karakterini hatırlıyor musun? *Joro*, fahişe? Bu onun iblis isminin bir
parçasıydı. August bu yüzden biliyordu. Ailesi yıllardır ondan korkuyordu.
O *jorogumo*, fahişe örümcek. Bu yüzden yaratıcı olmam gerekecek." *Ve
eğer başarısız olursam, asla uyanamayacaksınız.*

Ayağa kalkmaya çalıştı ama sadece bir seğirme hareketi yapabildi.

"Beni durduramazsın," dedim ona. "Merak etme. Ben
hallederim." "Gitmelisin," dedi. "Bırak beni."

"Vejetaryen kör bir kızın seni kurtarması seni gerçekten rahatsız
ediyor, değil mi?"

"Yaralanmanı istemiyorum."

Elini tuttum ve gözyaşlarımı sesimden uzak tutmaya çalışarak sıktım. "Ağı kesmek üzereyim Jim. Yaklaşık bir dakikan var, yani bana gerçekten söylemen gereken bir şey varsa, bunu hemen yapmalısın."

Gözleri bana anladığını söyledi. Bu birbirimizle son konuşmamız olabilirdi.

"Kavgamız için özür dilerim."

"Seni affediyorum," dedim ona ve ilk satırı kestim. *Keris* onu kısa bir kesikle kopardı. Göz kırptı ve yok oldu. "Sadece güzel olmamanın nasıl bir şey olduğunu anlamıyorsun. Çünkü sen hep seksiydin."

Öksürdü. "Sıcak mı?"

"Mhm."

"Bana hiç baktın mı?"

"Baktım. Her zaman sana bakıyorum Jim." İkinci satırı kestim. Kayboldu. Jim'in vücudundan bir ürperti geçti. Bacakları titredi.

"Endonezce hakkında," dedi Jim. "Seninle konuşabilmek için öğrendim."

Oh, Jim. Ne olacak ki, onu bir daha göremeyebilirim. Bu benim son şansımdı. Eğildim ve dudaklarını öptüm.

O da beni öptü. Şefkatli ve sevgi doluydu ve hayal ettiğim her şey vardı. Gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı ve onları durduramadım. Onu seviyordum. Onun da beni sevip sevmediğini bilmiyordum. Beni minnettarlığından ya da başka garip bir nedenden dolayı öpmüş olabilirdi ama şu anda bu çok önemsiz görünüyordu. Eğer biri bana hayatı ya da aşkı arasında bir seçim yapmamı teklif etseydi, ondan vazgeçerdim. Bu, beni asla hatırlamayacağı ve asla birlikte olamayacağımız anlamına gelse bile.

tekrar konuşmak. Yaşadığı sürece. Tek istediğim buydu. Sadece iyi olmasını istedim.

Ayrıldık ve gözlerinin içine baktım. "Hazır mısın?"

"Kıçına tekmeyi basmaya," dedi.

Üçüncü satırı kestim.

Gözleri kafasının içinde geri yuvarlandı. Geriye doğru yığıldı. Parmaklarımı boynuna dokundurdum. Yaşıyor. Hadi, Lyc-V. Onu iyileştir.

Beklemekten başka yapacak bir şey kalmamıştı. Oturdum. Kate'in yerinde olsaydım, kılıcımı çeker ve Hiromi ortaya çıktığında ona biraz büyü tükürür ve sonra onu parçalara ayırırdım. Andrea'nın yerinde olsaydım, onu ölene kadar vururdum. Jim bir eş bulana kadar dişi kedinin alfası olarak görev yapan Jim'in kuzeni olsaydım, onu pençelerimle parçalardım. Ama değildim. Ben bendim. Sahip olduğum tek şey beynim, mürekkep ve biraz kağıttı.

Çantamı açtım ve yazmaya başladım.

Küçük bir ses başımı kaldırmama neden oldu. Japon bir kadın bahçenin kenarında duruyordu. Uzun, dökümlü beyaz bir elbise giymişti. Teni ince porselen gibiydi, gözleri güzelce şekillendirilmişti ve saçları parlak siyah ipek gibi sırtından aşağı dökülüyordu.

Yirmi dakika. Hiç de uzun sürmedi.

"Kılık değiştirmeyi bırakabilirsin," dedim. "Senin ne olduğunu biliyorum."

"Peki bu ne olabilir?" diye sordu. Sesi gümüş bir çan gibiydi.

Jim'e saldırmasa bile kıskançlık yüzünden ondan nefret

ederdim. "Sen bir *jorogumo'sun*. Fahişe örümcek."

Kadının kimonosu alttan yarıldı ve parçalandı. Kalın kitin bacaklar, sert koyu renkli kıllarla kıllanarak dışarı fırladı. Şeytani bir yaratık yükseldi

Önümde duruyordu: alt yarısı örümcek, üst yarısı ise üst üste binmiş siyah dış iskelet şeritleriyle kaplanmış bir insan gövdesiydi. Örümcek gövdesi benim Prowler'ım kadar uzun ve iki katı genişliğindeydi. Bu kötü bir şeydi.

Buz omurgamı sıkıştırdı. Boğazım kapanma tehlikesi geçirdi. Bahse girerim Kate hiç böyle korkmamıştır. Dişlerimi sıktım. "Sanırım az önce ağzıma biraz kustum."

"O adam benim." Hiromi ince koluyla Jim'i işaret etti.

"Hayır, bu adam *benim*."

Hiromi ilerledi, bir örümcek bacağı diğerini takip ederek toprağı eşeledi. Bana doğru gelişini izledim, parlayan bahçede karanlık bir canavar. Hayatta çok az şeye sahipti ve değer verdiği tek şey, kızı, ondan koparılmıştı. Hiromi'nin yerinde olsaydım, iblis olmayı büyük bir onur olarak görürdüm. Bana haksızlık edenleri cezalandırmak için güçlerimi kullanma, güçlü ve korkulan biri olma şansım vardı. Ama intikamını ne kadar uzatırsa o kadar bencilleşti. Kötüleri cezalandırmak artık yeterli değildi, bunu gözlerinde görebiliyordum. Açgözlülüğe teslim olmuştu.

Neredeyse daha önce toprağı çizdiğim çizgiye gelmişti. Adım, bir adım daha ...

Eğer büyü bozulursa, Jim'in de benim de başımız ciddi belaya girer.

Çirkin örümcek bacağı çizgiye dokundu. Altın bir parıltı kıvılcımlanıp çimenlerin ve kayaların üzerinden geçerek Jim'in merkezinde olduğu bir sekizgenin ana hatlarını çizdi. İblis uludu ve geri çekildi.

"Çok karmaşık bir koğuş. Yapmam bir saatimi aldı," dedim ona. Henüz kaplan formundayken, markette neyle karşılaşacağımı öğrendikten sonra yapmıştım.

"Ben Hiromi *Jorogumo*, Bağlayıcı Bakire, Kanlı Anne. Onu bana vereceksin!"

Vay canına, şimdi de kendine unvanlar bahşediyordu. Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ve ben Dali, Beyaz Kaplan, Bunut Bolog'un Koruyucusu. Benim büyüm de seninki kadar güçlüdür. Geçemeyeceksin."

Doğru tahmin etmiştim, Hiromi *jorogumo* olmaya kafayı takmıştı. Bunu bir onur olarak görüyordu ve kibirli ve kibirliydi, bu da bir şansım olduğu anlamına geliyordu. Çok ama çok küçük bir şanstı ama hiç yoktan iyiydi. Sadece oyunu onun kurallarına göre oynamak zorundaydım.

Yüzünü buruşturdu. "Senin adını duydum, Dali Harimau, Beyaz Kaplan. Onu her zaman koruyamazsın. Eninde sonunda uyumak zorunda ve uyuduğunda onu yiyip bitireceğim."

"Sizinle tartışmıyorum. Bu yüzden size bir pazarlık önermek istiyorum." Kâğıt parçasını havaya kaldırdım.

Hiromi öne doğru eğildi. "Ne pazarlığı?"

"Bir sözleşme. Bana bir bilmece soracaksın. Eğer doğru cevap verirsem, onu ve beni rahat bırakacaksın."

Bilmeceler sorunları çözenin geleneksel yoluydu. Eğer gerçekten bir iblis gibi düşünseydi, bu ona cazip gelirdi.

Hiromi'nin gözleri kısıldı. "Peki ya yapmazsan?"

"O zaman Jim'le beni yersin."

"Sen mi? Büyülü Beyaz Kaplan mı?"

"Evet."

Hiromi'nin ağzı açılarak bir sıra keskin dişini serbest bıraktı. Tükürük ince teller halinde dişlerinden aşağıya doğru uzanıyordu. Beni yediğini hayal ediyordu.

ve salyaları akıyor. Iyy.

"Üç bilmece," dedi. "Her birine cevap vereceksin."

"Tamam."

Sözleşmeyi düzelttim.

"Boyun egeceğinizi nasıl garanti edebilirim?" diye sordu.

"Sözleşme sihirli bir şekilde bağlayıcıdır." Kağıdı yere koydum ve bir sopayla koğuşun diğer tarafına ittim. "Bu benim kanımla imzalandı. Eğer kendi ikorunla imzalarsan, bir anlaşma yapmış oluruz."

Hiromi büyük örümcek bedenini yere indirdi ve insan eliyle kâğıt parçasını kaydıldı.

Hadi, Hiromi. Olmanı istediğim kadar açgözlü ol.

Hiromi onun yanına vurdu. Soluk yarı saydam sıvı döküldü ve beraberinde küçük sarı balçık düğümleri taşıdı. Ew, ew, ew!

Jorogumo parmağını sıvının içine daldırdı ve kontratın üzerinden geçirdi. Sihir koptu ve kâğıda yapıştı.

Derin bir nefes aldım ve koğuşa dokundum. Eriyip yok oldu. "İlk bilmece." Hiromi dişlerini gösterdi. "Göklere yükselir ama asla onlara ulaşmaz; bir kuş gibi uçar ama kanatları yoktur; sebepsiz yere ağlatır; görenler durup bakar; siyah cenaze kefenim olarak hizmet etti ve sahip olduğum tek kefendi. Nedir bu?"

Cenaze kefeni. Ölerken ne gördü? İşaret fişeginin doğurduğu anka kuşu yüzünden yürüyen insanlar ve yanan şehir. Ve ateşin olduğu yerde duman da vardı... "Duman," dedim. "Sen öldüğünde Atlanta yanıyordu. Sıradaki."

Hiromi ağzını kapattı. Örümcek bacakları yeri yoğurdu. "Onu insanlar yapar, ama tanrılar arzular; kaybı zayıflatır, ortaya çıkışı tehdit eder; korku üşütür, savaş ısıtır; aileyi birbirine bağlar ve ben benimkinin beni terk edişini izledim."

"Kan. Sokakta kan kaybından ölürken kendini izledin."

Hiromi ileri geri sallandı. Güçlü bir büyü vardı ama bu onu zeki yapmıyordu. Kan bilmececi neredeyse acı verecek kadar açıktı. Kanından başka ne korkutabilirdi ki?

"Sonuncusu."

Hiromi düşünerek bir ileri bir geri, bir sağa bir sola gidip geliyordu. Bankta oturan Jim gözlerini açtı. Gözlerini kırptırdı ve *jorogumo*'yu gördü. Dudakları geriye çekildi, dişleri ortaya çıktı. Hiromi onu gördü ve tısladı, bacakları yeri çalkalıyordu.

Jim'i işaret ettim. "Olduğun yerde kal! Hiromi, bir anlaşma yapmıştık. Son bilmece."

Hiromi dişleriyle havayı ısırды ve bana doğru tısladı. "Gözleri var ama göremiyor; kulakları var ama dinlemiyor; dişleri var ama avlanmıyor; rahmi var ama pörsümüş ve kurumuş; bilgisi var ama kendini kurtaramıyor; tek başına ölecek, her şeyden pişman olacak. Nedir bu?"

Ha! "Benim. Kendimi tanımadığımı mı sanıyorsun,

Hiromi?" Hırladı. Ağzından tükürükler saçıldı.

Bu doğru, öfkelen. Benden bir parça istediğini biliyorsun. Çok lezzetliyim. Gel de al beni.

Hiromi çaresiz bir öfkeyle feryat etti.

Neredeyse gelmişti. Sadece onu yeterince kızdırmam gerekiyordu. "Sen aptalsın, Hiromi. *Baka, baka* Hiromi. Bir solucan gibi aptalsın."

Beyaz madde ıslak kümeler halinde arkasından fırladı ve ağaçlara ve eve doğru uçarak ağlara dönüştü.

Arkamda Jim ayağa kalkmaya çalıştı.

"Jim, yerde kal!" Havladım. "Ona bak, sendeydi ve ben onu senden aldım. Sen bir ucube olmasaydın bile, o asla seninle olmazdı. Bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok Hiromi. Hiçbir şey! Özgür kalacağız. Sen zayıfsın! Çaresizsin ve biz-"

Hiromi bir çığlık attı ve bana saldırdı. Devasa örümcek gövdesi ayaklarımı yerden kesti. Hiromi'nin kitin kolları beni kavradı ve ağzına doğru sürükledi.

Jim kendini banktan itti ve ıslak pamuk bacakları üzerinde sarhoş bir adam gibi öne doğru tökezledi.

Tatlı, hafif odunsu bir aroma havaya yayıldı.

Hiromi'nin ağzı bana doğru açıldı, dişlerinden salya ve zehir damlıyordu.

Uzun sarı yapraklardan oluşan bir sürü etrafımızda dönüyordu. Islak sis tenimi ve Hiromi'nin kitinini kayganlaştırdı.

Jim son iki ayağı fethetti ve Hiromi'nin örümcek bacağına kenetlenerek onu parçalamaya çalıştı.

Hiromi'nin kolları titriyordu. "Nedir bu?" "İnsan yemenin cezası."

Parmakları gücünü kaybetti. Aralarından kaydım ve beceriksizce kığımın üzerine düştüm.

Hiromi arka bacaklarının üzerinde şaha kalktı, kalan altı örümcek bacağı havada sallanıyordu. Sırtını gittikçe daha uzağa doğru eğdi ve bir an için beni ezeceğini sandım. *Jorogumo* çığlık attı, çaresiz bir acı ve dehşet çıığı.

Jim kendini Üzerime attı.

Hiromi sola doğru döndü, bacakları ileri geri sarsıldı, spazmlarla sarsıldı. Suya atladı ve Lakshmi heykeline çarptı, yan tarafında sarımsı bir leke bıraktı, sola saptı, bir ağaca çarptı, zakkum çalılarının arasından geçti, kendini çitlere çarptı ve çığlık atarak olduğu yerde döndü. Sarı yapraklar onu kovaladı, tenine yapıştı.

Jim'i oturur pozisyona çektim ve düşme ihtimaline karşı ona sarıldım. Nasıl olsa daha sonra bunu hatırlamayacaktı - çok daha heyecanlı şeyler oluyordu.

Hiromi'nin bacakları yeri çalkaladı. Eve doğru koştu, neredeyse dik konuma gelene kadar duvarın bir kısmına tırmandı ve tekrar yere çakıldı. İnsan kolları çırpındı. Onları vücuduna daldırdı ve derisinden parçalar kopardı.

Ön sol bacağı bir kürdan gibi kırıldı. Çığlık attı ve kendini evin içine attı. Duvarda sarı bir leke yayıldı. Eve tekrar tekrar çarptı. Tuğla duvarlar sarsıldı. Hiromi'nin vücudunda küçük çatlaklar oluştu. Eve tekrar saldırdı ve vücudu patladı. Çapa duvarı ıslattı. *Jorogumo'nun* kalıntıları aşağı kayd ve hareketsiz kaldı.

Hastalıklı tuzlu bir koku bizi çarptı.

"Bu müthiş bir şey," dedi Jim.

Yine benim için geldi. Zar zor hareket edebiliyordu ama kendini sürükleyerek ayağa kaldırdı ve benim hatırım için kendini öfkeli bir iblisin üzerine attı. Bir kızı ağlatmak için yeterliydi. Ama artık tehlike geçmişti ve kafam rahattı. Çok fazla anlam yüklediğimi biliyordum.

"Ona ne yaptın?" diye sordu.

"Onu doğrudan lanetleyemezdim, bu yüzden içinde lanet olan bir sözleşme yazdım. O da bunu ichor'uyla imzaladı," dedim. "Ona kendi üzerinde güç verdi ve anlaşmayı bozduğunda, bu onu parçaladı."

"Peki ya yapraklar?"

"Krizantemler." Gülümsedim ve yanağımı omzuna yasladım. "Ceza laneti sözleşmede yazılı. Piretrum yağı üretirler. Böcekler ve araknidler için ölümcüldür: Merkezi sinir sistemlerine saldırır, onları delirtir ve sonra öldürür."

Evin yan tarafındaki sarı dağınıklığa baktık. "Annem beni öldürecek," dedim.

*

Metal çaydanlığı ocaktan aldım ve kaynar suyu küçük seramik olana döktüm. Narin yasemin kokusu mutfığıma yayıldı. Etrafımdaki ev sessizdi.

Annemin evini temizlemek iki günümü almıştı. Jim harika yemekler yerken ve annemin üzerine titrerken ben iki gün boyunca duvarlardan, banklardan ve taşlardan iğrenç şeytani örümcek içlerini temizlemekten başka bir şey yapmadım. Dün gece iyileşti ve gitti. Geceyi annemde geçirdim.

sonra da benim evime geldim. Posta yığılmıştı. Pooki muhtemelen beni özlemişti, gerçi garaja onu kontrol etmeye geldiğimde hiçbir şey söylemedi.

Artık akşam olmuştu. Çayı doldurdum ve kısa koltuğuma oturdum.

Kendimi tamamen aptal durumuna düşürmüştüm. Jim'i öpmüştüm ve sonra ona sarılmıştım. Çok utanç vericiydi. Umarım hatırlamaz.

Duygularınızın sizi ele geçirmesine izin verdiğinizde olan buydu; net düşünme yeteneğinizi kaybediyordunuz. Er ya da geç birlikte çalışmak zorunda kalacaktık. Bu çok garip olurdu. Elimi yüzüme götürdüm. Evde tek başımaydım ve hâlâ utanıyordum.

Üzgün, zavallı kör kız çayını içiyor ve yüzünü saklıyordu. Derin bir nefes aldım ve yavaşça dışarı verdim. Bir yarışa daha ihtiyacım vardı. Bu beni daha iyi hissettirecekti. O kâğıt yığınının içinde bir yerlerde tamir atölyesinden gelen fiyat teklifi vardı. Onlara ne kadar çabuk onay verirsem, Rambo'yu o kadar çabuk geri alırdım.

Tanıdık bir erkek kokusu beni

kendine çekti. Aman Tanrım.

Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır.

Elimi gözlerimden çektim.

Odanın içindeydi, veranda kapımın yanındaki duvara yaslanmıştı. Harika görünüyordu. Sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Şimdi ne yapacağım?

Jim küçük bir hasır sepet

kaldırdı. "Nedir o?"

"Bu benim için biftek, senin için de mantarlı makarna. Makarna yumurta yerine tofu ve palmiye yağı ile yapıldı. Kendim pişirdim. Benim bifteğim

birkaç kat folyoya sarılmış. Yemeğiniz kabın içine değmiyor, bu yüzden endişelenmenize gerek yok."

Um ... Bana yemek yaptı. Benim için yemek pişirdi. Şekil değiştiren terimleriyle bu, üzerinde SENİ SEVİYORUM yazan üç düzine kırmızı gül vermek gibi bir şeydi. O ne yapıyordu?

"Annenin yemeklerinden bir değişiklik istersin diye düşündüm." Jim sırttı. Neredeyse dayanılmaz derecede yakışıklı görünüyordu. "Harika olmadığından değil, ama üç günlük pilav biraz fazla."

"Jim..."

"Alfa olmanın sorunu asla ilk hamleyi yapamamaktır. Pozisyonunuzdan faydalanıyormuşsunuz gibi hissettirir. Karşınızdaki kişi istediğine karar verene kadar beklemek zorundasınız."

Jim sepeti sehpanın üzerine koydu ve yanıma çömeldi.

"Ve bazen o kişi sizden hoşlanıyor gibi görünür ve siz suları test etmeye çalışırsınız, bu yüzden ona nasıl hissettiğinizi, onun önemli olduğunu, onunla birlikte olmak istediğinizi ve onun güvenliği için endişelendiğinizi söylemeye çalışırsınız. Ve bunu her yaptığınızda, elini kolunu sallayarak sizi kontrolcü bir alfa pislği olmakla suçlar. Siz de geri çekilir ve her şeyi berbat etmediğinizi umarsınız."

Yakındı, çok yakındı. Ona bakakaldım. Neler oluyordu... "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Sesi alçak ve yumuşaktı. "O zaman sana annenin görünüşün hakkında ne düşündüğünün önemli olmadığını söylemiştim..."

"Aha..."

"Ciddiydim," dedi. "Çünkü bence çok güzelsin."

Bu gerçekten, gerçekten oluyordu. Beni
pt.

Aman Tanrım.

Sevgili okurlar:

Bu romanı yazmak bir patlama oldu. Biz çok eğlendik ve umarız siz de bu karakterler hakkında yazarken bizim kadar keyif almışsınızdır. İstedığımız her şeyi romanın kelime sınırına sığdıramadık ve Jim ve Dali'nin geçmişi hakkında daha fazla bilgi edinmek isteyen okuyuculardan o kadar çok talep aldık ki, yakın gelecekte bu karakterleri içeren tam uzunlukta bir roman üzerinde çalışmayı planlıyoruz.

Hakkında daha fazla okumak için beklemek istemiyorsanız

Huysuz jaguar, Jim'in en iyi yaptığı şeyi yaptığı *Gunmetal Magic'e göz atın*: Sürüyü güvende tutmak ve yapabildiği herkesi gözetlemek.

Kate Daniels'ın dünyasındaki yeni romandan
heyecan verici bir  nizleme için okumaya devam
edin

GUNMETAL MAGIC

tarafından Ilona Andrews

Ağustos 2012'de Ace Books'tan temin edilebilir

Dünya bir büyü kıyametine maruz kaldı. Teknolojik ilerlemeyi çok ileri götürdük ve şimdi büyü bir intikamla geri döndü. Görünmez bir dalga gibi geldi, uçakları gökyüzünden söktü, kalabalık caddelere canavarlar bıraktı, enerji santrallerini kuruttu ve ateşli silahları bozdu. Bazı insanlar uyandı ve kendilerini şekil değiştirmiş olarak buldu. Diğerleri ise büyüyle beslenen bir hastalık yüzünden öldüler ve akıl yürütme yetileri ellerinden alınmış, sadece her şeyi tüketen açlıklarıyla hareket eden akılsız ölümsüzler olarak yeniden dirildiler. Tanrılar gerçek oldu, lanetler güç kazandı ve telekinezi ve telepati artık illüzyon ve özel efektlerin ürünü değildi.

Üç gün boyunca büyü şiddetlendi ve sonra hiçbir uyarıda bulunmadan ortadan kayboldu, dünyayı sarsıntıya uğrattı, nüfusu azaldı, şehirleri paramparça oldu.

O günden beri, Değişim gününden beri, büyü istediği gibi gelip gidiyor. Kıyıya vuran bir dalga gibi gezegeni sular altında bırakıyor, tıslıyor ve kaynıyor, tehlikeli armağanlarını bırakıyor ve sonra bir kez daha geri çekiliyor. Bazen bir dalga yarım saat sürer, bazen üç gün. Kimse bunu tahmin edemez ve kimse geleceğimizin ne getireceğini bilemez.

Ama biz dirençliyiz. Hayatta kalacağız.

"Vardiyanın 40. Yıldönümü"

The Atlanta Journal-Constitution

THUD!

Başım kaldırıma çarptı. Candy beni saçlarımdan tutup kaldırdı ve yüzümü asfalta çarptı.

Thud!

"Ona tekrar vur!" Michelle ciyakladı, genç sesi tizdi.

Bunun bir rüya olduğunu biliyordum, çünkü acımıyordu. Korku hala oradaydı, o keskin, sıcak dehşet, çaresiz öfkeyle karışık, sizi bir insandan bir hayvana dönüştüren türden bir korku. Her şey basit kavramlara indirgenmişti: Ben küçüktüm, onlar büyüktü; ben zayıftım, onlar güçlüydü. Canımı yaktılar ve ben dayandım.

Thud.

Kafatasım kaldırıma çarptı. Kan sarı saçlarımı lekeledi. Göz ucuyla Sarah'nın gol atmadan önceki bir golcü gibi koşmaya başladığını gördüm. Vücudundaki etler kaynıyordu. Kemikler büyüdü, kaslar bir çubuğun üzerindeki pamuk şeker gibi etraflarına sarıldı, saçlar filizlendi, yarı insan, yarı hayvan olan yeni vücudu, sırtlan benekleriyle beneklenmiş soluk kumlu bir kürkle kapladı. Bouda bana sırıttı, biçimsiz ağız dişlerle doluydu. On yaşındaki benliğimi bir top haline getirerek kendimi sıktım. Pençeli ayak kaburgalarım çarptı. Üç inçlik pençeler bir kemiği sıyırdı ve kırılmış bir yemek çubuğu gibi içimde çıtırdadı. Beni tekmelemeye devam etti.

Thud, thud, thud!

Bu bir rüyaydı. Anılarımdan beslenen bir rüya ama yine de sadece bir rüya. Bunu biliyordum, çünkü annem on bir yaşındaki beni alıp ülkenin öbür ucuna kaçtıktan on yıl sonra geri döndüm ve Sarah'nın gözlerine iki kurşun sıktım. Candy'nin sol kulağına da bir şarjör boşaltmışım. Hala

Kurşunlar diğer tarafı parçaladığında kafatasının nasıl kırmızıya boyandığını hatırladım. Tüm Washyena klanını öldürmüştüm. O bouda kaltaklarını yeryüzünden silmiştım, çünkü onlar gidince dünya daha iyi bir yer olmuştu. Kaçabilen tek kişi Michelle'di.

Doğrudum ve onlara sııttım. "Uyanıyorum hanımlar. Gidin kendinizi becerin."

Gözlerimi açtım. Dolabımda yatıyordum, bir battaniyeye sarınmıştım ve elimde bir kasap bıçağı vardı. Dolabın kapısı hafif aralık duruyordu ve sabahın erken saatlerinin gri ışığı dar aralıktan içeri süzölüyordu.

Fantastik. Andrea Nash, Tarikat'ın madalyalı gazisi, bıçağı ve battaniyesiyle dolabında saklanıyor. Onları kanlı bir posa haline getirecek kadar rüyaya tutunmalıydım. En azından o zaman kendimi bu kadar acınası hissetmezdim.

İçime çektim, havanın tadına baktım. Evimin normal kokuları bana doğru süzölüyordu; banyodaki sabundan gelen sentetik elma kokusu, yatağımın yanındaki mumdan gelen vanilya kokusu ve en güçlüsü, arkadaşım Kate'in kanişi Grendel'in bana arkadaşlık ettiğı zamanlardan kalan köpek tüyü kokusu. O hilkat garibesi yatağımın ayak ucunda uyumuştı ve kendine özgü kokusu halıma kalıcı olarak sinmişti.

Davetsiz misafir yok.

Kokuların sesi kısılmıştı, bu da büyüünün azaldığı anlamına geliyordu.

Thud-thud-thud! Bu

da ne? *Güm!*

Biri kapımı yumrukluyordu.

Battaniyemi tekmeledim, ayağ'a kalktım ve koşarak dolaptan çıktım. Yatak odam beni karşıladı: davetsiz misafirlerden arınmış büyük yatağım; halının üzerindeki battaniyenin buruşuk dağınıklığı; dün gece yatağın yanına atılmış kot pantolonum ve sütyenim, kapağında pufidik gömlekli bir korsan olan Lorna Sterling'in ciltsiz kitabının yanında; ağızına kadar dolu kitaplık; parmaklıklılı penceredeki soluk mavi perdeler, rahatsız edilmemiş.

Kasap bıçağını yan masamın üzerine bıraktım, pijama pantolonumu çektim, yastığın altından Sig-Sauer P226'mı aldım ve kapıya doğru koştum. Elimde bir silahla uyanmak çok daha mantıklı olurdu ama hayır, bir bıçağı tutarak uyanmıştım. Bu da gecenin bir yarısı kalkıp mutfaga koştugum, kasaptan bir bıçak aldığım, yatak odasına geri döndüğüm, bir battaniye kaptığım ve dolaba saklandığım anlamına geliyordu. Tüm bunları nerede olduğumu ya da ne yaptığımı fark etmeden yaptım. Eğer bu delilik değilse, ne delilikti bilmiyorum.

Gençliğimden beri bir bıçakla yatmamıştım. Geçmişten gelen bu patlama hoş karşılanmıyordu ve bir an önce gitmesi gerekiyordu.

Thud-thud!

Kapıya ulaştım ve gözetleme deliğinden bakmak için parmak uçlarımda durdum. Ellili yaşlarında, uzun boylu, siyah bir kadın diğer tarafta duruyordu. Gri saçları kafasından dağınık bir şekilde uzanıyordu, üzerinde bir gecelik vardı ve yüzü endişeden öylesine çarpılmıştı ki onu zar zor tanıyabildim. Bayan Haffey. O ve kocası hemen altımdaki dairede oturuyorlardı.

Normalde Bayan Haffey dış görünüşünü ciddi bir iş olarak görürdü. Savaşa hazırlık açısından o benim kahramanımdı - onu makyajsız ve saçlı mükemmel bir şekilde yapılmamış olarak hiç görmedim. Bir şeyler

gerçekten yanlıştı.

Kapının kilidini açtım.

"Andrea!" Bayan Haffey soluk soluğa kaldı. Arkasında, uzun beyaz saç telleri sahanlığı ve merdiven boğluğunu kaplamıştı. Dün gece kendimi daireme sürüklediğimde orada olmadıklarından yüzde yüz emindim.

"Sorun ne?"

"Darin kayıp!"

Onu daireme çektim ve kapıyı kapattım. "Bana en başından, yavaşça ve net bir şekilde anlatmanı istiyorum: Ne oldu?"

Bayan Haffey derin bir nefes aldı. Yirmi beş yıldır bir polisin eşiydi ve hayatı boyunca acil durumlarla uğraşmaktan edindiği deneyim devreye girmişti. Sesi neredeyse sabitti. "Uyandım ve kahve yaptım. Darin Şefi dışarı çıkarmak için kalktı. Ben de duş aldım. Dışarı çıktığımda Darin dönmemişti. Balkona çıktım ama her zamanki yerinde değildi."

Her zamanki yerin tam olarak neresi olduğunu biliyordum: yatak odamın penceresinin iki kat altı, Haffey'lerin bulldog'u Chief'in bölgesini işaretlemeyi tercih ettiği yer. Her sabah işe giderken kokusunu alırdım. Tabii ki, Şef benim kokumu aldı ve bu onu sadece bölgesel üstünlük yolunda işemek için daha kararlı hale getirdi.

"Darin'i aradım, aradım ama bir şey çıkmadı. Aşağı inmeye çalıştım. Sahanlığın her yerinde kan vardı ve merdivenlerde beyaz bir madde vardı ve yolu kapatıyordu."

"Bay Haffey silahını yanına aldı mı?"

Bay Haffey Atlanta Polis Departmanı'nın Paranormal Aktiviteler Bölümü'nden emekli olmuştu. PAD polisleri silahlarını ciddiye alırlardı. Bildiğim kadarıyla

Darin Haffey'in Smith & Wesson M&P340 kısa namlulu tabancası olmadan evden çıkmadığını biliyordu.

Bayan Haffey, "Silahını her zaman yanına alır," dedi.

Ve ateş etmemişti, çünkü tabancası .357 Magnum fişek yiyordu. Tetiği çektiğinde, atış sesi küçük bir topun patlamasına benziyordu. Rüyamda bile silah sesini duyup tanıyabilirdim. Her ne olduysa, çok hızlı oldu.

Gizemli "beyaz madde" dün geceki sihirli dalganın bir sonucu olarak ortaya çıkmış olmalı. Kate, en iyi arkadaşım, aylar önce evimi korumaya almıştı. Görünmez büyüler evimi koruyucu bir bariyerle kaplamıştı. evre duvarlarını, tavanı ve zemini kaplamıştı. Sihirli herhangi bir şey içeri girmekte zorlanırdı, bu da muhtemelen gece boyunca neden güvende uyuduğumu açıklıyordu.

"Darin'in bir yarasa kadar kör olduğunu biliyorsun." Bayan Haffey ellerini iki yana açtı. "Neye ateş ettiğini bile göremiyor. Geçen gün banyodan çığlık atarak ve ağzından köpükler saçarak ıktı. Dişlerini diş macunu yerine Aspercreme ile fıralamıştı..."

Sesine bir histeri notası karıştı. Boyu beş on santimetreydi ve bana doğru eğilmişti. "Karakolu aradım ama yirmi dakika ya da daha uzun süreceğini söylediler. Tarikat'tan olduğunuz için..."

Eskiden Tarikat'taydım. Merhametli Yardım Şövalyesiyken, polisler sihirli hazmat ile onlara yardım etmediğinde veya edemediğinde insanlara yardım etmek benim işimdi. Madalyalarım ve mükemmel bir hizmet sicilim vardı ama

Tarikat benim bir şekil değiştiren olduğumu öğrendiğinde bunların hiçbir önemi kalmadı. Beni zihinsel olarak rahatsız ve göreve uygun değil olarak damgaladılar ve "emekli" ettiler.

Ama eğitimimi ya da becerilerimi elimden almadılar.

Duvarımdaki bir mandala bastım. Bir panel kenara kayarak, eskiden koridorda bir dolap olan ve benim kendi kişisel cephaneliğime dönüştürdüğüm küçük bir niş ortaya çıkardı. Bir dizi silah namlusu sabah ışığında parlıyordu.

Bayan Haffey ağzını kapattı.

Bir bakalım. Sig'lerimi getirecektim ama daha güçlü bir şeye ihtiyacım vardı. AA-12, 32 mermilik şarjörü olan 12 kalibrelik Otomatik Saldırı tüfeği her zaman iyi bir seçim olmuştur. Minimum geri tepme ile dakikada 300 mermi atıyordu. Benimkini çelik saçmalarla doldurdum. Tetiğe bir kez basınca, bir arabanın kapısını delip geçecek tek bir atış elde edersiniz. Tetiğe basılı tuttuğunuzda, diğer uçtaki herhangi bir şey, ne kadar sert vücut zırhı giymiş olursa olsun, altı buçuk saniye içinde dumanı tüten bir et yığınınna dönüştü. Bunun için bir servet ödemiştim ve her dolarına değerdi.

AA-12'yi aldım ve kalça kılıfımı taktım, içine Sig'imi ve ikizini yerleştirdim. "Bayan Haffey, burada kalmanızı istiyorum." Ona kocaman bir gülümseme verdim. "Kapıyı arkamdan kilitleyin ve ben dönene kadar açmayın. Anladınız mı?"

Bayan Haffey başını
salladı. "Teşekkür ederim,
hanımefendi."

Sahanlığa çıktım ve sürgünün arkamdan kapandığını duydum.

Ben.

"Beyaz madde" duvarların üzerinde uzun soluk şeritler halinde uzanıyordu. Bu

bir örümcek ağına benziyorsa, örümcek bir bowling topu büyüklüğündeyse ve

spiral şeklinde çalışmak yerine sadece dikey yönde örmeye karar vermişti. Sahanlığı geçtim ve nefes aldım. Genellikle burada bir hava akımı olurdu, hava n girişten binanın tepesine doğru yükselirdi. Bugün hiçbir hareket merdiveni rahatsız etmiyordu ama taze kanın keskin metalik kokusunu yine de alıyordum. Ensemdeki minik tüyler diken diken oldu. İçimdeki yırtıcı hayvan, derinlerde uyuyan diğer ben, gözlerini açtı.

Merdivenlerden aşağı indim, beton basamaklarda sessizce ilerliyordum, tüfeğim hazırdı. Büyü varlığımı mümkün kılsa da, bu büyü ve benim iyi oynadığımız anlamına gelmiyordu. Bana her gün büyü yerine silah verin.

Ağ kalınlaştı. Haffey'lerin sahanlığında duvarları ve ahşap merdiven korkuluğunu yuttu. Aşağıya doğru döndüm. Kan kokusu burun deliklerime saldırdı ve dilimde tadını aldım. Tüm duyularım aşırı hızlandı. Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Gz bebeklerim büyüdü, görüşüm arttı. Nefes alışım hızlandı. İşitme duyum keskinleşti ve uzaktan gelen boğuk ama net bir ses yakaladım: bir bulldogun derin, gırtlaktan gelen havlaması.

Birkaç adım daha attım. Merdivenlerde kan lekeleri vardı. Büyük miktarda, en az birkaç litre, muhtemelen daha fazla, hepsi büyük yuvarlak damlalar halinde. Ya biri kanadı ve yürüdü ya da biri kanadı ve taşındı. Lütfen Darin olmasın. Darin'i ve karısını severdim. Bayan Haffey bana karşı hep nazikti.

Birinci kat sahanlığı ağın içinde dar bir tneldi. Daire 1A'nın kapısı sağlamdı ama beyaz tellere gömülmüştü. Aynı beyaz duvar alt kattaki yolu da kapatıyordu ve hiçbiri yırtılmamıştı. Darin'in o tarafa gittiğine dair bir iz yoktu. 1B'nin kapısı parçalanmış bir enkaz halinde duruyordu. Kanlı

Eşik boyunca uzanan işaretler daireyi gösteriyordu. Birisi içeri sürüklenmişti.

Koridora adım attım. Yeni bir koku beni kendine çekti, hafif ekşi, dikenli bir koku kafamda içgüdüsel alarmları harekete geçirdi. Hiç iyi değildi.

Dairenin yerleşimi benimkiyle tamamen aynıydı: sağda mutfığa açılan dar bir koridor, solda oturma odası, ardından ilk yatak odası ve daha sonra yardımcı odaya ve misafir banyosuna giden kısa bir dik koridor ve son olarak banyolu ebeveyn yatak odası.

Yavaşça ilerledim, pastayı köşeden kestim: duvardan başlayıp doksan derecelik bir açıyla uzaklaştım, duvardan biraz uzağa eğildim ve köşedeki tehdidi o beni görmeden önce gördüm. Köşelerden atlamak çok dramatikti ama kafanızın uçmasına neden olabilirdi.

Mutfak temiz.

Oturma odasına geçtim.

Sol tarafta, bir sehpanın yanında, içi iplik dolu büyük bir hasır sepet duruyordu. İçinden iki uzun tahta iğne belli bir açıyla çıkıyordu. Sepetin yanında kopmuş bir insan kolu duruyordu. Üzerinden akan kan, duvardan duvara bej halıyı koyu kırmızı bir lekeye bulamıştı.

Soluk tenli. Darin Haffey değil. Hayır, bu muhtemelen iki kedisiyle birlikte bu dairede yaşayan Bayan Truman'dı. Örgü kulübüyle briç oynamayı severdi ve "özel" projeler için iplik toplardı ama hiçbir şey yapmazdı. Şimdi kopan kolu, örgü zulasının bulunduğu sepetin yanında yatıyordu. Bunu özümseyecek ve üstesinden gelecek zamanım yoktu. Hâlâ bulmam gereken Darin vardı.

Devam ettim. Ekşi dikenli koku güçlendi. Yatak odası temiz. Banyo temiz.

Hizmet odasının zemininde kocaman bir delik açılmıştı. Altan bir şey zemini ve fayansı parçalamıştı.

Deliğin etrafında döndüm, tüfek aşağı baklıyordu.

Hareket yok. Altımdaki zemin temiz görünüyordu. Sessizliği boğuk bir ses böldü.

Kulaklarım seğirdi.

Woof! Woof!

Şef içeride bir yerlerde hâlâ hayattaydı. Deliğe atladım, bodrumun beton zeminine indim ve delikten sızan ışıktan uzaklaştım. Açık bir hedef göstermeye gerek yoktu.

Kasvet bodrumu doldurmuş, ağdan karanlık köşelere damlıyordu. Duvarlar artık yoktu. Sadece ağ vardı, beyaz ve sonsuz.

Gözlerim karanlığa alıştı. Şekil değiştiren görüşü, biraz ışık olduğu sürece bir şeylere çarpmayacağımı garanti ediyordu.

Islak koyu lekeler betona bulaşmıştı. Kan. Takip ettim.

İleride beton yarıldı. Zeminde en az üç metre genişliğinde uzun bir yarık açıldı. Apartman binası zaten çok sağlam değildi. Büyü yüksek binalardan nefret eder ve onları kemirir, yapı yıkılana kadar tuğla ve harcı un ufak ederdi. Bina ne kadar büyükse, o kadar hızlı düşüyordu. Bizimki çok kısa ve çok küçüktü ve şimdiye kadar yara almadan kurtulmuştu ama bodrumdaki dev delikler pek de güven vermiyordu.

Boşluğun içinden bir homurtu sesi geldi. Üzerine eğildim. Köpek kürkü kokusu Üzerime sinmişti. *Şef, seni aptal mankafa.*

Delğin yanına çömeldim. Bulldog aşağıda kıvranıyor, hırıltılar çıkarıyordu. Çatlağın içine düşmüş olmalıydı ve düşüş onun atlayamayacağı kadar dikti.

Tüfeğimi yere bıraktım ve eğilip Şef'i ensesinden yakaladım. Bulldog en az seksen kilo ağırlığındaydı. Haffey'ler onu neyle besliyorlardı, küçük fillere mi? Onu dışarı çektim ve ayağa fırladım, tüfek elimdeydi. Her şey yarım saniye sürdü.

Şef bacağıma bastırdı. O bir Olde English Bulldogge'du, İngiliz Bulldog'unun boğa avlamak için kullanıldığı zamanlardan kalma bir köpekti. Güçlü ve çevik bir köpek olan Chief ne çöp kamyonlarından ne de başıboş köpeklerden ya da atlardan korkardı. Yine de buradaydı, baldırıma sürtünüyordu, korkmuştu.

Eğilip koca kafasını okşamak için bir saniye ayırdım. *Her şey yoluna girecek oğlum.*

Artık benimlesin.

İlerlemeye başladık, ilk dar odadan yavaşça çıkıp daha geniş bir odaya girdik. Ağ duvarlara yayılmış, köşelerde saklanma noktaları oluşturmuştu. Çok ürkütücüydü.

Köşeyi dikkatlice döndüm. Sağımdaki uzak duvarda iki fırın yan yana duruyordu: teknolojinin üstün olduğu zamanlar için elektrikli olan ve büyüünün bizi elektrik akımından mahrum bıraktığı dalgalar sırasında kullanılmak üzere eski moda kömür yakan canavar. Kömür ocağının sağında büyük bir kömür kutusu, kömürle dolu dört ayak yüksekliğinde ahşap bir muhafaza duruyordu. Kömürün üzerinde, yarı gömülü halde Bay Haffey yatıyordu.

Çöp kutusunun önündeki betonun üzerinde iki yaratık sürünüyordu. Yaklaşık otuz santim boyunda ve en az bir metre uzunluğundaki bu

yaratıklar kanatsız dev eşek arılarını andırıyordu,

Geniş göğüs kafesi kalın bir karına dönüşmeden önce incelir. Sert kahverengi kıllar bej renkli, neredeyse yarı saydam vücutlarını kaplıyordu. Şefin devasa kafatasından daha büyük olan kafalarında bahçe makası büyüklüğünde çene kemikleri vardı. Pençeleri hareket ettikçe betonu kazıyordu; ürkütücü, iğrenç bir ses.

Soldaki yaratık durdu ve kitin kılıflı altı bacağını dikti. Kuyruğunun ucu yukarı doğru eğildi ve yapışkan bir sıvı fışkırarak duvara yapıştı. Yaratık kışını yere sürterek akıntılı sabitledi ve salgılar sertleşerek soluk bir ağ dönüşürken uzaklaştı.

Ew. Ew, ew, ew.

Bay Haffey başını kaldırdı.

Yaratıklar durdu, harekete odaklandılar. Ateş ettim.

Tüfek havladı, gök gürültüsü saçtı. İlk çelik mermi sağdaki yaratığa saplandı ve kitini kâğıt inceliğindeki kontrplak gibi kesti. Böcek ikiye ayrıldı. Islak iç organları, bir araya dizilmiş bir grup yüzme kesesi gibi yere döküldü. Hiç duraksamadan döndüm ve arkadaşına ikinci bir atış yaptım. Şef yanımda havladı ve çenesini şaklattı. Yaratıklar sarsıldı ve çırpındı, vücut parçalarını sürüklediler. Ekşi, sivri uçlu bir koku havayı doldurdu.

Darin Haffey çöp kutusunun içinde doğrulup oturdu. "Görüyorum ki Kayla seni bu işe sürüklemiş." Ona gülümsedim. "Hayır efendim, sadece bir fincan şeker ödünç almaya geldim." "Heh." Sol tarafımdaki odanın geri kalanını gizleyen ağ yırtıldı. Bay Haffey silahını kaldırarak, "Geliyor," diye bağırdı.

İlk böcek açıklığa fırladı. Ateş ettim. *Bum!*

İki tane daha. *Boom,*

boom! Bum!

Boom, boom, boom!

Kırılan kitin bedenler birbirlerine çarparak, sarsılan bacaklar ve kusmuk kusan bağırsaklardan oluşan bir yığın oluşturdu.

Boom, boom, boom! Bum!

Bir böcek yığının üzerinden sıçrayıp beni hedef aldı. Tüfeği havaya savurdum. Çarpmanın etkisiyle yarattığın bağırsakları patladı ve üzerime pis bir sıvı püskürttü. Böcek suyu dudaklarımı yaktı. Ugh.

Daha küçük bir böcek bana doğru fırladı. Keskin çenesi bacağımı kesti. Seni piç kurusu! Şef yaratığa çarptı ve ben ona bir kurşun saplayamadan onu parçaladı.

Boom! Boom!

Ateş etmeye devam ettim. Sonunda iğrenç sel durdu. Bekledim, dinledim, ama daha fazla sıçrama gelmedi. Baldırım yanıyordu. Acı beni çok rahatsız etmiyordu, ama kan izi bırakacaktım, bu da beni takip etmeyi gülünç derecede kolaylaştıracaktı. AA-12'de beş mermim kalmıştı. Hepsini öldürüp öldürmediğimi ya da bunun ikinci böcek dalgasından önceki sessizlik olup olmadığını bilmeme imkân yoktu. Bay Haffey'i buradan çıkarmalıydım.

Kömürlüğün içinde oturmuş, böcek parçalarından oluşan yığına bakıyordu. "Vay be. Ne atış ama."

"Amacımız memnun etmek,"

dedim ona. "İşinizi ciddiye

alıyormuş gibi nişan alıyorsunuz."

Komik bir şey, övgü. İyi bir nişancı olduğumu biliyordum ama bunu bir PAD gazisinden duymak yine de içimi ısıttı. "Bayan Truman'ı gördün mü?"

"Cesedini gördüm. Onu paramparça ettiler, şerefsizler."

Zavallı Bayan Truman. "Yürüyebilir misin?"

"Şerefsizler beni bacağımdan vurdu. Domuz gibi kan kaybediyorum."

Bu yüzden kömürün içine saklanmıştı. Kokuyu bastırmak için bacağını kömür tozuna gömmüştü. Akıllıca. "Gitme zamanı o zaman."

"Beni dinle." Bay Haffey sert sesine biraz polis sertliği kattı. "Beni dışarı çıkarmanın hiçbir yolu yok. Sana yaslansam bile iki yüz yirmi kiloyum ve ağırlığım seni de benimle birlikte aşağı çeker. Bana bir silah bırak ve buradan git. Kayla karakolu aramış olmalı. Ben onları oyalarım..."

Tüfeği omzumun üzerinden salladım ve onu kömürün içinden aldım. Daha hızlı ve çevik olmama rağmen normal bir şekil değiştiren kadar güçlü değildim ama iki yüz kiloluk bir adam yine de zor değildi.

Şef peşimdeyken deliğe doğru iki adım attım. Bulldog, kendisi kadar uzun bir bacağı ölümüne kavramıştı. Onu taşımak için başını arkaya yaslamak zorunda kaldı ama gözlerindeki bakış, dünyadaki hiçbir ordunun onu alamayacağını söylüyordu.

Bay Haffey bana "Bu utanç verici," diye bilgi verdi.

Ona göz kırptım. "Ne yani, Bayan Haffey düğün gecenizde sizi eşikten hiç geçirmedi mi?"

Gözleri irileşti. "Bu çok saçma. Nesin sen?"

Hayatımın çoğunu insan gibi davranarak geçirmiştim. Ama şimdi sırtlan çantadan çıkmıştı ve er ya da geç bunu kabullenmeye başlamam gerekiyordu. "Bir şekil değiştiren."

"Kurt mu?"

"Bir bouda." Tam olarak değil. Gerçek daha karmaşıktı ama henüz bu açıklamalara hazır değildim.

Deliğe ulaştıık. Sıradan bir bouda olsaydım, Bay Haffey kollarımdayken delikten atlayabilirdim. Ama sınırlarımı biliyordum ve bu olmayacaktı. Onu dışarı atmak onurunu onarılamayacak şekilde zedeleyecekti. "Seni kaldıracayım. Kendini yukarı çekebilir misin?"

"Papa Katolik mi?"

Onu aşağı indirdim, kalçalarından tuttum ve kaldırdım. Bay Haffey kendini ıkıntıının üzerine çekti ve ben de yarasına yakından baktım. Bacağından aşağıya doğru 5 santimlik bir yırtık vardı ve eşofmanına dokunduğumda avucum kan içinde kaldı. Dün bir ambulansa ihtiyacı vardı.

şefi ve ödölünü çukurdan dışarı attım, zıpladım, kenarı yakaladım ve yukarı sıçradım.

"En azından beni itfaiyeci gibi taşıyabilir misin?" Bay Haffey ofladı pufladı.

"Yapamam efendim. Kanınızın bacağınızdan damlamasını engellemeye çalışıyorum."

Nefesinin altında derin derin homurdandı.

Onu kuağıma aldım ve yola ıktım. "Yakında her şey bitecek." Gülererek güldü.

Arkamda, ebeveyn yatak odasından gelen tanıdık bir koşuşturma sesi duydum.

"Tarikat'ın şekil değiştirenlere izin vermediğini sanıyordum."

"Bilmiyorlar. Beni anladıklarında kovdular."

Sıçrayanlar bizi takip etti.

"Bu tam bir saçmalık." Bay Haffey başını salladı. "Ve ayrımcılık. Sendika temsilcinizle konuştunuz mu?"

"Evet, savaştım. Elimden geldiğince mücadele ettim. Her neyse, beni tam emekli maaşı ile emekli ettiler. Temyize gidemem."

Bay Haffey bana değerlendirici bir bakış attı. "Siz mi aldınız?" "Hayır. Onlara defolup gitmelerini söyledim."

Onu elimden geldiğince nazikçe yere bıraktım ve döndüm, tüfeğim hazırıldı.

Kocaman solgun bir böcek bize doğru hamle yaptı. İçine iki kurşun sıktım ve yerde çırpınmaya başladı. Bay Haffey'i kaldırdım ve kapıya doğru koşturdum.

"Dinle, tanıdıklarımın çoğu emekli oldu, ancak birkaçımızın departmanda çocukları var. Eğer bir işe ihtiyacın varsa, muhtemelen bir şeyler ayarlayabilirim. PAD sana sahip olmaktan memnun olacaktır. Çok iyi bir nişancısın. Bunun boşa gitmesine izin vermemeliyiz."

"Çok minnettarım." Gülümsedim. "Ama benim bir işim var. Bir iş için çalışıyorum. En iyi arkadaşım sahibi." Merdivenleri çıkmaya başladım.

"Ne tür bir iş?"

"Sihirli tehlikeli madde temizleme. Koruma. Bu tür şeyler."

Bay Haffey gözlerini açtı. "Özel polis mi? Özel polis mi oldunuz?"

İşte sana polis zihniyeti. Ona bir şekil değiştirici olduğumu söyledim ve gözünü bile kırpmadı. Ama özel polis, oh hayır, bu iyi değil.

"İşler nasıl?" Bay Haffey gözlerini kısarak bana baktı.

"İşler yolunda." Eğer iyi derken berbat demek istediyseniz. Kate Daniels ve ben, zengin bir beceriye, küçük bir deneyim denizine ve itibarımıza bir düzine kariyeri öldürecek kadar leke sürmeye sahiptik. Müşterilerimizin hepsi çaresizdi, çünkü bize geldiklerinde diğer herkes onları geri çevirmişti.

"Erkeğiniz bu konuda ne düşünüyor?"

Raphael Medrano. Onun anısı o kadar hamdı ki, sadece onu düşünerek bile kokusunu aklımda canlandırabiliyordum. Beni çılgına çeviren o güçlü, sağlıklı erkek kokusu...

"İşler yolunda gitmedi" dedim.

Bay Haffey rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Bu saçmalığı bırakıp üniformanıza geri dönmeniz gerekiyor. Emeklilikten, sosyal haklardan, rütbe ve maaşta ilerlemeden bahsediyoruz..."

Kapıma doğru koştum. "Bayan Haffey!"

Kapı açıldı. Bayan Haffey'nin yüzü donuklaştı. "Aman Tanrım, Darin. Aman Tanrım."

Uzaktan tanıdık siren sesleri geliyordu.

*

Süvariler silahlarıyla ve çok sayıda geldiler. Bay Haffey'i bir ambulansa bindirdiler, yardımım için teşekkür ettiler ve sivil olduğum için yollarından çekilmem gerektiğini söylediler. Aldırmadım. Oradakilerin çoğunu öldürmüştüm ve onlar da

giyinmiş ve alev makinesi getirme zahmetine katlanmışlardı. Biraz eğlenmelerine izin vermek adil olurdu.

Bacağımdaki kesiğe m¼dahale ettim. Yapacak pek bir şey yoktu. şekil değiştirenlerin varlığından sorumlu olan vir¼s Lyc-V, yaraları hızlı bir şekilde onarıyordu ve ben ona ulaşana kadar kesik kendi kendini kapatmıştı. Birkaç g¼n içinde bacağım yara izi olmadan yeni gibi olacaktı. Bazı Lyc-V yetenekleri kullanışlıydı. ılgınca ¼fke gibi bazıları olmadan da yaşayabilirdim.

Telefon çaldığında makyaj temizleme bezimle y¼z¼mdeki b¼cek suyunu temizliyordum. Y¼z¼mdeki sabunu sildim ve telefonu almak için mutfaka koştum.

"Alo?"

"Nash?" dedi yumuşak bir ses telefonda.

Yumuşak ses Jim'e aitti, bir wasjaguar ve S¼r¼'n¼n g¼venlik şefi. Eğer onu iyi tanımıyorsanız genellikle Jim Black adını kullanırdı. Tarikat'taki g¼revim sırasında onun geçmişini araştırmıştım. Gerçek adı James Damael Shrapshire'dı, reklamını yapmadığı için bunu kendime saklıyordum.

Atlanta'nın şekil Değiştiren S¼r¼s¼¼lkenin en g¼l¼ s¼r¼s¼yd¼ ve benim onunla ilişkim karmaşıktı. Ancak S¼r¼, Kate'in sahibi olduğu ve şu anda alıştığım Cutting Edge'i destekliyordu. Başlangıç parasını onlar sağlamıştı ve ilk ¼ncelikli m¼řterimiz onlardı.

"Hey, Jim. Senin için ne yapabilirim?" Jim k¼t¼ bir adam değildi. Paranoyak ve ketumdu ama kediler tuhaf yaratıklardı.

"D¼n gece işyerlerimizden biri vuruldu," dedi Jim. "D¼rt kişi ¼ld¼."

Belli ki birileri ölmek istiyordu ve bu birileri pek de zeki değildi çünkü intihar etmenin çok daha kolay yolları vardı. Sürü kendilerinden olanlarla ilgilenirdi ve eğer onların canını yakarsanız, sizin de canınızı yakmak için ellerinden geleni yaparlardı. "Tanıdığım biri mi?"

"Hayır. İki çakal, bir bouda ve Nimble Klanı'ndan bir tilki. Oraya gidip kontrol etmeni istiyorum."

Yatak odasına yöneldim. "Sorun değil. Ama neden ben?"

Jim telefonda içini çekti. "Andrea, kaç yılını şövalye olarak geçirdin?"

"Sekiz." Kıyafetlerimi yatağın üzerine çekmeye başladım: çoraplar, iş botları, kot pantolon...

"Bunların kaçını aktif davalarda geçirdiniz?" "Yedi." Yatağın üzerindeki giysi yığınınına bir kutu cephane ekledim.

"İşte bu yüzden. Elimde bir şeylere bulaşmamış en deneyimli araştırmacı sensin ve Konsolos'tan bunu araştırmasını isteyemem, çünkü A) O ve Curran başka bir şey üzerinde çalışıyorlar ve B) Konsorsiyum işin içine girdiğinde dünyanın yarısı havaya uçuyor."

Kate the Consort. Bu unvan beni hala gülümsetir. Ne zaman biri bu unvanı kullansa, yüzünde o şehit bakışı belirirdi.

"Bu karmaşa karmaşık görünüyor ve polisler de boğazlarına kadar işin içinde. Oraya gidip bu işi çözmeni istiyorum."

Nihayet. Gerçekten dişlerimi geçirebileceğim bir şey.

Telefonu omzumla kulağım arasında tuttum ve komodinden bir kalemle bir not defteri aldım. "Bir adresin var mı?"

"14-12 Griffin."

Griffin Caddesi, Midtown ve Downtown arasında sıkışmış eski finans bölgelerinden biri olan SoNo'dan geçiyordu. İsmi "Kuzey Caddesi'nin Güneyi "nden geliyordu. Eski ofis binalarının sağa sola yıkıldığı kötü ve istikrarsız bir bölgeydi.

"Şekil değiştirenler orada ne yapıyorlardı?"

"Çalışıyorlardı," dedi Jim. "Orası bir ıslah alanı."

Reclamations. Olamaz. Hayır. Bana bunu yapamaz. Sesimi eşit tuttum. "Bölgeden kim sorumluydu?"

Lütfen Raphael olmayın, lütfen Raphael olmayın, lütfen ...

"Medrano Reclamations," dedi Jim.

Lanet olsun.

"Raphael bazı polisler tarafından sorgulanıyor ama onu tutmamaları için birkaç avukat gönderdim. Onu oradan çıkarır çıkarmaz size katılacak. Bak, Raphael'le aranızın iyi olmadığını biliyorum ama hepimiz yapmak istemediğimiz şeyleri yapmak zorunda kalırız."

"Jim," diye kestim sözünü. "Ben hallederim. İş iştir. Ben hallediyorum."

YAZARLAR HAKKINDA

Ilona Andrews, karı-koca bir yazar ekibinin takma adıdır. Ilona doğuştan Rus, Andrew ise ABD Ordusu'nda eski bir iletişim çavuşu. Sanılanın aksine Andrew hiçbir zaman öldürme yetkisine sahip bir istihbarat subayı, Ilona da onu baştan çıkaran gizemli Rus casusu olmamıştır. Üniversitede, Ilona'nın daha iyi bir not aldığı İngilizce Kompozisyon 101 dersinde tanıştılar. (Andrew bu konuda hâlâ kızgın.) Andrew ve Ilona, *New York Times*'ın en çok satan iki serisinin ortak yazarlarıdır: Kate Daniels şehir fantezisi serisi ve romantik bir şehir fantezisi serisi olan The Edge. Şu anda iki çocukları ve çok sayıda evcil hayvanlarıyla birlikte Teksas'ta yaşamaktadırlar. Web sitelerini ziyaret edin: www.ilona-andrews.com.

Ilona Andrews Yazarından Ace Kitapları

Kate Daniels Romanları

Sihir Isırır

Sihir Yakar

Sihir Vurur

Sihir Kanatır

Sihir

Öldürür

The Edge Romanları

Uçurumun

Kıyısında

Bayou Moon

Kaderin

Kıyısında

eSpecials

Sihir Sihirli

Rüyaların

Yasını Tutar

PENGUIN.COM ADRESINI ZİYARET EDİN

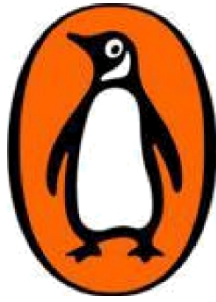
Okuduğunuz kitap
hakkında daha fazla bilgi
mi arlıyorsunuz?

Bulmak için yardıma ihtiyacınız var
Bir sonraki harika okuma?

Ziyaret etmek

[PENGUIN.COM/WELC:ben](https://penguin.com/welc:ben)

kitap önerileri, okuma
grubu rehberleri, videolar,
yazar röportajları ve daha
fazlası için.

PEHOUIN.GOVAYEŁCOME